

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 150d broj 686

Max Brand

DZENTLMEN S REVOLVEROM

Max Brand

DŽENTLMEN S REVOLVEROM

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**)
– RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (v. d. direktora **Božidar Radman**)

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o., OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **dr Ivan Krtalić**

Uredivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček**, **Ana Župan** (ljubavni roman).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Ana Hrastović** (novinar), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Pero Kvesić** (novinar), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Hrvoje Prčić** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (pomoćnik gl. urednika za ekonomske poslove).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 686

MAX BRAND: DŽENTLMEN S REVOLVEROM

Naslov originala: **THE GUN GENTLEMEN**

Recenzija: **Branko Kosec**

Prijevod: **Branko Kosec**

Copyright: **Max Brand**

LASO 686 izlazi 5. 12. 1986.

I

Zapitate li bilo koga, od Montane do Rio Grande, za Luckyja Billa, odgovor će glasiti: — Lucky, taj ima sve!

I zaista, Lucky je imao sve. Pa opet, nije, zapravo, imao ništa. Jer, kad priroda previše obdari nekoga svojim poklonima, sretnik odjednom čeka da ta priroda i nastavi s darovima kako je započela. Lucky je bio jedan od onih koji čekaju.

Od visokih peta jahaćih čizama do plavih kovrča na glavi Lucky je bio visok nešto više od stotinu i devedeset centimetara. Između ta dva graničnika protezali su se spletovi jakih, dugačkih i glatkih mišića, dajući naslutiti brzinu i snagu, a površ svega ponosno se uzdizala lijepo oblikovana glava s parom plavih očiju, koje su znatiželjno pratile sve, od pješčane oluje do lijepe djevojke. I još nešto: Lucky se prečesto smiješio.

Za to nije zasluživao ni pokude ni pohvale, naprosto se takav rodio. Ako su od njega tražili novac, izvukao bi sve do posljednjeg centa i odmah zaboravio na dužnika. Ako mu je bilo hladno, zagrnio se još jednim pokrivačem, a kad ga ne bi bilo, utješio se sliježućim ramenima. Kad bi ogladnio, mogao je pojesti za desetoricu, ali je u nuždi mo-

gao stegnuti pojas za još jednu rupicu.

No, ne treba povjerovati da taj ljubazni, nasmijani momak nije imao mana. Lucky Bill bio je ponosan i pomalo tašt. Ispričaju li mu o kauboju koji je svladao neukrotiva konja, nije imao mira dok ne bi bio bolji u sličnom pothvatu. Ako bi neki revolveraš porazbijao sva stakla u gradu, Lucky bi patio zbog činjenice da se u to vrijeme nije našao na pravom mjestu i odmjerio snage s desperadosom. Ukratko, Bill je svim srcem žudio za gužvom, tražio borbu i neprilike. Takav karakter učinio ga je poznatim u dvanaestak saveznih država još i prije no što je navršio dvadeset petu.

Dan kad je ujahao u gradić Wheeler nije za njega bio različit od ostalih. Iako je u džepu imao samo sedam i po dolara, bio je izvrsno raspoložen i vedro je galopirao glavnom i jedinom gradskom ulicom. Svjetlo je brzo uzmicalo pred nastupajućom noći. Tri velika žuta polukruga svjetla obilježavala su položaj prodavaonicu mješovite robe na drugoj strani široke ulice. Konji privezani uz rub nogostupa pretvarali su se u tamne sjenke, a iza prozora palile su se svijeće i petrolejke.

Lucky Bill zaustavi konja pred hotelom, ali nije sjahao sve dok nije odzviždao melodiju koju je fićukao.

Ušavši u restoran, sve je prisutne počastio pićem, pojeo dobru večeru i s preostalih pedeset centi pošao u prostoriju u kojoj se kockalo i kartalo. Bez razmišljanja je odabrao kocku i pošto se pedeset centi umnožilo u isto toliko dolara, opet je naručio piće za sve prisutne.

– Zar ste bolesni? – upita ga neki stranac videći da pije limunadu.

– Slab sam vatrogasac – objasni Lucky. – Ako ulijem vatru, neću je znati ugasiti.

U prostoriju uleti stranac i izjavi da on nije čovjek već oluja koja će pretvoriti grad Wheeler u hrpu ruševina. Lucky Bill se odmah uzemiri, nanjušivši priliku za borbu. Njegov je susjed pogrešno shvatio tu nervozu.

– Nemojte se obazirati na Tullyja – reče. Nije on ni upola tako opasan kakvim se predstavlja. Mičite mu se s puta i ne prijeti vam nikakva opasnost.

– Hvala – ljubazno će Lucky. – Smijem li vas zapitati kako se zovete?

– Bud Hawley. A vi?

– Bill. To je dovoljno: Bill. Još jedno piće?

Ali golema ručeta spusti se na tezgu i odbaci njegov novac u stranu. Tully se osloni na bar i zatutnji:

– Kad sam ja ovdje, samo moj novac vrijedi. Naprijed, momci, ispijte svi jednu rundu u zdravlje ujaka Tullyja.

Vedra gomila krene prema tezgi, a barmen počne vaditi boce i čaše. Bill pričekava da se utiša buka, pa upozori:

– Ova dva pića ja plaćam!

U velikoj dvorani nastane mrtva tišina. Kako su se u Tullyja umjesto

pameti razvili samo mišići, on je posljednji shvatio izazov.

– Ne namjeravaš piti u moje zdravlje? – upita Tully polako.

A zašto bih? Možda je za ovaj grad bolje da se što prije razboliš – vedro će Lucky Bill.

– Možeš li to objasniti? – namršti se Tully.

– Mogu, ali neću – odmahne Bill.

Tully se smrknu kao olujni oblak:

– A tko si ti, do vraga, da se usuđuješ tako govoriti?

– Prijatelji me zovu Bill, a svi ostali Lucky Bill.

Tullyju zapne riječu grlu. Ispio je ostatak svog pića jednim gutljajem i odmah izišao iz saluna. No, nitko nije gledao za njim. Lucky Bill postao je središte općeg zanimanja. Barmen kradomice pogleda prema ladici s novcem, gdje je ležao i sakriveni revolver.

– Do vraga – potuži se Lucky – zar sam opet sve zabrljao i hoće li odmah započeti neprilike? Hawley, dodite da odigramo koju partiju i pripazite da opet ne počinim neku glupost.

– Rekao bih da se vrlo dobro brinete o sebi – Hawley će zbunjeno. Sjeli su za stol u kutu prostorije i zatražili karte. Lucky im se sasvim posveti ne zapazajući da kroz salun prolazi prava procesija ljudi, koji su, privučeni glasinama, došli da vide poznatog revolveraša.

Maleni čovjek velika nosa i istaknute adamove jabučice nagnuo se nad stol i tiho zapitao:

– Vi ste Lucky Bill? Matt Morgan vam poručuje da u Wheeleru ne mogu vladati dvojica. Ukoliko se ne slažete s njim, čekat će vas u »Alcazaru«.

– Ja zbilja nemam sreće – uzdahne Bill kad je čovjek izišao.

– Već ste se sukobili sa Morganom? – upita Hawley.

Kad je Lucky izišao, Hawley se obrati ostalima:

– Lucky Bill je otišao u »Alcazar« da izazove Morgana. Ovo će biti prava stvar, nešto što se ne smije propustiti!

Uskoro je gotovo cijelo stanovništvo Wheelera zauzelo mjesta pogodna za promatranje: iza vrata i prozora »Alcazara«.

– Gdje je šerif?

– Ne brini, doći će na vrijeme da organizira pogreb.

* * *

Ulazeći u salun, Lucky je bio ugodno uzbuđen poput velikoga glumca prije važne, ali mnogo puta ponavljane uloge, koju i nije mogao loše odigrati. Pozornica je bila uobičajena: lica znatiželjne gomile i jedna središnja prilika.

I Matt Morgan bio je rođeni borac, Luckyjevih godina, vitak, zgođan, bijele puti, ali tamne kose. Licem je bio okrenut ulaznim vratima i laktovima neznatno oslonjen na tezgu. Kao i na pravoj pozornici, tako su se i ovdje sporedni glumci povukli kad su se pojavile zvijezde. Gosti »Alcazara« požurili su prema kutovima prostorije, odabirući mrtve kutove, u koje, po njihovu iskustvu, ne bi trebalo zujati vruće olovo dvojice boraca. Sredina salona ostala je potpuno prazna, izuzevši jednog čovjeka koji je ondje nepomično stajao i čekao.

Prošavši vrata, Lucky je na trenutak zastao. Bezbrizno držanje izazivača mogla je značiti bilo što – možda je morala uljuljati protivnika u lažnu sigurnost da bi se stekla ona neznatna prednost od djelića sekunde, dovoljna dobrom revolverašu za pobjedu. Ali, Matt Morgan se nije ni pomaknuo. Uporno je gledao Luckyja u oči, a na licu nije bilo nikakva izraza. Ni prezira, ni poruge ili izazova. Apsolutno hladnokr-

van i bez trunke straha čekao je na prvi pokret izazivača. Lucky postade znatižljivan. Protivnici su se suočili, ali između njih nije iskočila iskra od koje se morao razbuktati plamen. Stoga Lucky krene ravno prema Morganu.

– Čuo sam da želiš sa mnom razgovarati – reče. – Ja sam Lucky Bill.

– Strpljivo sam čekao da te upoznam, Lucky. Ja sam Matt Morgan, drago mi je.

Dok je govorio, smiješak mu osvijetli lice. Ne podrugljivo, već s neznatnim smislom za humor. Još nije vrcnula ona iskra. Osjećajući se ukočenijim od protivnika, Lucky smjesta zauzme opušten stav. Naslonio se laktom na tezgu i potražio oslonac za nogu.

– Jedno piće? – upita, a što je drugo i mogao kad je Morgan i dalje ostajao onako ravnodušan.

– Sa zadovoljstvom.

Dok se točilo, gledaoci zaključise da sukob neće prasnuti otprve, pa su se svi malo opustili, poput zadovoljnih gledalaca koji čekaju da šampioni malo odmjere snagu prije no što se odluče na odlučujući udarac. Nisu se približavali, a i barmen je pronašao razlog da se zaposli na najudaljenijem kraju tezge. Protivnici su razgovarali tiho i bez uzbuđenja.

Lucky Bill zavrti čašu među dugim prstima i promrmlja:

– Zanima me zašto ste mi poručili da me izazivate, Matte?

– Zato što me netko obavijestio da tragate za mnom, Lucky.

– Ja sam to izjavio?

– Svakako.

– To je obična laž – procijedi Lucky kroz zube.

Matt Morgan se ukoči i promrsi:

– Ne kažem da nije.

– Mali momak s velikim nosom?

– upita Lucky.

– Da, on.

– To je namještaljka, Matt. Ja ti nisam ništa poručio.

– Znači, netko je odlučio da nas zavadi. Htjeli su da se međusobno pobijemo. Hajde da se rukujemo, Bille, i zaboravimo ovaj susret.

– Može, ali tko će prvi otići?

– Ja sam ovdje bio, pa ću i ostati. Na tebi je da odeš, Lucky.

Bill se namršti.

– Ne bih se s time složio. Reći će da sam zbrisao.

Vrtjeli su čaše u rukama a da ni jedan nije okusio ni kapi. Zapravo, obojica su osjetila da im je onaj drugi simpatičan i da bi ga, u nekoj opasnoj gužvi, rado imali na svojoj strani. U ovom su času, međutim, i jedan i drugi bili u smrtnom strahu da se ne osramote pred očima mnogobrojne publike. Pažljivo su procjenjivali jedan drugoga i polako postajali sve napetiji, znajući do čega će doći ako se neizvjesnost nastavi.

– Slučaj, Matte – meko će Lucky

– ako ne prekinemo ovo, jedan od nas će načiniti neku kretnju i doći će do pucnjave. To je neizbježno...

– Kako bi bilo da sjednemo za partiju pokera? Za onim stolom igraju četvorica. Pridružimo im se, a onaj od nas koji sve izgubi, može se povući a da ne ispadne kukavica.

– Ja sam slab na pokeru... ali, ništa, pokušat ću. Živjeli, Matte.

Sve oči pažljivo su pratile svaki izraz, svaki njihov pokret. Prividno prijateljstvo nije moglo prevariti nikoga od prisutnih. Poznavaoci su procjenjivali da Morgan i Lucky vode malu, smrtonosnu igru, odmjeravajući protivnikove snage i živce. Matt Morgan bio je dobro poznat u Wheeleru. Nikad nije bio bučan, pa je njegovo tiho, nenametljivo ponašanje, ovom prilikom protumačeno

kao opasna prijetnja. U ovom pustinsko-brdskom kraju bilo je već slučajeva kad su se protivnici suočili i odmjeravali satima snagu volje sve dok se jedan od njih ne bi slomio i pokazao da se ispod tvrde vanjštine skriva kukavička srž. Građani su bili uvjereni da prisustvuju upravo takvom odmjeravanju snaga i cijeli je grad suspregao dah od uzbuđenja i užitka.

Četvorka koja je glumila karta nije se osobito povešela društvu dvojice revolveraša. Svi su, ipak, oduševljeno prihvatili njihov prijedlog da se pridruže igri. Done-sene su još dvije stolice, a kako je stol bio malen, igrači su sjedili lakat do lakta.

Ostali su zaključili da je sukob na kraće vrijeme odgođen, pa su, očekujući nastavak, prišli tezgi, pili i u skupinama ispod glasa razmjenjivali dojmove. Šaptalo se zato da bi se lakše pratili događaji oko sudbomosnog stola.

A to je trebalo vidjeti. Matt Morgan i Lucky Bill bili su savršeno ravnodušni i hladni, ali ostali igrači nisu tako dobro vladali živcima. Jedno je igrati prijateljsku partiju s dobrim znancima, a drugo sjediti za stolom gdje dvojica revolveraša mogu svakog trena povući oružje i zapucati.

Već od prvoga kruga jedan od četvorice je počeo podizati ulog. Dva-deset, pa stotinu, pa dvostruko. Ostali su se povukli, ali je Matt Morgan prozreo varku i uzvraćao. Začas se na sredini stola našla hrpa od tisuću i šest stotina dolara. Matt okrene jake karte, a njegov protivnik zadovoljno uzdahnuvši, pokaže dvije dvojke i odgurne stolicu.

– Sve sam izgubio – izjavi. – Moram se povući iz igre.

I odmah pode tezgi brišući ozno-
jeno čelo.

— Ovo me je stajalo osam stotina dolara — povjeri se prijatelju — ali ne marim. Glavno je da sam izvu-
kao živu glavu.

Za desetak minuta još se jedan igrač uspio izvući, iako po nešto ni-
žoj cijeni. Sad su i Lucky i Morgan shvatili igru i počeli namjerno gri-
ješiti. Ulagali su na slabe karte, od-
bacivali dobre, ali bilo je nemoguće
a da ne pobijediš kad su protivnici
tako čvrsto odlučili gubiti. I tako se
dogodilo da su, nakon petog dijelje-
nja, Matt i Bill ostali sami, oči u
oči.

* * *

Ljudi su im se približili, okružili
ih, pa je postalo nemoguće otvore-
no razgovarati kao kad su stajali
uz barsku tezgu. Dok je dijelio, Mor-
gan izbací kartu tako da je pala sa
stola. Obojica se sagnu za njom.

— Što sad, Lucky? — prošapće
Morgan. — Izmisli nešto.

Nije bilo prilike za odgovor i igra
se nastavila. Runda za rundom.
Gledaoci nestrpljivi, čekajući, igra-
či svjesni publike i, unatoč dobrim
živcima, sve napetiji. Iskusni kibici
su to osjetili i ispraznili prostor iza
oba igrača. Matt Morgan se polako
uspravio i ukočio, lice mu je bilo
bljede no prije. Lucky Bill protuma-
čio je taj znak i zaključio da je nje-
gov suparnik na rubu napetosti ži-
vaca. Možda će ih samo još koja mi-
nuta dijelila od loma i pucnjave.

Dijeleći karte, Lucky baci jednu
od svojih predaleko. Brzo se nag-
nuo nad stol i gotovo se sudario s
Morganovom glavom.

— Tko ovo izgubi, odlazi —
promrmlja.

Gledaoci su čuli, ali nisu razu-
mjeli. Nitko ih ne bi mogao razuvje-
riti da Bill nije izgovorio neki
otrovni izazov. Matt Morgan se za-

valio na naslon svoje stolice i dok
je slagao karte gotovo neprimjetno
kimne glavom. Lucky olakšamo uz-
dahne što je odluka napokon done-
sena. Tko izgubi, morat će otići, ia-
ko to znači izgubiti ugled u očima
građana Wheelera.

Lucky se ogleda i zareži od bijesa.
Čopor kojota. Gledaju dvoboj dvaju
jelena, a kad nakon divovske borbe
jedan padne, bacit će se na njega i
rastrgati ga. U tom času Bill ih je
mrzio i prezirao. Svi oni zajedno ni-
su bili vrijedni jednoga Morgano-
vog malog prsta.

Pa ipak, koliko god ih prezirao,
Lucky nije mogao zamisliti da mo-
ra ustati i otići praćen njihovim po-
drugljivim pogledima i smiješkom.
Bez obzira na to što mu se ubuduće
dogodilo, bez obzira na to kako
odvažno izveo pothvate, nikad se
neće zaboraviti da je ustuknuo
pred Mattom Morganom. Vjerovat
će da je Lucky Bill slomljen, poštat
će meta onih koji mu se prije nikad
ne bi usudili izići na oči. Lucky se
zagleda u Morgana i odmah se
uvjeri da je i on na smrt uplašen
sličnim mislima.

U sljedećem krugu karte ih nisu
služile. Nijedan od njih nije dobio
ništa na čemu bi vrijedilo graditi
igru. Tek nakon petoga kruga Matt
se odjednom promijenio. U dotad
mutnom pogledu pojavio se sjaj.
Luckyja nešto stegne u grlu i on, u
očaju, promijeni tri karte.

Odjednom ni njegove karte više
nisu bile slabe. Ali, jesu li dovoljno
jake? Matt Morgan je izgledao kao
da je sasvim uvjeren u svoju pobje-
du.

— Dižem... dolar — reče Lucky
promuklim glasom.

— Pokrivam — odgovori Matt. A
onda se sažali nad protivnikom i
odgodi tragediju. — Dižem dolar.

Što je sad značio novac? Jedan

dolar ili tisuću? U pitanju je bilo nešto za njih dvojicu mnogo važnije, životno važno.

Lucky je grozničavo tražio bilo kakav izlaz, pomislio je na blefiranje do kraja, do konja i revolvera, ali znao je da Matt ni u kojem slučaju neće odustati, pa čak da se mora i zadužiti. Ovo je bila posljednja partija, Lucky je gubio, a kad je već tako, bolje je bilo prekratiti agoniju.

– Zovem – reče promuklim glasom i gurne novac na sredinu stola.

Matt nije odmah položio karte. Nije se radovao ovoj pobjedi, iako je za njega značila spas. Nasuprot njemu sjedio je čovjek kojeg nije želio slomiti.

– Ovime sam počeo – reče namršten i položi na stol dvije kraljice. Ugledao je graške znoja na Luckyjevu čelu i nije imao volje nastaviti. Ali igra je igra, pogotovo ako ima mnogobrojne i strasne navijače. Uz kraljice se na stolu nadoše i dva kralja. Što je na petoj?

– Dalje? – upita Lucky gotovo šaptom.

Morganovo lice u trenutku se izobličilo od čuđenja, straha, zapravo užasa, a dobrodušnog smiješka razumijevanja nestade kao da je izbrisan. Okrenuo je jednog dečka, a Lucky Bill s golemim olakšanjem tresne na stol svoje karte.

– Trojka je jača!

Gledajući užasnuto Morganovo lice, gotovo je zaplakao. Nije to važno, Matte, što nas briga za ostale? – namjeravao je reći, ali nikako da te riječi prijeđu preko njegovih usana.

Matt Morgan se odupro rukama o ploču stola i tek tada nesigurno ustao. Polako se okrenuo i pošao prema vratima, a Luckyju je bilo drago što ne može vidjeti njegovo

lice. Ali, bilo je još gore gledati lica ostalih koji su zapanjeno pratila Morganov odlazak. Polako se u njihovu svijest uvlačila činjenica da se Morgan povukao ne uzvativši protivniku udarac. Kako je bio bespomoćan čovjek kojeg su se dosad bojali!

– Što je, Morgane! – usklikne netko. – Dosta ti je?

Morgan se okrene na peti, zgrčena izraza lica, ali govornik je bio sakriven u mnoštvu. Sve sama podrugljiva, šutljiva i prezirna lica.

– Dosta čega? – upita.

– Pa, igre – procijedi barmen i namigne. Lucky zadršće. Tko zna što bi uradio da se on našao na Morganovu mjestu?

– Dobro, Matte, dobro – opet će barmen – samo ti podi.

– Što želiš time reći, prokletniče? – Morgan povisi glas. – Što to brbljaš?

Ali barmen je osjetio raspoloženje gomile i nije ustuknuo.

– Osvetit ćeš se na meni, ha? – okrenuo se prisutnima. – Vidite li ovo, momci? Sad se pokazuje u pravom svjetlu.

Morganovo lice postalo je pepeljasto.

– Vidiš li, Lucky? – reče. – Za mene naprosto nema drugog izlaza.

– Čini se da je tako – Lucky polako ustane. – Ono drugo... zaboravit ćemo.

U trenutku krize, oslobodio je Morgana dogovora o odstupanju. Sjaj olakšanja zasja u Mattovim očima.

– To je jedna strana medalje – reče. – Možda ćemo je kad-tad okrenuti i ovima ovdje pokazati nalije.

– Slažem se, prijatelju – Lucky će ozbiljnim glasom.

– Onda... čuvaj se.

— Kad god zaželiš, Matte.

Gledaoci su bili zapanjeni. Bez uvreda, bez psovki i bez izazova, kao u stara vremena kad bi se protivnici pozdravili prije početka dvoboja.

Ali, mač nikad nije takvom brzinom izvučen iz svog toka! Brzinom koju prisutni nisu mogli pratiti, izuzevši Luckyja Billa. Drugi su vidjeli samo to da je Morganova šaka u jednom trenutku bila prazna, a već u drugom je u njoj držao revolver. Ali Lucky je vidio sve. I to da Mattov revolver nije izvučen iz navlake onako čisto i savršeno kao njegov, da nije ispravno uravnotežen na dlanu, da cijev visi malo udesno. »Bio si brz, ali netočan, Matte«, pomisli. »Žalim, ali gotov si«. I preko volje pritisne otklonac.

Morganov revolver poleti prema podu, neispaljen. Matt zatetura, ne kao netko koga je zahvatio odlučni udarac već poput čovjeka koji je stajao na prstima i samo je neznašan dodir bio dovoljan da ga izbací iz ravnoteže. Samo zahvaljujući zidu, nije pao. Ljevicom je stisnuo desno rame i mirno se zagledao Luckyju u oči.

* * *

Iznenada Luckyja zahvati neobuzdani bijes. S revolverom u ruci priskoči baru i zabubnja po glatkoj plohi:

— Napolje, vi kukavički lješinari!
— zaurla. — Smjesta napolje!

Ljudi su bili zapanjeni i zaplašeni. Barmen, koji je dotad stajao kraj tezge, skoči, padne i nastavi puzati četveronoške kroz šumu nogu. Bojeći se da Bill ne počne pucati, svi su se nagurali na vrata, stvorila se gužva i neki su potražili izlaz i kroz staklo izloga.

Nije prošlo ni trideset sekundi i u »Alcazaru« je zavládala potpuna

tišina. Lucky Bill prisili Morgana da sjedne.

— Kako je, Matte?

— Dovoljno da me onesposobi.

— Do vraga! Žalim, prijatelju!

— Znam. Ali, nisi ti kriv Bille. To se naprosto moralo dogoditi. Hej, ne motaj se toliko oko mene!

Ali Bill je već svukao prsluk i košulju i od potkošulje pripremao zavoj.

— Šuti, štedi snagu o ne buni se

— upozorio je Morgana. — Ali, čovječe, volí bih da smo se našli bok uz bok protiv ovog čopora kojota!

— Rana je čista, momče — reče kad je razrezao Morganovu košulju. Nije taklo ni kost ni tetivu, Matte. Za dva tjedna bit ćeš zdrav kao i prije.

— Ne bih povjerovao u to mrmljao je Morgan. — Mislio sam da takav protivnik ne postoji... Oborio si me prije no što sam stavio prst na otklonac! Brz si kao zrak svjetla, Bille!

— Vraga! Imao sam sreće, to je sve. Uostalom, tako se i zovem. A tvoja je ruka na trenutak zastala prije no što si povukao.

Morgan se namršti, a onda se nasmije:

— To si zapazio? Siguran si?

— Kao što je sigurno da sad gledam tebe.

— Dakle... nisi brz samo na revolveru. Nisam vjerovao da itko živ to može zapaziti. Dobar si, to se mora priznati.

Bez žurbe, ali i bez oklijevanja, u salun uđe malen čovjek mirna lica.

— Tko ste vi, do vraga — razljuti se Lucky — i što tražite ovdje?

— Lakše, Bille. To je Jud Nevil, ovdašnji šerif.

— Dobar dan, šerife, kako ste?

— Ide, ide. Pretpostavljam da ste vi taj Lucky Bill?

– Tako me zovu. Ali, danas me sreća ne služi osobito.

– Poći ćete sa mnom, Bille.

– Razlog?

– Napad radi ubojstva.

– Nije točno, šerife – javi se Matt Morgan. – Dogodila se samo mala nezgoda.

Šerif požvače malo svoj duhan i smjesti ga pod lijevi obraz, pa je izgledalo kao da u ustima ima orah. Prišao je bliže i rekao tiše:

– Ako nema optužbe, Matte, neće biti ni hapšenja. A vi, Bille, ne znam s kojom ste namjerom došli ovamo, ali evo upozorenja: Ostavite me na miru pa ću i ja vas. Laku noć.

– To je ono što ja zovem razumnim čovjekom – promrmlja Lucky okrenuvši se drugome. – Hvala što si me izvukao, Matte.

– Nije važno.

– Loše ti je? – zabrine se Lucky.

– Izgledaš mi nekako čudno.

– Imam razloga za to... dobro, reći ću ti. Lucky. Kad bi se moglo birati, bilo bi mi draže da si me prije deset dana pogodio u glavu no danas u rame.

– Zbog one gomile, Matte? Zar još razmišljaš o njima? Ako ikad i jednog čujem da o tome govori, progutat će sve što je izbrbljao.

– Tko brine za gomilu? S njima mogu lako izići na kraj. Ti si prekinuo jedno putovanje, to je ono što me muči.

– Samo dva tjedna, prijatelju.

– Dva tjedna kao dvije godine ili dva stoljeća. Ako metu promašiš za pet centimetara ili obećanje djevojci za pet minuta, ista stvar – propao si.

– Znači, djevojka je u pitanju? – zazviždi Lucky.

– Čudiš se? Ne mariš za njih?

– Ja? Sve ih volim, Matte. Visoke i niske, vitke i debele, stare i mlade. Još nisam upoznao stvorenje u suk-

nji, od petnaest do šezdeset godina – koje bi bilo premlado da me zabavi ili prestaro da me u nečem poduči. Svaki put kad sretneš novu djevojku, kao da si opet prvi dan u školi.

– Možda je tako – progunda Morgan, – ali za mene postoji samo jedna.

– I sada sam ja nešto pokvario?

– Pa... da.

– Morao si se sastati s njom?

– Da. Da bismo se uzeli.

Lucky je samo zastenjao.

– I ako se ne pokažem – objasni Morgan. – Ostavit će me samo da bi dokazala da može i bez Matta Morgan osim toga, njeni me vole kao što bik voli crvenu krpu i samo gledaju kako bi nas rastavili, pa da Molly pođe za Harryja Landrieja, za njegov novac, poznatu obitelj i posjede. Toliko su je nagovarali da je napokon sjela i napisala mi poruku: »Dodi i odvedi me, dosta mi je toga.« To ti je njen način. Ako dođem po nju, bit će najbolja i najvjernija žena koju svijet poznaje. Zakašnjim li samo jedan dan, planut će kao vatra, tko zna, možda se uda za Landrieja ili pobjegne s prvim strancem. Nepredvidiva je i željna akcije. Ako nešto smisli, to će i ostvariti.

– Napiši joj pismo i pošalji.

– Ne može, njeni će ga uništiti.

– Oh, dovraga. Znaš što, Matte? Idem ja po tu djevojku, a ti pripremi svećenika.

– Nisi pri sebi!

– Naprotiv. Sasvim sam siguran da je to jedini pravi način.

– Neće htjeti s tobom!

– Povest ću je silom.

– Nećeš uspjeti.

– Sinko, ja lako izlazim na kraj s mustanzima i bikovima.

– Vjerujem, Bille, vjerujem. Ali Molly mi je napisala da je čekam kod tri velika hrasta u jedanaest i trideset. To je noćas, Bille. Ako zakasniš minutu ili promašiš mjesto sastanka, ode ona. A to će se ionako dogoditi kad ugleda nepoznato lice.

Lucky protrlja bradu.

– Kako izgleda?

– Ha! kad je ugledaš, znat ćeš da je to Molly Aiken, a ujedno ćeš saznati i zašto mi je toliko stalo do nje.

– Čini se da je to neka super-djevojka! Pretpostavimo ...

– Oh, ja ti vjerujem, Billy. Hoćeš li otići po nju? Dovedi je k meni. Ja ću iznajmiti kola i odvesti se kući, u brvnaru desetak kilometara odavde na cesti što vodi prema zapadu. Svatko zna gdje živi Matt Morgan.

– Dobro. Idi kući i čekaj me. Dovedi ću ti je, Matte.

Morgan opiše put do Aikenova ranča i nasmiješi se:

– Ne mogu se rukovati desnom, a ljevica nije za rukovanje. Do vide-nja, Bille, i sretno.

Lucky mahne na pozdrav i nestane. Izvana su doprili raznovrsni zvuci, prije svih tapkanja bosih nogu po prašini. I kad je ustao Matt se našao licem u lice s malim odrpanim deranom. Glava dječakova bila je pokrivena prevelikim som-brerom, pa ga je morao gurnuti na zatiljak da bi mogao gledati. Potrgani i obješeni obod skrivao mu je pola od sunca opaljena lica. Ispod prevelikog prsluka visjele su hlače primjerene odraslom muškarcu, ali odrezane u visini koljena da ne bi smetale žilavim, pocrnjelim bosim nogama. Na sve strane visili su konci, pomalo podsjećajući na rese traperske odjeće. Sve zajedno ostavljalo je dojam ugodna nemara

i pristaše ličnosti slobodna duha. A dječčić je bio upravo takav, lica uska kao u odrasla čovjeka ispijena poslom. Ipak, nosić i sjajne sive oči nesumnjivo su odavali dječju narav.

Spretno održavajući ravnotežu na jednoj nozi, drugom se počesao po listu druge i premjerio Matta Morgana bez straha i strahopoštovanja.

– Čini mi se, Matte – reče ravnodušno – da si zapao u gadne neprilike.

Muškarac porumeni.

– Svakom se od nas može to dogoditi – pokuša se obraniti. – Revolver mi je zapeo u navlaci.

Dječak je šutio i promatrao ga ozbiljna lica, samo su mu se oči podrugljivo smiješile.

– Osim toga – nastavi Morgan – otponac mi je zardao.

Dječak odmahne glavom.

– Jedna dobra laž bila bi ti bolja od pola tuceta ovakvih. Ovo što si ispričao najgore je što sam ikad čuo.

Morgan stisne šaku i pokuša mu zaprijetiti a onda mu nešto padne na pamet.

– Učini mi uslugu, Bude. Za deset centi.

– Napraviti ću ti uslugu i bez lo-ve, Matte. Kaži.

– Možeš li pronaći Harryja Landrieja?

– Dakako.

– Dovedi mi ga u »Empire« i požuri.

Izvana su se čuli mnogi koraci, a bučna i znatiželjna gomila navali u salun.

Lice Harryja Landriea bilo je malo predugo, a tijelo preširoko i prenisko. Kad je ušao u Morganovu sobu u hotelu »Empire«, lice mu je bilo blijedo od brige, a snažne duga-

čke ruke nespreno su se klatile. Bud se provukao ispred njega, stao u stranu da bi oslobodio barem jedno oko.

– Evo ga, Matte.

– Evo ti tvojih deset centi.

Dječak uhvati dobačen novčić i promotri ga prema svjetlu.

– Matte – reče – dok sam nagovarao Harryja, namučio sam se najmanje za cijeli dolar.

– Pa nisi ti odrastao čovjek – usprotivi se Morgan. Za ovo možeš kupiti slatkiša, to ti je dovoljno.

– Ako dječak obavi posao odraslog muškarca, onda treba da bude tako i plaćen. Do videnja, momci.

Odbaci novčić vrlo precizno u Morganovo krilo i nestane iz sobe.

Nastala je nelagodna šutnja i Harry odluči da je prekine.

– Ovaj dječak – reče, – neće dobro završiti.

– Previše je bistar – složi se Matt. – Hoćeš li pogledati, možda prisluškuje iza vrata.

Harry izide u hodnik i odmah se vrati odmahujući glavom.

– Zanima te zašto sam te pozvao ovamo, zar ne, Harry?

– Ne znam... valjda...

– S obzirom na to da nikad nismo bili prijatelji još ćeš se više začuditi kad od tebe zatražim uslugu. Noćas ćemo raditi zajedno, a od sutra ćemo opet biti neprijatelji, kao i dosad.

Landrie ga je zamišljeno promatrao:

– Da čujem.

– Što misliš, Harry, o čemu sad razmišljam?

– O Molly Aiken – ispali upitani bez razmišljanja.

– Griješiš – nasmijao se Morgan. – Jutros, jučer i prije nekoliko sati razmišljao sam samo o njoj. A onda sam susreo stranca, imao je

sreće i ja sam zaradio olovo. Odsad razmišljam samo o Luckyju Billu, Harry.

Dugo su šutjeli, a male, sjajne Harryjeve oči, netremice su promatrale Morganovo lice.

– Ja bih ga sâm sredio – nastavi Morgan. – Ali, s obzirom na ovu ranu veliko je pitanje kad. Ne mogu čekati.

– I stoga bih ga ja morao srediti? A, hvala!

– Ne. Ti ćeš se samo pobrinuti da ga srede.

Harry Landrie se teško odlučivao na smiješak, pa mu je i ovaj nalikovao na grimasu.

– Ja nisam revolveraš, Matte, i ti to znaš. Zamislio si da me natjeraš na Luckyja. Poginut ću, a tebi ostaje Molly. Lucky će biti optužen za ubojstvo, pa ćeš tako doći i do svoje ovete. Nije loša zamisao, ali zasad još ne padam na takve trikove.

– Glupost!

– Ne, Morgane – Harry odmahne glavom. – Nismo prijatelji, pa nećemo ni surađivati. Ti hoćeš Molly, ja hoću Molly, u tome nema pomirenja. Zbogom.

– Čekaj!

Harry zastane na vratima.

– Što još hoćeš?

– Šteta je što se ne možemo dogovoriti na lijep način, Harry. Morat ću te natjerati na suradnju.

Landrie se nasmije.

– To već zvuči mnogo prirodnije. Da čujemo kako ćeš me natjerati.

– Priča je kratka i poučna. Danas poslije podne vidio si me kako dolazim u Wheeler, zar ne?

– Možda. Ne sjećam se.

– Pretpostavimo da si sjeo i počeo ovako razmišljati: »Matt Morgan je dojahao u Wheeler. Zašto? On ne zalazi tako često ovamo«.

– Zašto bih time razbijao glavu?

– zanimalo je Harryja. – Ne tiče me se kamo ti dolaziš ili odlaziš.

– Čekaj malo. Ja samo nagadam. Ti, dakle, gundaš sebi u bradu: »Možda je Morgan doznao da u posljednje vrijeme sve upornije gnjavim Molly Aiken. Možda čak zna da sam se nagodio s Mollynim taticom...«.

Harry se vidljivo trgnuo.

»Možda Morgan dolazi u Wheeler da se obračuna sa mnom. Ubit će me, zbog toga je i došao«. Potražio si onoga malog kojota Conovera i zadužio ga da me prati i izvještava gdje sam. Putem Conover saznaje da je i Lucky Bill došao u Wheeler. Vraća se k tebi i sve ti ispriča. Morgan je u »Alcazaru«, Lucky bill u »Empireu«. Prva pomisao ti je da osedlaš onoga svog ridana i nestaneš. A onda nova zamisao. Zašto ne bi natjerao Billa protiv Matta? Šalješ mi Conovera i on šapće: »Morgane, u gradu je Lucky Bill, namjerava te izazvati.« Onda Conover traži Luckyja i kaže: »Matt Morgan te čeka u »Alcazaru«, Bille.« – Morgan se nasmije i podrugljivo nastavi: – Znao si da u javnosti ne mogu izbjeći izazovu, čak ako i otkrijem trik, Harry.

Landrie se počne povlačiti prema vratima, ali se zaustavi na Morganov tih i prijeteći glas.

– Nadao si se da će me Lucky ubiti, nije li tako?

– Buncaš, Matte!

Matt pokušava varkom:

– Ne izvlači se, Harry. Conover mi je sve priznao.

Nasumce izbačena pretpostavka pogodi metu. Harry je prestrašeno kriknuo:

– Taj prokleti štakor! A platio sam...!

Matt Morgan se nasmija:

– Ništa mi on nije rekao, ali ti si se odmah odao. Kako bi bilo da odem šerifu i ispričam mu sve to?

– Nitko ti ne bi vjerovao!

– Ovdje ti nisu baš svi prijatelji.

– Baš me briga za njih!

– Dobro, Harry. Poći ćemo na sud, a ja te uvjeravam da će se Conover prije ili poslije odati. A ti onda moraš seliti odavde, Harry.

Sav slomljen Landrie se teško spusti na stolicu.

– Govori – reče – ali nemoj očekivati da ću izazvati Luckyja Billa. Tako lud nisam.

– Znam ja što si ti – procijedi Morgan želeći da se na čas u njegovu glasu osjeti sva mržnja i prezir.

– Najprije da saznaš jednu tajnu, Harry: Molly i ja planirali smo da noćas zajedno pobjegnemo.

Landrie poskoči kao uboden.

– Čudan si ti tip, Harry – nasmije se Morgan. – Govedo koje se može pokrenuti samo kad se spomene Mollyno ime.

– Dosta brbljanja! – provali iz Harryja. – Što si to zamislio?

– Prije svega, Harry, ona te ne voli, nisi joj čak ni simpatičan. No znam da te to neće zaustaviti. Ti si od onih koji će se dokopati žene ne birajući načina i sredstva.

– Ne propovijedaj!

– Neću. Dakle, Molly bi noćas pobjegla sa mnom da nije naišao Lucky Bill i pobrkao mi račune. Molly me noćas u pola dvanaest čeka kod ona tri velika hrasta na Aikenovu ranču. Lucky Bill se ponudio da će otići i dovesti mi je.

– Što? Lucky Bill!

– Dakako, on nijednog trenutka nije pomislio da je dovede meni. Vidio sam mu to u očima. Ako se je dokopa, nikad više je nećemo naći. Upravo sad on jaše prema Aikenovu ranču.

Landrie skoči na noge:

– Kad je krenuo?

– Prije pola sata.

– Prekasno! Prekasno! Morgane, prokletniče! Ti je nisi mogao dobiti,

pa si je radije gurnuo u ruke strancu, samo da ne pripadne meni?

Polako je krenuo prema Morganu, zaboravivši na strah i oprez.

— Smiri se — upozori ga Morgan. — Zar misliš da ti to pričam da bih te razbjesnio? Pokušavam ti razjasniti kako namjeravam udesiti Luckyja Billa, spasiti Molly, a u isto vrijeme ispasti veliki junak. Istina, poslao sam Luckyja na ranč, ali duljim putem. Ako ideš prečicom, uštedjet ćeš jedan sat. Upozori starog Aikena, pa možeš s njim i s nekoliko kauboja napuniti Billa olovom. Utoliko prije što će se Molly opirati, možeš biti siguran da neće samo tako poći sa strancem.

Plan je bio tako jednostavan da ga je i Harry odmah shvatio. Izraz njegova lica pomalo se mijenjao od bijesa do smiješka, da bi se na kraju ipak pojavila sumnja.

— Što ćeš ti dobiti u cijeloj toj priči.

— Luckyja Billa mrtvog. Jedino to želim!

— A ja?

— Budalo, zar ti stari Aiken neće biti zahvalan što si mu spasio kćer?

— I ti bi mi je prepustio?

— Meni je stalo do Molly, ali još deset puta više do Luckyja Billa. Revolver mi je zapeo u koricama, ali tko će to vjerovati? Misle da je brži od mene, da sam sporiji no prije. I sad će svaki bijednik s revolverom pokušati steći slavu time što će izazvati Matta Morgana. Hoću se osvetiti Luckyju, Harry. Uzjaši na konja i požuri.

* * *

Lucky Bill jahao je poletom čovjeka koji čini dobro djelo. Njegov mustang, koji je toga dana već prošao priličan put vrlo umjerenom brzinom sad je bez muke održavao povoljan tempo. Uskoro je prema svjetlijem nebu ugledao velike

zgrade ranča, a desno od njih tri osamljena velika stabla. Prišavši im, uskoro je u svjetlu mjeseca otkrio i siluetu konja. Netko je uzjahao i krenuo mu u susret, pa Lucky uspori svoju životinju. Mjesec je bio nisko nad obzorjem, ali vrlo jasan i dobro se vidjelo na rijetkom planinskom zraku. I tako Lucky lako razazna da je jahač zapravo djevojka.

Sjena oboda šešira sakrivala joj je gornji dio lica, ali je Bill u srebrnastom svjetlu jasno vidio nos, usta i bradu. Bill je šutio upijajući vidljive pojedinosti i zamišljajući one druge.

— Vi ste Molly Aiken? — upita pristojno podigavši šešir.

— U to ne biste trebali sumnjati, s obzirom na to da se nalazite na Aikenovu ranču.

— Ja i ne sumnjam. Matt mi je rekao da ćete ovdje čekati.

Zapazio je da se iznenadila.

— Kako se zovete? — upitala je.

— Neki me zovu samo Bill. Drugi Lucky Bill.

Djevojka se trgla i skupila uzde kao da se priprema na nagli pokret bude li potrebno. Bill bi, zapravo, bio razočaran kad se pri spomenu njegova imena ne bi tako reagiralo.

— Vidim da ste čuli za mene.

— Čula sam — reče Molly suho.

— Moram vas odvesti k Mattu — objasni Lucky. — Nije mogao doći, pa je poslao mene.

Pognula se naprijed da bi mogla bolje vidjeti njegovo lice. Bila je više iznenađena no zaplašena.

— Ne znam o čemu govorite.

— Ne žuri nam se, možemo sve objasniti — mirno će Lucky.

— Matt Morgan vas je poslao?

— Da.

— Njegov ste prijatelj?

— Jest.

— Nikad vas nije spominjao.

– Naše poznanstvo je prilično kratko.

– Otkad?

– Od večeras.

Opet se vidljivo trгла.

– Matt vas u tom slučaju ne bi poslao.

– A ipak je to uradio.

– Zašto?

– Jer ne može doći sâm.

– Što ga je spriječilo?

– Ranjen je.

– Ah!

– Nije teško, ali ne može jahati.

Šutjela je prije no što će upitati:

– Kamo je ranjen?

– U rame. Kost i tetive nisu ozlijeđeni, samo meso. Za desetak dana bit će kao nov.

Na licu joj se opazi olakšanje, a onda ponovo zabrinutost.

– Tko ga je ranio?

– Ja.

– Vi? I on vas šalje da me dovedete?

– Zvuči ludo, zar ne?

– Vrlo ludo.

– Možda je baš to dokaz koji tražite – reče Bill. – Mora biti istina, kao laž i izgovor previše je nevjerovatno.

– Kamo biste me morali povesti?

– Desetak kilometara zapadno od Wheelera, tamo bi morala biti Matova brvnara.

– Da, tamo je – prizna djevojka. Neko ga je vrijeme promatrala, a onda rekla:

– Ne idem, Lucky. Mislim da ne bi bilo pametno.

Bilo je to tako iznenadno i neočekivano da je Luckyju bilo potrebno nekoliko trenutaka da sredi misli. Stanje je bilo znatno teže nego da se našao nasuprot snažnom i opasnom muškarcu.

Da je Lucky bio malo iskusniji sa ženama, shvatio bi da je posljednja rečenica odbijanja zapravo značila pristanak. Da je u tom trenutku

okrenuo konja, ona bi pošla za njim i sve bi pošlo drugim tokom. Umjesto toga, on je posegnuo za svojim satom i nagnuo ga tako da je mjesčevo svjetlo osvijetlilo kazaljke.

– Pola dvanaest – objavi on spremajući sat. – Vrijeme je da završimo ovaj razgovor. Treba nešto poduzeti. – Pokrenuo je konja naprijed.

– Namjeravate me prisiliti da podem s vama?

– Rekli ste ukratko ono za što bih ja morao utrošiti brdo riječi.

– Ne idem ni koraka dalje, Lucky, Bill.

– Brzo se predomislite. Matt nas očekuje. Nemam više vremena za ljubazne prepirke.

Mala ruka hitro se spustila na revolver što je bio u navlaci na sedlu.

– Ni koraka! – ponovila je odlučno.

Bill zaustavi konja i nasmije se:

– Hajde da izgledimo ovaj nesporazum. Vama je jasno da vam ne želim nauditi. Zna da je istina sve što sam rekao. Odbijate poći sa mnom samo zbog svoje tvrdoglavosti. No, i ja sam vrlo tvrdoglav. I stoga polazite sa mnom!

Djevojka, koja je do tog časa bila pripravna da pode, uvrijedi se i razjari. Njen je ponos bio duboko povrijeđen i sad je mrzila ovoga velikoga, samouvjerenog momka.

– Upozoravam vas – procijedila je kroz zube. – Ne idem.

Revolverska duga cijev bljesne na mjesecini.

– Gospodice, Mat mi je ispričao da ste vrlo odlučni i ponosni. Ipak, znam da nećete pucati. Ne namjeravam vas napasti ni na bilo koji drugi način povrijediti vašu čast.

Okrenuo je konja i prihvatio uzdu njenoga konja. Ne mogavši se odlučiti za pucanje, djevojka uzdahne i spusti revolver u navlaku. Osjećala je da mu se ne može oduprijeti,

da je njegova volja jača i shvatila je to kao najdublju uvredu svog ponosa. Znala je da je izgubljena i odlučila da se odupire do smrti.

– Zaista me namjeravate prisiliti da idem?

– Nisam li bio dovoljno jasan? Idete li dobrovoljno?

– Ni koraka!

On okrene konja, preuzme uzde i znalačkim dodirom ostruga pokrene oba konja. Djevojka zabaci glavu i krikne.

Znao je da će to uraditi i pripremio se da je spriječi, ali je njegova ruka zastala kad je prvi put ugledao njene oči. Krik se prolomi brežuljcima, a onda joj njegov dlan pokrije usta.

Počela se braniti, boriti se iz sve snage, tući se objema rukama pokušavajući iskočiti iz sedla. Ali njegova jaka ruka držala ju je oko pojasa, a druga joj je pritiskala usta sve dok se nije počela gušiti.

– Vidite da nema smisla – reče on. – Neću vas pustiti. Ova prljava rukavica ležat će vam na ustima sve dok ne dignete desnu ruku u znak da više nećete galamiti. Inače se možete i zagušiti.

Njene su oči borbeno sijevale, ali se desna ruka ipak polako podigla.

– Dobro – odahne Lucky Bill i odmah makne ruku. – Oprostite, gospodice Aiken.

– Ne obraćajte mi se! Nikad!

Uzdanhua je i usporio konja kako bi se našao malo iza nje. Kad su bili usporedo, ona kradomice pogleda njegovo lice osvijetljeno mjesecinom. Čelo mu je bilo orošeno znojem, a usta čvrsto zategnuta kao da je upravo završio tešku i neugodnu bitku.

* * *

To je na čudan način podiglo njeno raspoloženje. Malo prije je osjećala prevelik strah a da bi mogla

razmišljati o ljutnji. Ali kad je shvatila da on, zapravo, ne može biti grub prema ženama, da ga sad muči stid zbog nekavalirskog ponašanja, da zapravo u njega može imati puno povjerenje, zaboravila je strah i krv joj ponovo uzavre od povrijeđena ponosa i bijesa. Jahala je visoko podignute brade i čvrsto stisnutih šaka. Pri tom je razmišljala što je sve dosad čula o ovom čovjeku.

Pričalo se da je rođeni kockar, da sije smrt kad god mu se pruži prilika, da još nitko nije na njega povukao revolver i ostao živ. Nije li to ona uradila? Strah je opet obuzme, ali na kratko. Ispod oboda svog šešira promatrala je lijepo izrezani profil, gotovo dječjački izraz lica, ponosno podignutu glavu i široka ramena. Ovakav čovjek, osjetila je, teško bi mogao biti zao i pokvaren. Istina je, neustrašiv čovjek ulijeva strah ostalim muškarcima, ali povjerenje ženama. Žena se mora plašiti samo kukavice koji svoje mane iskaljuju na slabijima.

On je jahao glave malo okrenute prema njoj, a ipak je pomno gledao uski puteljak. Na licu mu se opazio čudan izraz, nelagodnosti, kao u nekog tko će reći: »Otišao sam predaleko, žao mi je, rado bih se ispričao.« Sve je to shvatila i poželjela da ga svladaju njegovi neprijatelji, da ga ponize, da ga dovedu u opasnost – tek tada bi ga ona pokušala spasiti i položiti mu pred noge svoju slobodu. To je bio, osjećala je, jedini način da se ukroti ova slobodna i ponosna narav.

Bila je i previše zabavljena mislima o sebi i Billu da bi se sjetila u kakvom se položaju upravo nalazi – zarobljenica stranca, u planinama, usred noći.

Daleko iza njih čuo se udarac nekih vrata, glasovi, pucanj. Čuli su, znači, njen krik. Najprije će potrča-

ti u njenu sobu, vidjeti da je nema, a onda će netko dršćući poći njenom ocu da mu to saopći.

Zamišljala ga je kako polako ustaje i strijelja ih pogledom tako da se nitko neće usuditi ponoviti tu vijest. Čudan i žestok bio je njen otac. Cijeloga života mrzila ga je, ali i voljela svom snagom svoga strastvenoga karaktera. Razlog za to ležao je u njihovoj velikoj sličnosti. Aiken je posjedovao snagu muškarca, ali karakter djeteta podložnog iznenadnim, ponekad neobjašnjivim provalama žestine. Vidjela je sebe u njemu i bojala ga se. A tako je bilo i s njim. Prodao bi i sebe i ranč samo da zadovolji i najluđu njezin zahtjev. Ali, bio je sposoban zatvoriti je izgladnjivati ako se ne bi pokorila najnevažnijoj njegovoj zapovijedi. Među njima bilo je žestokih sukoba, bez podignuta glasa i psovki, ali punih strasti i mržnje. Pa ipak, nakon toga jedva su čekali da jedno drugom padnu u zagrljaj. No, i jedno i drugo radije bi umrlo no da učini prvi korak k pomirenju.

Ukratko, oboje su se ponašali kao razmažena djeca.

Molly je zamišljala kako njen otac istrčava iz kuće i više prema kaubojskoj spavaonici. Gužva, odjevanje u trku, sedlanje, uzjahivanje. Mrko se nasmiješila prateći u mislima svaku akciju svoga divljeg oca kao da se nalazi uz njega. Čitala ga je kao otvorenu knjigu. U ovom času Aiken nije znao da li je više ljutit zbog njena bijega ili sretan što je može spasiti.

Poželjela je da u tome ne uspije. Nije li prošlo samo tjedan dana otako je slušala njegove strašne prijetnje bude li se usudila poslati bilo kakvu poruku Mattu Morganu? Nije li zamislila sve ovo samo da se osveti ocu? Bila je pomalo i zado-

voljna što Matt Morgan nije došao po nju.

– Obodite konja – zapovjedi Lucky Bill. – Dolaze.

– Mislite li da ću pomoći pri ovom bijegu?! – viknula je i povukla uzde.

Nagnuo se naprijed, lica iskrivljena od stida ali odlučna. Strašno joj se dopao, ali na njenom se licu vidio samo prezir.

– Slušajte, gospodice, ono što započnem uvijek dovedim do kraja. Ili jašite kako vam kažem ili ću se ja pobrinuti da vaš konj juri. A ako počnete vikati, svezat ću vam usta ovom maramom.

– Mrzim vas!

– Znam. No, u ovom času govorimo o drugim stvarima. Hoćete li potjerati?

Nije bilo sumnje da će ostvariti svoje prijetnje. Bijesno je dotakla konjski trbuh ostrugama i oni pojure galopom. Izjahavši prvi iz šumarka, Lucky podviknu:

– Stoj!

Desno od njih, preko hrpta neke uzvisine, prelazilo je tucet jahača. Tamne, prijetee silhuete na svjetlijem nebu. Povremeno bi svjetlo mjeseca odbljesnulo od cijevi pravnog oružja. Prvi od njih, veliki muškarac na velikom konju, jurio je ostrim tempom pa mu je vjetar odbacio šešir na zatiljak. Preplavljena osjećajem ponosa, ljubavi, ali i mržnje, djevojka prepozna svog oca.

– Tiho – šapne Lucky.

Kako je mogao i pretpostaviti da bi ona radije pregrizla jezik no dala od sebe bilo kakav znak koji bi upozorio njena oca? Kad se vrati, uradit će to sama, svojom slobodnom voljom. Ovako bi to bila agonija gora od smrti.

Topot konja prošao je dolinom i nestao iza sljedeće uzvisine. Lucky odahne i tiho prizna:

– Pošteni ste. Jedan krik i sa mnoom bi bilo gotovo.

– Stigli biste pobjeći, bilo je vremena.

Namrštio se ne razumijevajući.

– Pobjeći od njih? – promrm-ljao je.

Pogledala ga je iznenađeno. Odjednom je shvatila koliko se hrabrosti i karaktera kriju iza toga dječaćkog lica. Krvave priče o Luckyju Billu, koje su se do maloprije činile pretjerane, sada su se činile preskromne. Taj čovjek bi i umro samo da izvrši obećanje dano strancu!

On pokrene konja u lagani galop, a ona krene za njim. To nije bilo u redu. Morala se okrenuti i pobjeći prema ranču. Ali, zašto joj je onda bila toliko draga ona kratka Luckyjeva pohvala? Osjeti kako u njoj raste uzbuđenje. Sve ono uobičajeno i svakodnevno ostalo je iza nje, jahal-la je u pustolovinu povučena tu-dom, jačom voljom.

Lucky nije mogao razumjeti i pogoditi tok njenih misli, ali je shvatio da se podredila njegovoj volji. Hoće li to potrajati? Koliko je trebalo proći pa da se trgne i opet pruži žestok otpor? Jer, dode li do krize, on više neće imati snage da je svlada grubošću. I on je poželio da se prekine taj bezumni bijeg. Osjećao je da nešto nije u redu u planu da ova djevojka postane Morganova supruga. Lucky nije volio mnogo razmišljati i kombinirati, to ga je uvijek zamaralo. Ali sad je taj problem osjećao kao bol u prsima. Pogledao ju je i ostao bez daha. Ne samo stoga što je bila lijepa, već je njeno ponosno i odlučno držanje odavalo unutrašnju dobrotu i čistoću. I sve ga je više boljela pomisao da će to stvorenje predati u ruke Mattu Morganu. Dogodi li se to, ona je izgubljena.

– Da sam nišanio malo niže – promrm-lja, a da toga nije bio svjestan – malo udesno, Matt Morgan bi sad bio u paklu.

Ta mu se pomisao svidjela. Ali, da je Matt poginuo, on sad ne bi jahao uz tu djevojku. Kako su čudni životni putovi?

Pri dnu uske doline našli su dobro ugaženi stočni put. Pokretom ruke on pokaže djevojci da krene naprijed. Pri tom je pažljivo promotrio njeno lice, više zamišljeno no prestrašeno. To mu je bilo sumnjivo, pa zaprijeti da će joj ustrijeliti konja ako pokuša pobjeći.

– Nije li to ludo? – promrm-lja sebi u bradu. – Što god poduzeo, u njenim sam očima sve veća hulja.

Ovakva razmišljanja prekinuo je njen tihi krik. Na zavoju pred njima pojavio se jahač tjerajući konja koji je teško hramao.

Ugledavši ih, stranac je naglo zauzdao konja.

– Molly! – viknuo je.

– Oh, Harry – uzvratila je, – Hvala bogu što si naišao!

– Skrenite udesno! – zapovijedi Lucky djevojci.

Odmah je poslušala i zaustavila konja izvan staze, znatiželjno promatrajući sad jednoga sad drugog.

– Bježi kući, Molly! – viknuo je Harry Landrie. – Obodi konja i bježi!

– Strpite se! – presiječe Lucky. – Hajde da nešto objasnimo. Vi ste Harry Landrie?

– Da, tako se zovem, Lucky. Igra je završena.

– Zaista? Ne, upravo je počela. Djevojka nastavlja ovim putem.

Ali Harry još nije odustajao.

– Molly, ovaj te čovjek prevario. Zacijelo je rekao da nosi poruku Matta Morgana?

Djevojka se trgnula i zagledala u Luckyja.

– To je laž! – vikao je Harry? – Matt ga nije poslao. On mi je rekao...

– Previše brbljaš – prekine ga Lucky. – Ako ti se ovo ne dopada, zašto je ne odvedeš kući? Ništa te ne može spriječiti osim mene. Počni, Landrie. Povuci svoj revolver.

Vjetrić je podigao obod sombrera i djevojka je mogla vidjeti mirno i sabrano lice, blijedo na srebrnoj mjesecini. Nije čekala Harryjev odgovor i nije zapazila kako se trgnuo od straha kad je Lucky spomenuo revolver.

– Ne, ne! – viknula je. – Harry, nemoj doticati revolver! To bi bilo ubojstvo. Ako imate časti, nećete ga izazvati na taj način, Lucky.

Landrie neprimjetno odahne.

– Pješice ili na konju, revolverom, nožem, šakama – reče Lucky, – kako god najbolje odgovara našem prijatelju. Ona ide dalje, ali sa mnom.

Stara istina kaže da se i kukavice nadu u situacijama kad više neće uzaknuti. Harry Landrie bojao se vatrenog oružja, ali je bio dobar boksač, lukav i spretan. Vježbao je i sukobljavao se s profesionalcima i dobro naučio kako se i kad udara. Za razliku od običnih razbijača, bio je upućen u tajne rada nogu, i to mu je osiguralo mnogu pobjedu nad jačim ali sporijim protivnikom. Na Luckyjev prijedlog oči su mu zasjale. Pruža mu se izuzetna prilika da pred djevojkom pokaže svoju spretnost i snagu.

– Rekao si: šakama?

– Da ponovim?

Harry skoči na zemlju i protegne dugačke ruke.

– Čekam te. Revolver i nož su na zemlji. Dodi, Lucky!

– A djevojci da pružim priliku za bijeg?

U ovom trenutku Harry bi bio žalosniji od Luckyja kad bi Molly iskoristila priliku i odjahala. Bila je to izuzetna prilika da se dokaže u kraju gdje su ljudi sve svoje razmirice rješavali isključivo oružjem.

– Ostat ću ovdje – napomene Harry. – Molly, obećaj da ćeš ostati. Možeš sjahati i čuvati oružje.

Skočila je na zemlju i sagnula se.

– Čuvat ću oružje.

– I vratiti ga kad ovo okončamo? – upita Lucky sumnjičavo. – Ako pobijedim, poći ćete sa mom?

– Čini se da vam baš nije do borbe – reče djevojka hladno. – Možda vam nasilje nad ženama ide bolje od tučnjave s muškarcem?

Lucky ispusti uzde i skoči na zemlju.

– Jeste li obećali?

– Jest.

– Dobro – reče on kratko. Položio je oružje pred njene noge i pošao prema Harryju.

Landrie započne svoj ples, opisujući luk oko Luckyja sve dok se nije našao između njega i djevojke.

– Pogleda me, Lucky – zareži. – Danas te ostavlja tvoja sreća. Ti voliš ubijati, a znaš li što ću ja uraditi s tobom? Pretvorit ću te u hrpu mesa! Puzat ćeš na koljenima i moliti milost. Dotući ću te, a onda ću uzeti tvoj pojas s revolverima kao trofej i pokazivati ga svima. Ostavit ću ti ožiljke koji će ti zauvijek ostati, svatko će moći na tvom licu pročitati moj potpis... ono što si ti mogao revolverima, ja mogu šakama. Mnogo sam vježbao i još vježbam. Hoću da znaš što te čeka. Kad svršim s tobom, osjećat ćeš se kao da si pao s dvadeset metara visoke stijene!

Posljednje riječi izgovorio je zapjenjenih usta. Zatim započne kružiti oko protivnika zauzevši pravi boksački stav, pripravan za napad

i obranu, na udarac što lomi kosti i brz uzmak.

Lucky Bill je pažljivo odmjeravao protivnika. Shvatio je da u onome što je čuo ima više istine no hvalisanja. Po Harryjevu stavu i načinu zaključio je da se pred njim nalazi nova vrsta protivnika, nov način borbe, na koji nije navikao. No, to ga nije uzdrimalo i on se nasmiješi kao i uvijek kad bi se ukazala prilika za dobru borbu.

Gledajući ga, djevojka shvati da je Lucky u ovom času sretan. Iako je bio širok u ramenima i viši, ipak je u usporedbi s Harryjevim snažnim, čvrstim tijelom izgledao neka-ko krhak. Lucky se približi protivniku i naglo udari jednom pa drugom rukom, ali Landrijeva obrana zaustavi šake. Protunapad je bio brz i žestok, ali bezuspješan, jer je Lucky munjevito odskočio. Slijedio je napad za napadom i Molly počne žaliti Harryja, koji se samo branio, naizgled nespretan i nepomičan, kao srastao sa zemljom dok ga je protivnik obasipao tučom udaraca. Ali kad je Lucky opet uzmakao, Landrie spusti ruke i djevojka opazi da se podrugljivo smije.

– Sve sami promašaji, Lucky Bill – reče. – Ništa nisi dodirnuo osim mojih ruku. Bio bi dobar za pozornicu, ali kao plesač.

I zaista, lice mu je bilo netaknuto, disao je pravilno, a Lucky je već dah-htao od napora. Djevojci se činilo da promatra planinskog lava koji brzo i bez prestanka napada, ali ne može nanijeti nikakvu ozljedu sporom, golemom grizliju. Uzviknuvši od bijesa, Lucky prestane uzmicati i prihvati borbu izbliza. Na svaki Harryjev udarac odgovarao je sa tri udarca. No, dok su se oni odbijali od čvrste obrane, svaki od Landrijevih kratkih i strašnih udaraca pronalazio je neko nezaštićeno mjesto. Onda se iznenada Harryje-

vo desno rame naglo spusti, a šaka sune prema gore i pogodi Luckyja u glavu.

Bill je bio odbačen unatrag, ošamućen, oboren na koljeno. Pobjedonosno uskliknuvši, Landrie jurnu za njim, ali čime je vidio da je Lucky na nogama, odmah zauzme obrambeni stav. Djevojka je to promatrala suzdržana daha, ne znajući što da osjeća i čemu da se nada. U ovom sukobu bilo je nečega čudnog, nečeg što nije izgledalo pravo i pošteno, ali ona to još nije mogla razlučiti.

Prikupivši snage, Lucky opet pođe u napad, divlje i bez računice, ne obazirući se na udarce koje je primao. Jesu li to bile njegove posljednje snage, posljednja nada? Činilo se kao da konjica juriša protiv tvrđave. Molly ga je gledala opčinjena činjenicom da na njegovu licu nije bilo mržnje, da je zadavao i primao udarce smiješeći se.

Odbivši ga još jednom, Harry Landrie zaključio da ne mora toliko pažnje poklanjati obrani.

– Gledaj ga, Molly – reče podrugljivo. – Pogledaj tog junaka prerije, strah i trepet Granice. Krvari kao svinja, a to još nije ni polovica onog što ga čeka.

A to je bila istina. Kad bi se Lucky okrenuo licem prema njoj, vidjela je da mu je cijela jedna strana lica oblivena krvlju. Na trenutak je okrenula glavu od mučnine i slabosti. A kad je opet pogledala, Lucky je, dakako, napadao.

Zimi je imala prilike vidjeti kako se bore vukovi protiv pasa. Podsjetio ju je na to Luckyjev način: skok naprijed, udarac i uzmak. U tim rukama, koje nisu pogadale cilja, zacijelo se skrivala strašna snaga. Opet je skočio naprijed, njegova lijeva je sunula i, kao obično, naišla na Harryjevu blokadu. Ali Bill je nešto i naučio iz dosadašnjega bol-

nog iskustva. Umjesto da udari desnom i dočeka bolni protunapad, odmah je odskočio. Landrie izmakne i ovaj put udari u prazno, izgubi ravnotežu, a Luckyjeva ga desnica pogodi ravno u bradu.

Iznenadeni i potreseni Landrie zatetura, brzo pokuša uzvratiti, a onda primi još dva strašna udarca u čeljust. Harry naprosto klekne i sruši se kao bik kojeg je pogodila sjekira.

Molly zadrži dah očekujući da Lucky skoči naprijed i dokrajči protivnika. Na njeno iznenađenje, on se povukao i mirno obrisao krv s lica. Bez psovki i hvalisanja. Harry se teško osovio na sve četiri i uz prilično muke ustao pa zateturao prema Luckyju.

– Gotov si, Landrie – reče revolveraš. – Ne mogu te udariti dok si u ovakvom stanju. Dobro si se borio, ali sad moraš odustati.

Landrie spusti ruke u znak pristajanja, ali u trenutku kad je Lucky okrenuo glavu, baci se naprijed i obuhvati ga objema rukama.

Djevojka se razbijesni:

– Nije pošteno, Harry! Ovo nisi smio uraditi!

Lucky se pokušavao izvući iz željeznog zagrljaja, ali bez uspjeha. Harry ga je stezao sve dok nije osjetio da mu se glava sasvim razbistrila. Onda dopusti i Luckyju da se uz napor izvuče i, dok se još nije pribrao, uputi snažan, brz, ubitačan udarac u protivnikovu bradu. I dok je Lucky teturao natraške, Landrie zaurla od zadovoljstva.

Djevojka osjeti da joj gore obrazi. Nadala se da će Harry pobijediti, ali ne na takav način. Sad je pošao za ošamućenim protivnikom dašćući:

– Proklet bio, Lucky, ubit ću te. Ubit ću te! Sad si gotov! Ali Lucky se na vrijeme pribrao i borba se nastavila kao i dotad. Lucky je ne-

prekidno napadao, a Landrie se branio čvršće i opreznije no prije. I čekao svoj trenutak.

A taj je došao kad se Bill poskliznuo na kamen mokr od rose i pao na koljena. Harry se odmah našao uz njega i udario ga teškom šakom iza uha. Lucky zastenje i sruši se u travu.

Molly Aiken to više nije mogla podnijeti. Kriknuvši od užasa, skočila je među borce.

– Ti si hulja, Harry! Udario si ga kad se nije mogao braniti! Makni se dok ne ustane, i on je to uradio!

Ali, Landrieja više ništa nije moglo zaustaviti. Jednim pokretom ruke odbacio je djevojku daleko u stranu. Sad mu nije značila ništa u usporedbi sa željom da dokrajči Luckyja.

– Ja ću mu pomoći! – pjenio se,

– Ustaj, Lucky!

Počeo ga je udarati čizmom u rebra. Djevojka stegne držak revolvera.

– Ustani, Lucky, ustani! – krikнула je.

Kao da se boji da će protivnik poslušati poziv, Landrie se baci Luckyju na leđa. Lijevom ga je pritisnuo iza vrata, a desnom mu počeo svijati glavu unatrag želeći mu slo-
miti vrat.

Strah od smrti kao da je Luckyju vratio snagu. Tijelo se izvijalo poput opruge sve dok Landrie nije izgubio ravnotežu i izvalio se u travu. Lucky se otkotrljao na drugu stranu i začas su opet obojica bila na nogama.

U tami, na kliskoj travi, nisu se čuli koraci dok su se šuljali jedan oko drugoga. Djevojku prodoše srsi jer je osjetila da je došlo do strašne promjene. Ono što je započelo kao tučnjava, sad se pretvorilo u borbu za život. Tukli su se nemilosrdno ali oprezno, znajući obojica da imaju opasnoga i lukavog protivnika.

U tišini djevojka začuje topot mnogih kopita. S druge strane brežuljka jahao je njen otac sa svojim ljudima. Jedan njen krik dozvao bi ih i dokrajčio ovu borbu. Ali, što bi se tada dogodilo Luckyju Billu? Dobro je poznavala narav svog oca, a kauboji se nisu dvoumili ako je u pitanju bilo nasilje. Oko Luckyjeva vrata začas bi se našla omča.

A dvojica muškaraca borila su se nesmanjenom žestinom. Harry je napadao kao zvijer, ali su ga sve češće pogadali precizni, oštri udarci. Zaista, Bill je brzo učio. Dok su njegove šake tražile Harryjevo lice, neprekidno je mijenjao položaj tijela i tako izbjegao mnogim protuudarcima. Landrijev se obraz zakrvari iz raskline pod lijevom okom. Ustuknuo je pod pravom kišom udaraca, ošamućen i zaslijepljen. Uz velik napor čvrsto se raskoračio, skupio ramena i uputio strašan udarac koji prođe između Luckyjevih ruku i pogodi ga u vrh brade. Lucky Bill odleti nekoliko koraka unatrag i padne na leđa. Pa ipak, prije no što mu je Landrie pritrčao da ga dokrajči, opet je bio na nogama i napadao.

Još jedanput Harry pokuša odozdo i još jednom uspije. Na takve udarce Lucky nije navikao i nije znao kako da se od njih obrani.

Landrie shvati da je put njegovoj pobjedi osiguran. Ispunjen željom da protivnika smrvi, nastavi udarcima odzdo, koji su ošamućenog Luckyja sasvim potresli.

— Odozdo, Lucky! — viknula je Molly. — On udara odzdo!

Kao kroz maglu, Lucky je čuo i shvatio njene riječi. Spustio je ruke, blokirao sljedeći udarac i odmah uzvratio. Njegova je šaka udarila po Harryjevoj sljepoočici i još jedanput se Harry Landrie našao na koljenima, zanjihao se, a onda te-

ško pao na lice i ostao ležati, kao mrtav.

— Pobijedio sam — promrmlja Lucky Bill. — Idete li sa mnom...?

Nije ga dobro ni vidjela ni razumjela. Polako se spustio na koljena, nemoćan da se održi na nogama. A Molly pogleda drugog borca, koji je nepomičan ležao u tamnoj, mokroj travici. Nešto u položaju tog tijela, tih ruku i nogu govorilo joj je da Harry Landrie više nikad neće ustati. Pritrčala mu je, pokušala ga okrenuti. Vukla je svom snagom i tijelo se napokon prevrnulo.

Tiho je zastenjala, ne od žalosti već od straha. Na Harryjevu čelu zjapila je velika, crna rana. Rastvorila mu je košulju i položila ruku na srce. Osjetila je još slab kucaj i poslije toga ništa. Zagledala mu se u lice i otvorene oči i shvatila: Landrie je bio mrtav.

— Lucky! — zastenjala je. — Lucky! On je mrtav!

Ali Lucky nije odgovorio.

Uspio se dovući do nekoga kamena i sjesti, a glava i ruke nemoćno su mu visjele. Pritrčala je i podigla mu glavu, ali je Lucky nije mogao držati uspravno, a oči su je gledale kao da je ne prepoznaju.

Lucky je bio sasvim ošamućen od strašnih udaraca koje je primio. Tek što je protivnik pao, ostavili su ga posljednji ostaci snage, sve je, zapravo bilo utrošeno u onaj završni udarac. Od dva strašna borca, koji su se borili zbog nje, jedan je bio mrtav, a drugi, barem privremeno, nemoćan kao malo dijete.

Dok je Luckyjeva glava svom težinom ležala na njenim dlanovima, Molly Aiken proživjela je više no u cijelom svom dotadašnjem životu. U novom svjetlu vidjela je i samu sebe i svoju okolinu. Ono što joj se prije činilo ispravnim i hvalevrijednim ponosom, sad bi nazvala sebičnošću. Duh koji je naslijedila od svog

oca sad je, možda neizravno, ali ipak skrivio smrt jednog čovjeka.

Zar je ona bila vrijedna te divovske borbe? Što je to na njoj tako značajno da bi se muškarci morali boriti i ubijati? Čak ni podli Landrie nije smio umrijeti zbog nje. I što će Luckyju njegova tako teško stečena pobjeda? Ionako Molly nije namjeravala poći za Mattu Morgana. Sve je to zamislila samo da bi izazvala i razjarila oca. A onda je došao Lucky, stavio svoj život na kocku i oduzeo ga drugome, samo da bi izvršio obećanje dano Mattu Morganu.

A time nije ni sve svršeno. Što će pomisliti ostali? Da je Harry Landrie junak, ubijen dok je pokušavao spriječiti profesionalnog revolveraša da odvede nemoćnu djevojku. Dobro je znala što to znači. Glas o tome proširit će se poput vatre, i gdje god se pojavi, Luckyja će loviti kao pobješnjela vuka. Čak će se i djeca naoružavati želeći ga ubiti. Dosad poznat i slavan zbog hrabrosti i brzine, Luckyu će biti zauvijek osramoćen. Kad svane dan, bit će proglašen zločincem, na njegovu glavu bit će raspisana ucjena. Svaki pas-skitnica bit će omiljeniji i imati veća prava od Luckyja. A Molly je znala da on to ne zaslužuje. Te noći ga je potpuno upoznala, vidjela pravu mjeru njegove hrabrosti i časti.

Prije ili poslije uhvatit će ga i dokrajčiti. Čak ako sad i smogne snage da bježi. Djevojka podiže svoje blijedo lice prema mjesecu:

— Kako da ga spasim? Kako da ga spasim? — šaptala je.

* * *

Čvrsto ga je uhvatila za ramena i počela tresti. Kad je s mukom podigao glavu, ona skine maramu i obriše mu okrvavljeno lice. Ras-
kopčala mu je košulju i hladan

zrak pomogao mu je da se pribere.

— Je li gotovo? — promuca.

— Gotovo.

Polako je ustao, okrenuo glavu kao da nešto traži i ugledao tijelo Harryja Landrieja. Otvorene oči, raširene ruke i noge, sve mu je odmah bilo jasno.

— Odakle mu ta rana? Ja to nisam uradio!

Žalosno ga je promatrala. A onda opet, iz daljine, začula topot kopita. Njen otac se vraćao. Prije ili poslije nabasat će na ovog mrtvaca. A onda?

— Moramo krenuti, brzo!

— Ovo se dogodilo slučajno — reče Lucky. — Nisam ga namjeravao ubiti.

— Znam, Lucky, znam. Ali, tko će povjerovati? Tamo je okrvavljeni kamen i svi će tvrditi da si ga njime udario u čelo. Idemo, Lucky, važna je svaka sekunda.

Pojahali su konje i vratili se istim putom sve do visoke zaravni. Onda su čuli krik i u prvi mah pomislili da im je netko vrlo blizu. Ali, bili su to glasovi mnogih ljudi koji su se daleko čuli u ovoj mirnoj noći.

— Može li vaš konj još trčati? — upita djevojka zabrinuto.

— Sigurno. Još se nije ni zadihao.

— Onda potjerajte. Jeste li čuli?

— Našli su Harryjevo tijelo. Vratit ću se i nekako objasniti... vi nastavite do...

— Vratiti? To bi bilo samoubojstvo. Dobro poznajem svog oca, nataknuo bi vam omću prije no što progovorite. Samo bijeg vas može spasiti. Možda... uzmite moga konja. A ja ću se vratiti i pokušati ih zavesti na pogrešan trag.

— Vratit ćete se? — Lucky se čudno nasmije. — Nisam li platio punu cijenu za vas, gospodice? Ostajete sa mnom. Jašite ravno i ne štedite konja. Idemo.

Poslušala je bez riječi. U neku je ruku imao pravo. Plaćen je danak u njegovoj i tuđoj krvi. Popustila je uzde, dotakla konja ostrugama i oni su pojurili preko ravnice.

Za Luckyja je bila sretna okolnost što mu je zarobljenik zapravo bio dobar vodič kroz sasvim nepoznat kraj. Molly je izvrsno jahala birajući prečace, pronalazeći prolaze, jašući kroz niže dijelove gdje su bili sakriveni od pogleda eventualnih progonilaca.

Iza njih, Aikenovi ljudi jahali su u ravnoj liniji, razmaknuvši se da bi se obuhvatili što veći prostor. Čuli su ih slijeva pa zdesna, a onda iz velike blizine odjekne nekoliko oštih povika. Ogledavši se, opazili su tamne prilike jahača koji su upravo jahali preko grebena, ravno za njima. Molly Aiken krikne od straha, poleže na vrat svoga konja i potjera ga najvećom brzinom.

To je zapanjilo Luckyja Billa. Pričinilo mu se da djevojka želi pobjeći od vlastita oca i potjere koja ju je trebala osloboditi. Oporavivši se od iznenađenja, Lucky joj vikne neka smanji brzinu. Poslušala je prestrašivši se da namjerava pucanjem zaustaviti potjeru, ali on je jahao ne osvrćući se i pazeći da ne premori svoga konja. Suprotno tome, kauboji, kojima je plijen bio na dohvatu, tjeroali su svoje konje najvećom brzinom podvriskujući i vitlajući šeširima kao da jašu u grad na pijanku. Razmak se naglo smanjivao iako je teren postajao sve teži. Što se to događalo? Zar se Lucky namjerava predati? Onda začuje njegov glas:

– Malo brže, još malo. Tako.

Sad su se kretali najvećom mogućom brzinom za ovako opasan teren. Okrenuvši glavu, Molly shvati Luckyjevu taktiku. Razmak između njih i progonilaca opet se povećavao jer su kauboji već prilično iz-

morili konje besciljnim traganjem, a divlja jurnjava, kad se činilo da su bjegunci nadohvat ruke, ostavila je konje sasvim bez daha. Poslije lude jurnjave brzina im je počela naglo opadati, razmak se sve više povećavao. Kad su naišli na težak teren, izmoreni konji progonitelja počeli su pogrešno gaziti, posrtati i zastajati. Lucky i djevojka još su neko vrijeme čuli povike i psovke, a onda su daleko odmakli.

I Luckyjev je konj bio umoran ali pažljivo vođen, pa nisu načete krajnje rezerve njegove snage i on je još nosio svog jahača laganim galopom kad su izbili na rub visoravni. Zaustavili su se i neko vrijeme gledali dolinu što se prostirala pod njihovim nogama. Četiri tamnije plohhe označavale su mjesto gdje su bili smješteni rančevi. Molly podigne glavu i pogleda Luckyja u oči.

– Moram priznati, gospođice – reče on napokon – da ste bili od riječi. Nikad nisam sreo djevojku koja bi održala obećanje iako je protiv njenih interesa. Niste pobjegli ni pomogli Landrieju dok smo se borili... čak ste u odlučnom trenutku rekli nešto što mi je omogućilo pobjedu.

– Zato, Lucky, što se pokazao podlacem.

– Psst – promrmlja Bill. – Landrie je mrtav.

Možda prvi put u životu Molly zašuti ne znajući što bi rekla. Možda se morala uvrediti, ali nekako nije bila raspoložena za to.

– Zašto niste pobjegli kad su nas počeli goniti? – upita on iznenada.

– Mislim da vas ne bih mogao spriječiti.

Nije mogla odgovoriti. Mnoge su riječi navrle, ali ni jedna nije glasno izražena. Htjela mu je reći da ga žali zbog sudbine koja ga očekuje, da u svemu ima i njene krivnje, da mu želi nekako pomoći... iako

ne zna kako. Sve je to željela a ipak, nije mogla izreći.

– Zaista ne znam zašto sam ostala uz vas, Lucky.

– Možda stoga što ste povjerovali da vas namjeravam odvesti Mattu? – pronašao je rješenje. – Zbog toga niste pobjegli?

Može li to opovrgnuti? Ili potvrditi? Cijelo vrijeme ni jedanput nije pomislila na Matta.

– Čini se da sam neko vrijeme zaboravila svoje probleme, Lucky. Ali nisam zaboravila da ste zbog mene... to jest zbog Matta, ubili čovjeka. To ću uvijek pamtit!

– Ne! To morate što prije zaboraviti. To ništa ne znači. Što znači život ili smrt jednog čovjeka u usporedbi s tako velikom stvari kao što je ljubav? Da, ljubav koju osjećate prema Mattu velika je stvar, kojoj valja sve žrtvovati – uzdahnuo je. – Nikad ne bih povjerovao da je to moguće. Djevojka poput vas ostavlja dom i bogatstvo da bi pošla za čovjeka koji nema ništa osim sedla. Jeste li svjesni toga?

Zapanjeno ga je gledala. Velika, tamna brazgotina nije skrivala osjećaje koji su mu preobrazili lice.

– Naše bitke nisu ništa. Dječja igra prema onome što ste vi uradili za Matta – reče on. To nikad neće umrijeti. Još dugo će ljudi pričati o djevojci koja je ostavila sve što ima da bi mogla biti uz čovjeka kojeg ljubi. Žene su mnogo vrednije od nas muškaraca, a vi ste jedna od najboljih i stoga skidam šešir pred vama...

Skinuo je šešir i poklonio se s poštovanjem, a Molly brzo prigne glavu da sakrije lice porumenjelo od stida. Ona je znala da u nje nema ništa vrijedno poštovanja, da je jedan čovjek poginuo, ne zbog njene ljubavi već zbog običnog hira.

Kako da mu kaže da je zbog nje-

na hira postao izopćenik i bjegunac? Stid koji ju je potresao bio je jedan od najjačih osjećaja koje je dotad upoznala.

Lucky stavi šešir na glavu i pažljivo promotri dolinu.

– Morat ćemo negdje zamijeniti konje, moj je dao sve od sebe. Poznajete li ove rančeve? Gdje će postavljati najmanje pitanja?

– Tamo preko je Lewisova kuća, sad je vode njegovi sinovi. Prilično su brbljavi i sumnjičavi. Neće ni prodati ni mijenjati ako ne znaju razlog. Ravno dolje, tamo u klancu, tamo su Pattersonovi. Vrlo su siromašni, njihovi konji nisu ni za što. Desno, jedva se vidi, tamo žive Lesterovi...

– I neki Jerry Lester? – prekine je Lucky.

– Da.

– Zaboravimo to. Ako me Jerry vidi, i čuje da hitno trebam konja, postat će vrlo sumnjičav.

– Ostaje nam samo jedan.

– Pokušat ćemo tamo.

– Ostaju Tompkinovi. Kuća se jedva vidi, tamo ispod brežuljka, Lucky. Imaju konja i neće biti teškoća da ih dobijemo. Oni imaju čak mnogo dobrih konja i otac će vjerojatno otići ravno onamo da pribavi svjež životinje. Tako će se naći točno na našem tragu.

– Bolje i to nego ništa. Krenimo, dakle. Bolje mjesto ionako ne postoji.

– Jedino... ukleta kuća.

– Ukleta kuća?

– Ali, čemu ta žurba? Otac je zacijelo odustao od progona.

– Nije. Vodi konje korakom dok se malo ne odmori, a onda će opet požuriti. I uhvatiti me prije jutra ako ne nabavim svjež životinju.

* * *

– Kakva je to priča o ukletoj kući?

– Imamo li vremena da je ispričam?

– Krenut ćemo polako i usput razgovarati.

– Kuća je bila tamo, u kanjonu, otkad je Molly mogla pamtit. Dva starca, jedan bijelac, drugi crnac, živjeli su ondje i nikome nije stalo do toga da ih posjećuje. Iako se ne daleko odande javila i željeznica, svatko se držao podalje čim bi čuo praznovjerne priče i nagađanja vezane uz to mjesto. Nekoć je tamo živjela velika obitelj, ali se, ubrzo po doseljenju, razila. Što, kako i zašto nitko nije znao. Zgrade ranča su se raspadale, zemlja je rasprodana, od velikog stada ostalo je nekoliko podivljalih goveda. Nitko nije znao od čega žive ta dvojica, a ipak, povremeno bi se jedan od njih, češće crnac, pojavio u Wheeleru i kupio sve što je potrebno. Stanovništvo bi izašlo na ulicu da ga vidi.

Posljednjih godina bijelac se nije pojavljivao u gradu. A budući da on nije dolazio u Wheeler, nitko nije navraćao k njemu. Uostalom, bilo je opasno. Prije mnogo godina neki znatiželjnici pokušali bi navratiti, ali su ih dočekali barut i olovo. Vrata bi se naglo otvorila, pojavilo bi se usko staračko lice okruženo bijelom kosom i puška pridržavana čvrstim rukama.

– Ipak – reče Lucky saslušavši priču, – to je živ čovjek a ne duh. Zašto kuću smatraju ukletom?

– Valjda zato što više liči na duha no na živog čovjeka. Osim toga, kažu da je stariji od stotinu godina. Mislim da to nije točno, ali stari Tagliaferro...

– Što?

– Zove se Tagliaferro. – Molly je bila začudena žestokom reakcijom.

– Poznajete li to ime?

– Ne znam, možda... ne. Tagliaferro?

Dugo su šutjeli.

– Poći ćemo onamo – odluči on.

– Lucky!

– Zašto ne?

– Ali, on nema konja. Samo nekoliko starih mazgi i kola koja tek što se ne raspadnu.

– Konji nam nisu potrebni. Sklonit ćemo se ondje dok vaš otac ne prođe. Onda možemo mirno dalje.

– Ali, starac nas neće pustiti unutra. Nemilosrdan je, kažu. Kao divlja zvijer.

– Malo je koji čovjek tako zao kakvim ga drži okolina. Vjerojatno su sve to priče. No, vrijedi pokušati već i stoga što nas tamo nitko neće tražiti.

– Ali, ako ipak dođu, Lucky, potpuno ste izgubljeni, Kuća je u slijepom klancu. Zatvore li izlaz, imaju vas tako sigurno kao da ste u ćeliji.

– to je ujedno i razlog zbog kojeg neće povjerovati da sam se ondje sklonio. Naprijed.

Krenuli su preko prostrane ravnice najvećom brzinom koju su mogli izvući od umornih konja. Uskoro su naišli na lanac brežuljaka, koji su se postupno počeli zbijati, a široke doline postajale su uski klanci i prolazi. Djevojka je vodila bez ikakva oklijevanja, unatoč tami, sve dok se nisu našli među gotovo okomitim stijenama, a u dnu prolaza, Lucky opazi tamne sjene zgrada.

Ovako, u tami, mjesto je zaista izgledalo ukleto. Srušeni zidovi, nahereni krovovi, štagljevi od kojih su ostali samo kosturi drvenih greda, a sve to obraslo visokim, gustim grmljem. Usred svega toga stajala je velika, četverouglasta kuća. Prozori su bili poput praznih, crnih očiju, a u jednom uglu bila je podignuta neka vrsta kule, kat i po više od same zgrade. Mjesec je već bio sasvim nisko, njegovo svjetlo bilo je vrlo slabo, pa se sva oštećenja i ni-

su mogla vidjeti. Ipak, sve je zaista izgledalo sablasno.

I Lucky je bio iznenađen, a djevojka pomalo zaplašena kad joj je napomenuo neka ga čeka malo podalje od kuće. Sakrivši i nju i konje u grmlje, pošao je ravno prema vratima i pažljivo se popeo na ostatke trijema koji je škripio pod njegovim nogama. Stisnuvši šaku, Lucky zabubnja po vratima. Zatresla su se i zaklepetala pod udarcima, a onda se iznutra čula jeka.

Lucky udari jače i oslušne kako lupa odjekuje kroz, činilo se, praznu kuću.

Onda mu se pričini da čuje nečije korake, više po škripi no po pravom hodu po stubama. Kroz pukotine nije se moglo vidjeti nikakvo svjetlo. Stanovnik kuće kretao se u potpunom mraku. Luckyja iznenadi činjenica da se pomalo uplašio pa odlučno podiže glas.

– Otvori, prijatelju! Htio bih ovdje prenoćiti!

Nakon duže tišine iznutra se začuje snažan, dubok glas:

– Ovo nije gostionica, gospodine. Jašite do grada.

– Koliko ima do grada?

– Nikad nisam obraćao pažnju na to. Laku noć.

Lucky opsuje, uhvati za kvaku i dobro potrese vrata.

– Ako ne otključate ta vrata, srušit ću ih! – vikne bijesno. – Jesmo li se razumijeli?

– Neće vas samo ključ spriječiti pri ulasku – objasni dubok, jak glas. To do kraja razjari Luckyja Billa.

– Prokleti bleferu! – zagrmi. – Ne obazirem se ja na te trikove s duhovima i utvarama. Deset ovakvih kao što si ti neće me prisiliti da prenoćim napolju!

– Gospodine, još me nikad nisu optužili da sam utvara.

– Dobro. No, ako odmah ne otvo-

riš, začas ću te pretvoriti u utvaru.

Čovjek s onu stranu vrata pročišti grlo.

– Prijetite – zaključa – ali, napokon slušam nekog tko ima mašte. Tko ste vi?

– Zovem se Bill, a neki me zovu i Lucky.

– Lucky Bill? Vaša sreća dovela vas je do pogrešnog prenoćišta ove noći.

Bill sasvim izgubi strpljenje pa svom snagom udari ramenom o vrata. Zatresla su se, ali nisu popustila.

– Mogli biste prestati uzalud rasipati snagu. Ova vrata su od hrastovine. Stara su, ali kao i neke druge stvari u ovoj kući sačuvale su ponešto od svoje čvrstoće.

– Slušaj, prijatelju – napomene Lucky – Ako se ova vrata ne otvore iznutra, razbit ću bravu metkom.

– Glupost – reče mu sugovornik. – Tko je sâm sebe doveo u položaj provalnika da bi prespavao jednu jedinu noć?

– Revolver mi je već u ruci. Makni se da te kugla ne pogodi.

Iznutra se začuje čudan, duboki smijeh.

– Nemoguće, Lucky Bill. Vi nećete pucati. Stojim odmah iza brave i kugla me mora pogoditi.

Iako je bio iznenađen tom hladnokrvnošću, Lucky to nije ničim odao.

– Dobro, prijatelju – izjavi. – Pomoli se na brzinu ili što već hoćeš. Izbrojiti ću do deset, a onda kugla kalibra četrdesetpet prolazi kroz ovu ključanicu.

– Strpljivo čekam. Prišao sam bliže i nikako me ne možete promašiti.

– Ako stradaš, stradat ćeš na vlastitu odgovornost. Dovoljno sam upozoravao.

Unatoč prijetnjama Lucky zaključa da nikako ne može pucati kroz

ta vrata. Kao da mu je neka nevidljiva sila ukočila prst na otklonu.

– Nikad u životu nisam bio u manjoj opasnosti – izjavi duboki glas iznutra.

– Nesretniče, zašto si u to toliko siguran? – očajno će Lucky.

– Zato što niste dovoljno hladnokrvni da budete lupež, prijatelju. Strasni ljudi, koji uz to imaju i smisla za humor, ne počinjaju ubojstvo da bi ušli u tuđu kuću. Dakle, upravo smo se uvjerali da niste u stanju pucati.

Uz prigušenu psovku Lucky spusti oružje.

– Pobijedio si – reče razočarani. – Ali samo jadnik uživa u pobjedi nakon ovako neravnopravne borbe. Laku noć i neka vas vrag odnese!

Okrenuo se i pošao ali ga iznutra zaustavi poziv:

– Čekajte! Ako trebate hranu, mogu vam nešto dati.

– Nema veze. Meni je potreban zaklon.

– Već petnaest godina nijedan muškarac nije prešao moj prag, gospodine.

– Ni žena?

– Što? Zar je s vama i jedna žena?

– Jest.

Nakon kratke stanke glas iznutra opet se javi:

– Počinjem vjerovati, gospodine, da imam posla s džentlmenom.

– Ne, ne na onaj način kako vi to mislite. Prije biste me mogli svrstati među kauboje.

– Zanimanja se čovjeku događaju, ona ga ne mogu dobro okarakterizirati. Lucky Bill, povucite se s trijema, stanite tako da vam mogu vidjeti lice.

Obradovan što njegova nastojanja napokon imaju uspjeha. Lucky posluša.

– Imajte na umu – upozori glas – da sam naoružan.

Ključ se okrene uz škripu, vrata se polako otvoriše, a Lucky Bill zagleda se u crnu, praznu pačetvorinu. Nikoga nije mogao vidjeti u predsoblju.

* * *

Onda se nešto pomakne. Najprije se pojavila dugačka cijev puške, a onda i omalen starac, odjeven u kućni ogrtač. Bijela kosa i trokuta-sta brada uokvirivale su usko lice.

– Prisutnost dame – reče glas koji je tako odudarao od pojave – mijenja stanje. Po vašem načinu izražavanja nisam mogao pretpostaviti da ima i ženskog društva.

Lucky se morao nasmiješiti.

– Ostavio sam je u grmlju, prilično daleko.

– Molim vas da je odmah dovedete.

Lucky požuri k djevojci.

– Sablast nije sablast – objasni joj – već čudan stari momak, koji izgleda kao da je sišao s neke slike. Nisam ga ni našto mogao nagovoriti sve dok nisam spomenuo da ste i vi ovdje.

Zastala je.

– Ali kad sazna da nisam vaša supruga... a putujemo zajedno, noću...

Znao je da je porumenila, pa je zurio ravno naprijed.

– Gospodin kao on neće ni pomisliti na takvu mogućnost.

Krenuli su. Kad su prišli kući, Molly ga uhvati za ruku. Lucky iznenaden zastane:

– Zacijelo ste nasmrt umorni – zaključi. – Začas ćemo vas smjestiti u postelju.

Odjednom postane svjestan svoje veličine i snage, a njene krhkosti. Igrom imaginacije pred očima mu se pojavi lik Matta Morgana i osjeti kako ga je nešto steglo oko srca.

Zašto, to nije mogao objasniti.

Stari Tagliaferro odložio je svoju pušku i čekao ih na trijemu. Kosa mu je bila dugačka i nekako čudno nakovrčana, kao nekad kad su se nosile perike.

— Gospodine Tagliaferro — progovori Lucky, — ovo je gospodica Aiken.

Starac je pogledavao nju pa nje-ga.

— Udite, draga moja — reče on pruživši joj ruku. — Sretan sam što mogu uživati u vašem društvu.

Pošli su prema vratima. Starac podiže glavu i njegov glas zagrmi u noćnoj tišini:

— George! Oprostite, ali taj stari lupež spava kao mrtav. George, svjetla! Nije mi jasno zašto ga uopće držim. George! Silazi i donesi svjetlo! Nekad je bio sluga, a onda je postao moj križ!

Nakon svih tih gromoglasnih poziva odozgo se začula neka buka i neki se glas sneno javi:

— Marse Jeffson! Dolazim, marse Jeffson!

Oprezno su ušli u potpun mrak, a onda se negdje iznad njihovih glava pojavila iskra svjetla. Ugledali su fenjer i iznad njega samo kratku bijelu kosu. Polako su iz tame izranjali zidovi i pojedine stvari u prostori. Ubrzo su Lucky i Molly uvidjeli da je kuća nekad bila lijepo uređena. Bilo je tu fresaka i štukature, ali je dobar dio toga već odavno otpao. Preko ostataka je bio isprepleten gusti sloj paučine.

Fenjer side niz široke, zaobljene stube. Svjetlo se prospe na naborane sagove, koji, činilo se, već godinama nisu bili čišćeni. Onda se u vidokrugu gostiju pojavi i sâm George. Nekad je to zacijelo bio velik i jak muškarac, ali se sad sav pogrbio, ruka mu je nalikovala na ptičju nogu, kovrčave, bijele kose bilo je

samo oko ušiju a nekad sjajna smeđa boja kože sad je prešla u pepeljastosivu.

— George — reče Tagliaferro — ovo je gospodica Aiken a ovo gospodin...

— Dovoljno je Bill. Drago mi je što sam vas upoznao, George.

— Da, gos'n.

— Moji prijatelji će noćas pre-spavati u kući. Možeš li im pripremiti nešto za jelo?

— Hvala vam — reče djevojka — ali ne bih mogla jesti. Previše sam umorna.

Stari crnac je zbunjeno žmirkao:

— Marse Jeffson — promrmlja.

— Moram vam nešto prišapnuti...

— Pazi kako se ponašaš, George. Čovjek bi pomislio da nikad nisi bio podučen boljemu!

Molly Aiken dotakne Luckyjev lakat i odvede ga u stranu.

— Pustite ih neka se dogovore. Vjerojatno imaju nekih problema.

Na drugom kraju sobe crnac je nešto tiho govorio široko se razmahujući. Stari Tagliaferro se nakašlja i pođe prema gostima.

— Mala neprilika, mala neprilika — reče svojim dubokim i snažnim glasom. — George me upravo izvjestio da su sobe za goste u priličnom neredu. Zapravo, posteljina je poslana...

— Ne brinite, gospodine Tagliaferro. Što se mene tiče, umotat ću se u pokrivač. Naviknut sam na to.

— Ali to nije moguće... možda... ne, ne može se. A gospodica Aiken spavat će u mojoj sobi. Molim vas, slijedite me, gospodice.

Uzalud se Molly protivila. Bilo je nemoguće oduprijeti se njegovoj ljubaznosti, pa je prihvatila ponudenu ruku i pošla sa starcem prema stubama. Ogledavši se, pokuša pogledom pozvati Luckyja u pomoć, ali je starac neprekidno govorio.

George je krenuo ispred njih, držeći visoko podignutu svjetiljku.

Neke od stepenica bile su ruševne, pa Tagliaferro zagrmí:

– George!

– Marse Jefferson?

– Stari nevaljalče, smjesta da si ovo dao popraviti!

– Da, marse Jefferson!

– Polako po tim stubama, gospodice Aiken. Osjećate li kako se povijaju, kao da će svakog časa popustiti. Ne bih se pouzdavao ni u taj rukohvat. Ne, ne bih. Napokon... evo nas na katu. Oh, nije li sad mračno, dolje u trijemu?

Muškarci su životinje, zato sam se povukao ovamo i nikoga ne puštam k sebi. Ali žene, žene su svjetlo života. I vi, gospodice Aiken, vi ste poput svjetiljke koja obasjava ovaj razrušeni dom. Prvi put vidim neke stvari, sobe su u neredu, stepenice propadaju. George, to treba izmijeniti!

– Gospodine Jefferson...

– Psst, gospodice, ni riječi. Za mene u ovoj kući ima mnogo mjesta za spavanje, ali nijedno koje bi priličilo vama.

Pri dnu dugačkog balkona nalazila su se golema vrata. George je već ušao i kad su ostali stigli, pripalio je još dvije svjetiljke. Unatoč polutami, i Molly i Lucky ostali su zapanjeni. Na čistim, svijetlim zidovima, tamni okviri slika. Na sjajno uglaćanom podu krasan sag. Na sredini jedne od stijena bio je smješten velik krevet sakriven zavjesama. Pričini im se da su kroz ona velika vrata ušli u drugu kuću. A Jefferson Tagliaferro gledao je sad jedno sad drugo, uživajući u njihovom iznenađenju.

Starac izda nekoliko brzih zapovijedi Georgeu pa povede Luckyja iz sobe. Bill zastade na vratima i okrene se. Malena i izgubljena u ve-

likoj prostoriji, djevojka se bljedo nasmiješi i mahne mu na pozdrav.

Tagliaferro je pripalio svijeću i podigao je da osvijetli Luckyjevo lice. Onda šuteći krene niz stube, ne obazirući se na svoga gosta. Lucky požuri za njim, bojeći se da ne nagazi u neku rupu.

Stigavši u prizemlje, starac se naglo zaustavi, okrene i zagleda u Luckyja.

– Jeste li gladni?

– Kao vuk – odgovori kauboj. – Ali, najprije ću se pobrinuti za konje. Kamo ih mogu smjestiti?

Na to pitanje Jefferson kao da nije znao odgovoriti. Duboko se zamislio, a onda pokretom ruke pozove Luckyja da ga slijedi. Pošli su kroz veliku zgradu, iz prostorije u prostoriju, sve zapušteno i prašnjavo, do stražnjeg izlaza. Ondje je pripalio svjetiljku i pošao s Luckyjem do konja.

Smjestili su ih pod nadstrešnicu gdje su bile dvije mršave mule. Jefferson je šuteći promatrao kako se Lucky bavi oko konja, rasedlava ih, trlja sijenom, puni im jasje. Onda ga je poveo natrag u kuću.

Od svega ruševnog na ovom imanju kuhinja je, čini se, bila u najlošijem stanju. Dograđena uz kuću, više nadstrešnica no zgrada, bila je s jedne strane zaštićena samo debelom ceradom. Golema željezna peć bila je samo masa zardala metala. S velikog ormara za namirnice vrata su davno otpala i nitko se nije potrudio da ih opet namjesti. Jefferson počne kopati među limenim i drvenim kutijama i na kraju izvuče limenku dvopeka, kutiju s kavom i ostatak neke šunke.

– George, čini se, još ima posla gore na katu – ispriča se starac. – Možda biste si mogli nešto pripremiti, ja nisam tome vičan.

– Sa zadovoljstvom.

Lucky se prihvati posla i u nevjerojatno kratkom roku šunka se već pržila a kava kipjela. Pronašao je tanjуре, nožеve i viljuške i postavio stol za dvoje.

– Ali, ja nisam gladan – odupre se Tagliaferro.

– Nije u tome stvar – nasmiјеši se Lucky. – Ako nema društva, ja ne mogu ni jesti ni piti. Događalo mi se da po cijeli dan ništa ne jedem samo da bih navečer imao za stolom nekog. Loše je jesti sâm, a piti – čista propast. Sjednite, gospodine Tagliaferro.

Starac posluša. Čak je uzeo i komad šunke i mnogo se mučio da ostavi dojam kako jede, a Lucky je počistio svoj tanjur održavajući u isto vrijeme vrlo živ razgovor. To jest, on je govorio a Jefferson je samo kimao.

– Dolazite sa sjevera, pretpostavljam – progovori starac.

– Da. Mogli bismo reći iz Murray Cityja.

Izgovarajući to, Lucky je pažljivo promatrao svog gostoprимца. Starac se namrštiо i zagledao u neku neodređenu točku, a lice mu poprimi izraz neke sotonske inteligencije.

– Murray City – ponovi. – Tamo je bio jedan Tagliaferro, čini mi se. Ali, on je svoje ime pisao kao Tolliver.

– Različito se piše – prizna Lucky – ali za mene je to isto ime.

– Ovamo vijesti polako stižu – nastavi Jefferson. – Ali, prije nekoliko godina, naćuo sam da je taj Tolliver ubijen.

– Prije deset. Rekli su vam istinu, ubijen je.

Starac ispreplete prste i zakima:

– Zla krv jednom se mora pokazati.

– Što bi to trebalo znaćiti? – upita Lucky oprezno.

– Ono što sam rekao, gospodine. Zla krv mora na kraju učiniti svoje.

– Ovdje nije bilo zle krvi.

– Jeste li sigurni u to, mladiću?

– Kao što sam siguran da sjedim ovdje, s vama. Možda ćе vas zanimati... s obzirom na isto ime.

– Ime nije isto – ispravi ga Jefferson. – Hvala bogu, izmijenio ga je svojom vlastitom voljom. Ali, bilo je isto. To je bilo u... – Zašuti kao netko tko je shvatio da se zaletio.

– Na Jugu? Prije rata? – tiho ćе Lucky.

– Da, prije rata. Zla krv, vjerujte mi. Ćuo sam da su ga građani Murray Cityja napokon prepoznali i uhvatili.

– Uz visoku cijenu od tri glave za jednu – promrsi Lucky kroz zube.

– Ćuo sam da je imao malen krug pristaša koji su se borili uz njega. Uvijek je imao uvjerljiv i gladak jezik.

Lucky Bill kao da je iznenada izgubio apetit. Odgurnuo je tanjur i prekrižio ruke na prsima.

– Tolliver je bio pravi muškarac! – izjavi žustro.

– Lakše, prijatelju, ćemu podižete glas?

– Ja sam jedan od onih koji su ga branili do posljednjeg.

– Vi? Kako je to moguće? Prije deset godina?

– Imao sam petnaest i bio dovoljno velik za pušku.

– Tada i nije ćudno da branite Tollivera. Bez posebnog razloga volimo one uz koje smo se borili. Ne veže nas ono što smo dobili već ono što smo dali. Ali, gospodine, to ništa ne mijenja na stvari. Postoji istina o tome zašto je Tolliver morao napustiti rodnu zemlju i ja ću vam je isprićati.

– Čekajte – upade Lucky. – Poznata mi je ta priča. Čuo sam ih i više od jedne. Riječ je o onome što je uradio braći Harris, zar ne? Bez obzira na to kako to strašno zvučilo, Tolliver je bio nedužan.

– Gospodine, ja sam živio samo kilometar dalje kad je Tolliver počinio taj zločin!

Lucky ljutito podiže glavu. Obrazi su mu bili crveni od uzbuđenja.

– Gospodine – reče nesvjesno se rugajući načinu Jeffersonova izražavanja. – Tolliver mi je umro na rukama i ja znam! Istjerali su ga iz rodne zemlje, natjerali ga da promijeni ime zbog zločina koji nikad nije počinio. Najbolji dokaz za to jest način kako je poslije živio. Dvadeset godina časna života. Onda su se u Murray City doselila dvojica Harrisona i uskoro saznali za njega. Brzo su počeli po gradu pričati o ubojstvu. Tolliver je bio ponosan čovjek. Prišao im je i upozorio da nestanu iz grada prije no što im se nešto dogodi. Umjesto da ga poslušaju, skupili su nekoliko mladića koji su povjerovali u njihove priče i krenuli protiv Tollivera.

Zastao je prisjećajući se davnih događaja koji su ga još boljeli:

– Zapalili su mu kuću, zapalili mu staje i sjenike. Spasio se kroz plamen, ali su ga slijedili. Dva, tri prijatelja pošla su s njim i oduprla se u brežuljcima. Nisu se usudili juriti na starca, samo su nas iz daljine obasipali olovom. Napokon je jedno tane pogodilo Tollivera. Još se neko vrijeme borio, a onda mi je pao na ruke. Sjećam se što mi je rekao: »Billy, sa mnom je svršeno, ali ja nisam kriv za ono što me optužuju. Neka budem proklet ako jesam.«

– Nikad nije bio sklon lijepom izražavanju – reče starac a oči su mu sjale. – Što je bilo s vama ostalima?

– Poginuli su svi osim mene. Ostala mi je samo jedna uspomena – on odmakne ovratnik i pokaže brazgotinu na vratu. – Mislili su da sam mrtav.

– Evo, vidite – izjavi starac nakon kratke šutnje – baš kako sam rekao. Borili ste se za čovjeka, prolili za njega krv i sad ste zbog toga uvjereni da je nedužan. Ono što dajemo to nas oblikuje, a ne ono što primamo.

– Gospodine – svečano će Bill – varalica još nikad nije uspio na svoju stranu pridobiti poštena borca. Da se bori i umre za njega, bez nagrade.

– Ozbiljna tvrdnja za vrlo mladu osobu.

– Čovjek se s time rada, to nije stvar iskustva.

– Da? Vrlo zanimljivo, gospodine...?

– Bill. To mi je ime.

Činilo se da je Jefferson razočaran tim odgovorom. Ipak, odmah nastavi razgovor još upornije.

– Vi biste dali život za Tollivera, zar ne, mladiću? I to samo zato što vam je malo laskao, šalio se s vama, naizgled bio iskren? To je bilo dovoljno da o njemu stvorite tako povoljno mišljenje.

Ovako optužen, Lucky se zaista uzbuđi:

– Ne, tako se ne stvara sud o čovjeku. Ima i drugih mjerila, kao što su njegov pogled, stisak šake, ton njegova glasa. Ono što niste saznali u prvoj minuti, ne možete saznati ni za daljih stotinu godina. Nije riječ o tome što čovjek izgovori već o onome što u isto vrijeme kažu njegove oči, njegov pogled. Vi, na primjer! Smiješite se dok vam govorim o Tolliveru. Smiješite se na način koji izaziva i zbog kojeg bih vas kaznio da ste mladi. Ali, iza tog smiješka vi ste apsolutno ozbiljni. Bez obzira na sve što ste dosad re-

kli, vi razmišljate nešto sasvim drugo. Hoćete li da vam to kažem?

Nagnuo se prema starcu, koji se ukočio i gledao ga nekim čudnim strahom.

— Vaš unutrašnji glas, dragi gospodine, kaže — prošapta kauboj — da je ono što priča Lucky Bill točno i da je Tolliver bio pošten čovjek. Hajde, recite, nije li to istina?

Starac je bio potresen, ali se brzo pribrao.

— Mladi imaju pravo na oduševljenje. Dragi gospodine, morat ću vam nešto priznati. Osim kreveta u kojem spava Molly Aiken i Georg-eova ležaja u ovoj kući drugih postelja nema.

— Ništa zato — vedro će Lucky.

— Spavanje je gubljenje vremena. Svaki put kad se probudim žao mi je što sam izgubio toliko od života. Vi i ja spasit ćemo sad nekoliko sati svog života.

— U tom slučaju — nasmiješi se starac — potražiti ćemo neko ugodnije mjesto.

Poveo ga je kroz kuću, mimo mnogih vrata, u desno krilo zgrade. Tražeći po džepovima, pronašao je ključ i gurnuo ga u zardalu ključanicu nekih vrata. Pokušavajući ih otvoriti, zabrinuto se ogledao s izrazom djeteta koje je odlučilo pokazati drugom svoje male tajne, a u strahu da će doživjeti porugu. Brava napokon popusti i Tagliaferro odlučno otvori vrata i stupi u tamnu unutrašnjost.

Što se Luckyja tiče, počeo se privikavati da mu se u ovoj kući događaju čudne stvari. Iz tame netom otvorene sobe osjetio je neku čudnu atmosferu, neki miris koji zapravo to i nije bio. Zagrebla je šibica, najprije je žmirnuo mali, plavi plamčić, a zatim i svjetiljka. Lucky zastane na pragu očaran onim što je ugledao.

* * *

Od svih koji su uz Hennryja Aikena sudjelovali u potjeri, samo je jedan neprekidno govorio:

— Vidio sam ga, to je Lucky Bill! Lucky Bill! Ne prilazite mu preblizu, i kad počnete, pucajte kao ludi! To je Lucky Bill!

Mali mješanac iz Kanade klatio se u sedlu i neprekidno, kao pjesmicu, tiho ponavljao: »To je Lucky Bill«.

Henry Aiken je brzo uvidio da je pogrešno vodio potjeru, ali bio je i previše ponosan da bi to priznao. I drugi su to znali, ali tko bi smogao hrabrosti da mu to kaže? Svi su bili loše raspoloženi i pripravnici ubiti otmičara, jer svi su oni, svaki na svoj način, bili zaljubljeni u Molly. Osim toga, vidjeli su mrtvog Harryja Landrieja, a mamila ih je i nagrada koju je obećao Aiken. Nagrada za onoga koji obori Luckyja Billa i nagrada za sve koji sudjeluju u potjeri.

Henry je jahao na čelu, i kao vlasnik, i kao zapovjednik, i zato što je imao najboljega konja. Njemu uz bok bio je onizak čovjek u dugačkom, crnom kaputu. Kad su posjetili sve rančeve u dolini bez ikakva izgleda na uspjeh, Aiken se obrati svećeniku:

— Krećem u Wheeler, oče Connell. Zatražit ću od šerifa da ga stavi izvan zakona i organizira potjeru.

Svećenik podigne svoj šešir i obriše oznojeno čelo. Način služenja prilagodio je potrebama ovoga kraja, pa je od njega postao vrstan jahač.

— Znaš li što to znači? — upita Aikena. — Svi protiv jednoga. Gonit će ga kao bijesnoga psa. Svaki ubojica krenut će za njim da bi se dočepao nagrade. To je zakonski put da se ljudsko biće pretvori u zvijer.

– Jesi li pomislio što je Lucky Bill sve uradio noćas?

– A vjeruješ li ti, Henry, da je mogao odvesti Molly samo tako, bez njena pristanka?

– Bah! – progundao je Aiken. – Znaš ti kakva je Molly. Nema razuma. Ako hoćeš da nešto uradi, zapovjedi joj suprotno. Naletio je ovaj vjetrogonja, bio je za nju nešto novo, pa je otišao samo meni uprkos. A sad je izgubljena.

– Izgubljena?

– Ovdje su priprosti ljudi, ali čak i ovdje djevojka koja provede napojku s muškarcem gubi dobar glas.

Svećenik podiže ruku.

– Ti si njen otac – reče oštro, – ali ipak nemaš prava tako govoriti. Ja bih prije povjerovao Molly dok je sama no mnogoj drugoj djevojci dok je okružena cijelom obitelji. Osim toga, revolveraši poput Luckyja Billa imaju svoje stroge kodekse časti. Čudno, ali istinito. Bezbroy puta sam se uvjerio da oni koji su lavovi među muškarcima, uz žene postaju janjad. Kažem ti, Molly je u sigurnim rukama.

Rančer je bio pokoleban. Uhvatio je svećenika za ruku i čvrsto je stisnuo.

– Nadam se da imaš pravo. No, ipak ću goniti tog momka makar do kraja života i platit će mi svaki korak koji smo noćas napravili tražeći ga.

Sunce je bilo visoko kad su stigli u Wheeler. Činilo se kao da sve spava, ali dolazak umornih jahača začas je sve izvukao na cestu. Henry Aiken pođe ravno prema kući šerifa Nevila, a kauboji, već prema sklonostima, u jedan od dva saluna. Svećenik preda konja u javnu staju i pješice krene kroz selo. Nije dobro poznavao Wheeler i njegove stanovnike, ali je već imao prilike razgovarati s malim Budom. Dječak,

još zadihan od neke tučnjave, pozdravi ga kao sebi ravna. No, tek što su započeli razgovor neka buka im zaokupi pažnju.

– Čujete li galamu iz »Empiera«, oče Connell? Hajde da pogledamo što se to događa.

– Ja ću ti ispričati, Bude. Lucky Bill je noćas ubio čovjeka i odsad je izvan zakona.

Dječak se trgnuo.

– Lucky Bill? – prošaptao je sjajnih očiju. – To je vijest! Dobar je on borac. Što su mu prišili?

– Ubio je Harryja Landrieja u tučnjavi. Luckyju nema spasa, uhvatit će ga prije ili poslije.

– Harryja je ubio? Za to bi morao biti odlikovan – izjavi Bud.

Svećenik ga oštro pogleda, a onda pokuša suspregnuti osmijeh:

– To nije sve, Bude. Oteo je jednu djevojku.

– Nije valjda! To mijenja stvar – razljuti se Bud. – Mislim da će mu Jud Nevil zapapriti. Hajde da potražimo šerifa.

– Sad će zacijelo biti vrlo zaposlen, Bude.

– Ne brinite. On uvijek nade vremena za moje prijatelje. Upoznat ću vas.

Krenuli su između štagljeva prema glavnoj ulici.

– U povjerenju, drago mi je što se to dogodilo.

– O čemu to pričaš, Bude? Što god Lucky uradio, ne želim da ga stave izvan zakona.

– Ne govorim zbog Luckyja. Važno je da će šerifu ovaj put ipak biti potrebna moja pomoć.

– Kako to misliš?

– Kad god je prije kretao u potjeru, tvrdio je da ne treba specijalnu pomoć. Ali, kad je posrijedi Lucky Bill, bit će mu nužan svaki muškarac koji može držati oružje.

Malo kad je ured šerifa Nevila

bio okružen tolikom gomilom. U početku svoje karijere Wheeler je bio stjecište razbojnika, ali, malo-pomalo, klima je za njih postala vrlo nezdrava pa su potražili nova uporišta. Žestok borac, uporni traagač i pravi specijalist za sve vrste oružja, šerif je uskoro od Wheelera stvorio mirno, tiho selo. Zahvaljujući tome, češće se odmarao nego radio, a razbojnici su ga zaobilazili u velikom luku i krstarili manje opasnim područjem.

Bud se progura u samu kancelariju i pronađe dva šerifova pomoćnika koji su pokušavali pisati izvještaje.

— Ima li novosti, prijatelji? — upita Bud.

— Ne! — bio je kratak odgovor ali nije im se baš pisalo pa su odmah dodali da šerif na sve strane šalje brzojave. Uskoro će Lucky Bill u cijeloj državi biti proglašen bjeguncem od zakona, a u međuvremenu će u Wheeleru i okolici biti izvještene obavijesti koje, evo, oni pišu. Uostalom, rekoše, previše su zaokupljeni svojim poslom da bi mogli razgovarati. Svećenik to shvati doslovce, ali Bud ga zaustavi.

— To je samo Kurt Janvier — prošapta. — On nema pojma ni o čemu. Hej, Kurte, moram razgovarati sa šerifom.

— Šerif je zauzet — odgovori Kurt. — Bježi, dijete. Danas nema vremena za igru.

— Čovjek bi pomislio — obrati se dječak svećeniku — da ova dvojica inače nikad ništa ne rade. Ne obraćajte pažnju na Kurta. On je nov ovdje i lako se uzbuđuje.

Kurt se zarumeni kao djevojčica.

— Šerif ti je to rekao? — upita bijesno.

— On? Ono što znam ne saznajem samo od njega. Već četvrti put si uzeo u ruku isti papir i stavio ga

opet na stol. Što je to s tobom, Kurte?

— Jednoga lijepog dana... — započe Kurt mračno...

Otvoriše se unutrašnja vrata i pojavi se šerif. Imao je usko, izbrazdano lice, koje je uvijek imalo melankolični izraz i cijeloj osobi davalo lažni izgled krhkosti i nemoći. Pomalo je ćelavio, i da mu lice nije bilo opaljeno suncem, čovjek bi ga bez predomišljanja proglasio činovnikom.

— Kakva je to buka? Upozorio sam te, Kurte.

— To je taj prokleti klinac — uvrijeđeno će Janvier. — Razmazili ste ga pa sad neprekidno smeta.

Šerif se namršten okrenu prema Budu, ali on brže bolje podiže ruku.

— Sve je u redu, šerife. Ne budi strog s Kurtom. Ja ionako ne obraćam pažnju na ono što on govori.

Šerif čvrsto stisne zube da se ne bi nasmijao.

— Osim toga — nastavi dječak — Kurt nije znao da sam ti u ovom trenutku najpotrebniji.

— A zašto bi ti meni bio baš sad najpotrebniji, sinko?

— Zato što imaš neprilika s Luckyjem Billom.

Šerif nije mogao a da se ne nasmije.

— Usput, upoznaj mog prijatelja oca Connella.

Šerif se uozbilji i pruži ruku:

— Drago mi je. Budova preporuka mnogo znači.

Ni jedan od dvojice nije se usudio nasmiješiti da to Bud ne bi opazio.

— Unutra je Henry Aiken — nastavi šerif. — Kaže da vi poznajete njegovu kćer bolje od ikoga i možete nam pomoći savjetom. Naša je prva briga da je pronađemo. Uhvatiti Luckyja Billa u ovom je trenu manja briga.

— Slušaj ga samo — nasmije se Bud. — Dao bi ne znam što da mu

se Lucky pojavi na nišanu.

– Uдите – pozove šerif Connella, a Bud će povjerljivo svećeniku:

– Jesam li vam rekao da ću vas uvesti k šerifu?

– A što ćeš mi ti? – progunda Nevil.

– Što? – vikne dječak. – Valjda se ne namjeravaš suprotstaviti Luckyju bez mene?

Smijeh zaori sobom, a Bud pocrveni od uha do uha. U općoj buci svećenik upita šerifa:

– Zašto ne, šerife?

– Zapravo i nema razloga. Udi, Bude, ali ne govori dok te ne zapitam.

Prešli su u drugu prostoriju, ali ne prije no što je Bud načinio grimasu Kurtu. Tamo su pronašli Henryja Aikena, koji je nervozno šetao gore – dolje prostorijom.

– Imamo ga! – objavi Aiken svečano. – Šerif je brzojavio u glavni grad. Za minutu – dvije dobit ćemo odgovor i čim bude stavljen izvan zakona, momci će ga loviti kao vuka ili kojota. Ali, tko je ovo?

– Ne obraćajte pažnju – umiri ga Bud. – Ne obraćajte pažnju sve dok ne zapadnete u nevolju. Tada ja stižem i izvlačim vas.

– Što ovo znači, šerife? – ljutito će rančer.

– Moj stari pomoćnik – reče Nevil. – Osim toga, šutljiv. Još jednom, obećavate li da ćete se svladavati kad dode Matt Morgan?

– Da... neka je proklet. Da, sve dok ne moram s njim razgovarati. Jer, on je uzrok svemu tome.

– Upravo dolazi, povezane ruke. Svladajte se, Aikene. Ako ga uspijemo pridobiti, to nam može biti korisno.

– Zašto bi bio na našoj strani?

– Zato što čezne da se osveti Luckyju. Bill ga je pobijedio, pošteno i čisto, ali pred publikom. Matt

neće mirovati dok ga ne vidi mrtvog.

Netko pokuca i u isti mah otvori vrata. Ušao je Matt Morgan, čije je držanje potvrđivalo da je samo lakše ranjen. Kugla je prošla glatko kroz mišić. Nije se samo mogao služiti tom rukom, ali Matt je bio onaj stari. Kad je ugledao skupinu ljudi, brzim pokretom noge zaustavio je vrata i spustio lijevu ruku na bok. On je bio jedan od rijetkih revolve-raša koji su mogli jednako pucati objema rukama i unatoč rani nije bio onesposobljen za borbu.

– Čemu ovaj odbor za doček? – upita.

– Jer te želimo nešto pitati. Ovo je otac Connell – predstavi šerif – Henryja Aikena znaš, a ovo je Bud. Na njega ne obraćaj pažnju.

– Pametno dijete je kao i pаметan konj, nemaj u njih povjerenja – reče Morgan i hladno odmjeri dječaka. – Neka ostane, nemam tajni. Moja je priča kratka. Molly Aiken se zgadilo da je progoni onaj nesretni Harry Landrie. Pisala mi je da dodem do ranča i odvedem je...

– To je prokleta laž! – zaurao je Aiken. – Kad bi bilo tako, odrekao bih se je!

– Samo mirno, Matt – poskoči šerif. – Ne obraćaj pažnju na njega. Aikene, još jedan takav ispad i vi izlazite iz ureda.

– Još jedan takav ispad – Morgan će – i njega iznose. Govorim činjenice. Morao sam krenuti kad sam se sukobio s Luckyjem Billom. Moj je metak zatajio... on je stekao prednost a ja dobio kuglu. – Lice mu je bilo blijedo od otrovne srdžbe. – Onda mi je povio ruku i izigravao pravog prijatelja. Nisam mario, nije bio bolji od mene, samo je imao sreću. Nastavili smo razgovarati pa sam tako izbrbljao da sam morao po djevojku a sad to vi-

še ne mogu. Tada se ponudio da pođe umjesto mene.

– Pristao si? – upita šerif.

– Ja? – zavapi Matt. – Misliš li da sam poludio? Da mu povjerim Molly? Međutim, on je tvrdoglavo ustrajao, a ja ga nisam mogao spriječiti. Odglumio sam da se slažem i opisao mu dulji put do ranča. Čim je krenuo, poslao sam po Harryja Landrieja i rekao mu neka pođe prečacem i upozori obitelj...

– Ti bi poslao Harryja s takvom porukom? – ironično će Aiken.

– Upravo to. Landrie je bio moj suparnik, ali bilo bi mi draže da se uda za njega no za propalicu koja ju je, na kraju, i otela.

Sad ni Aiken nije imao što da primijeti. Bila je to velika pobjeda Matta Morgana, koji je i sâm bio potresen veličinom vlastite požrtvovnosti. Otac Connell se raznježio, a šerif ostao iskreno zapanjen.

– To je cijela priča – nastavi Morgan. – Ali, Harryjev konj vjerojatno se ozlijedio, pričaju da su ga našli hromog. A Lucky se domogao Molly. Uхватit ću ga i uništiti, sad imam dva računa koja moram izravnati.

– Čovječe – zavapi Aiken, – zašto si to rekao samo Harryju? Zašto nisi uzbunio grad?

– Uzbuniti grad? – nasmiješi se Morgan. – Pa da svi saznaju da je Molly Aiken pripravna otići sa svakim strancem?

Još jedan poen za Morgana. – Aiken nije znao što da odgovori pa se obratio šerifu:

– Ali, sve što smo doznali nije nam baš ništa pomoglo. Očekivao sam neku bolju obavijest.

– Mislio sam da Morgan više zna – prizna šerif. – Nisam još načistu odakle bi trebalo početi potjerom.

– Šerife – javi se tanki Budov glasić. – Mogu li ja nešto reći?

– S obzirom na to da nitko nema ništa pametnijeg, pokušaj ti, Bude.

– Kad je Lucky odlazio, što mu je rekao Morgan, kamo da odvede djevojku?

– Pa, u moju brvnaru na cesti prema zapadu. Zašto?

– Možda Lucky ipak uradi ono što je obećao? Možda on ipak nije propalica? – upita Bud.

Nastalo je opće odmahivanje glavama, ali se Morgan javi:

– Ljudi, jedna nada ipak postoji. Možda Bill dojaše onamo da mi se naruga i kaže da je djevojku negdje sakrio i čuva je za sebe?

Bila je to slaba nada, ali je ipak odmah odlučeno da se postavi zasjeda. Matt će se vratiti u svoju brvnaru, a šerif će s nekoliko ljudi postaviti zasjedu u šumarcima. Odmah su započele pripreme, a Bud iskoristi gužvu da bi se približio šerifu.

– Mislim da je ovo moja velika prilika, šerife – reče oduševljeno.

– Moj stari revolver je podmazan i pripravan. Mogu li s tobom?

Za ovu priliku govorio je izvještčenim, dubokim glasom, ali su mu se oči navlažile od uzbuđenja. Šerif odmahne glavom.

– Slušaj me dobro, sine. Ako te u gužvi Lucky opazi, može pomisliti da si odrastao i uputiti ti pravu, odraslu olovnu kuglu. Ne bih si to oprostio do kraja života. Ostani kod kuće, Bude, i čekaj da još malo odrasteš. A sada me ostavi, žuri mi se.

– Šerife – reče dječak gorko. – Tko je zamislio gdje treba čekati Luckyja?

– Ti, zapravo. I kad se bude dijelila nagrada, pazit ću da dobiješ svoj dio.

– Nije meni do nagrade! – usklikne dječak. – Hoću priliku da sudjelujem u borbi. Još jednom, pri-

jatelju, molim te da mi daš priliku...

Svakom drugom prilikom šerif bi zacijelo zapazio riječ »prijatelju«, koju je Bud izgovorio prvi put otka-ko se poznaju. Shvatio bi, nesumnji-vo i životnu važnost te molbe. Ali sad se žurio, sve njegove umne spo-sobnosti već su bile usredotočene na zadatke koje je trebalo riješiti. Uhvati li Luckyja Billa, bit će to na-jveći dan u njegovu životu, razmi-šljao je, a srce mu je brže zalupalo.

— Bude — reče, — ovdje ti nije mjesto. Podi kući, a poslije ću ti objasniti razloge.

Dječak se šutke makne u stranu. Žalosno je gledao za šerifom koji je žurio na cestu.

— Još prije jedne minute sma-trao sam ga najboljim prijateljem!

— zatrepće da bi odagnao suzu i proguta jecaj. — Na takvim stvari-ma prepoznaješ muškarca. Ali ni-šta zato, mogu se ja boriti i sâm!

* * *

Svakim korakom koji ga je nosio dublje u Jeffersonovo svetište, Luc-ky je otkrivao nova čuda. Ponajpri-je su tu bile police za knjige oko cijele prostorije, od poda do visine od dva metra. Iznad knjiga visio je red slika, muškaraca i žena. Zapa-njilo ga je i mnogo drugih pojedino-sti: šareno staklo obrubljeno olo-vom, teške, skupocjene zavjese, de-beli sagovi, golemi kamin oprem-ljen željeznim i bakrenim pribo-rom. Na sredini sobe visio je golem svijećnjak od poliranog bakra. U kutovima golemi svijećnjaci od ko-vana željeza. Dva prekrasna velika modela broda, staklena vitrina pu-na čudnih stvari i još jedna puna najraznovrsnijeg oružja. Veliki glo-bus stajao je u posebnom drvenom stalku. Oko velikog stola, koji je bio umjetničko djelo, mnogo lijepih sto-lica i naslonjača. Lucky je ostao iz-

nenaden, na veliko zadovoljstvo vlasnika.

Starac pride kaminu i velikim žaračem otkrije žar sakriven pepe-lom, pa nabaci nekoliko komada drva, koje je uskoro počeo lizati plamen. Onda iz jednog ormara iz-vuče dugačku, zelenu bocu i dvije čaše na visoku dršku. Napunio ih je i sadržaj zasja poput zlata.

— Nisam siguran — prizna Luc-ky — da li se ovo samo gleda ili se može i piti.

Sugovornik podiže čupave bijele obrve ali odluči da se ne uvrijedi.

— S obzirom na ovdašnje običaje, ovo što vam nudim teško da bi se moglo nazvati pićem. Sadržaj alko-hola vrlo je nizak pa uzbuđuje duh, ali ne i krv. Gospodine, pijem za va-še zdravlje i sreću!

Lucky uzvratu zdravicom i okuša piće. Bilo je blago ali savršena oku-sa, tako čudno za jezik naviknut na oštar, domaći burbon.

— Gospodine Tagliaferro — reče svečano — ovo je piće, glazba i mi-ris, spojeno i uliveno u moju čašu da bi me očaralo.

— Moram priznati — nasmiješi se starac — da nikad dosad nisam čuo kraći i bolji opis, veću pohvalu. Moj podrum sadrži sve manju zali-hu. Dok je ima — ja živim. Ovo je kuća — razmahne se rukama — koju sam izgradio svojom voljom i rukama. Ona stari, baš kao i ja, moj podrum i sve oko mene. Nitko osim mene ne zna koliko je još vina pre-ostalo u mom podrumu ni koliko je trulež nagrizla srce ovih greda koje nose moju kuću. Ali, zadnja baca vi-na bit će dobra kao i prva, a kuća, nadam se, iz daljine još izgleda pri-lično čvrsta?

— Prilično! — promrmlja Lucky i nemirno se promeškolji promatra-jući goleme grede, kao da očekuje da će se svakog časa raspasti u tru-lež i prašinu.

– Stoga, rekao bih – nastavi starac – nije sasvim bez temelja moja nada da ćemo kuća, podrum i ja poživjeti još neko vrijeme i jednog dana zajednički nestati u ništavilu.

– Prijatelju – usprotivi se Lucky nije u redu da ovom razgovoru dajete pogrebni ton. Razvedrite se malo, gospodine Tagliaferro.

– Da se razvedrim? – začudi se Jefferson. – Ali, gospodine, ne sjećam se da sam ikad bio bolje raspoložen. Ima li išta čudnog u tome što želim potonuti sa svojom kućom, kao kapetan s brodom? Ne, toga se ne bojim. Strah me je samo da ću nestati nezapažen neželjen. Strah me da će nakon moje smrti stranci provaliti kroz ova vrata, ući u ovu prostoriju kad mene više neće biti da je obranim.

Skočio je kao mladić i iz svijećnjaka izvadio debelu svijeću.

– Posebne dužnosti, moj prijatelju, očekuju onoga tko je posljednji od svog roda. Ozbiljne i velike dužnosti. Možda su drugi napisali veliku rečenicu, ali on mora staviti točku. A ja sam posljednji...

Podigao je svijeću ispred slike mrkoga, bradatog čovjeka s oklopom na prsima i s mačem pozlaćena drška.

– Ovo je Roger Tagliaferro, prvi od nas koji je došao u ovu zemlju... i načinio krupne korake u danima njena radanja. Evo njegove žene, Anne Tagliaferro. Kad sam bio dječak, zakleo sam se da se nikad neću oženiti ako ne nadem djevojku divnih crta lica i čista oka – evo, ja sam i danas samac... Ovo je Hubert, plovio je na španjolskim galijama i potapao gusare. Poslije je, pričaju, i sâm ponekad zaboravio na slovo zakona. Ali, nikad nije uzeo siromašnome a dao bogatom.

– U tome je sadržan duh porodice Tagliaferro. Ovo je John, pravi puritanac, ali ozbiljniji i sposobniji no

što otkriva njegova slika. Evo Sylvestra, s licem djevojke i blagim pogledom. A taj je uzburkao London, izazvao polovicu plemstva i često crveno obojio vrh svog mača. Francis, ovaj ovdje, borio se u ratu za oslobođenje, zaradio deset rana i praznu novčarku. Bartholomew je plovio pod kapetanom Hullom... još se sjećam glasa kao u bika i strašnih pjesama koje je pjevao dok sam ja još bio malen dječak. Onda Peter, jadni, umišljeni Peter. Ovo je Roderick, moj otac, koji se borio i umro za slobodu Teksasa. I tu priča završava...

Spustio je svijeću i Bill ugleda sjajne oči, uzbuđen pogled.

– Priča svršava na meni i u ovoj truloj kući. Zna li zašto vam sve ovo pričam, mladiću? Jer ste mi donijeli vijest da je William Tagliaferro umro kao čovjek. On i njegov sin našli su se s onu stranu granice, otcijepljeni od obitelji. A ja noćas prvi put zavidim Williamu, našoj crnoj ovci. Umro je kao muškarac. U bitki, s oružjem u ruci, psujući vlastitu dušu ali zaklinjući se u svoju nedužnost, kao pravi Tagliaferro, ponosan na svoje ime i porodicu. Ali, prijatelju, hoće li mene zateći smrt dostojna moje porodice?

* * *

Bilo je gotovo podne kad mu se Molly Aiken pridružila u prizemlju zgrade. Izišli su i šetali između nekad čvrstih i velikih zdanja. Tagliaferro je bio izvrsno raspoložen, a u jednom je času čak izjavio:

– Lucky, osjećam kao da ste mi u rodu, a znam i zašto. Njegova krv, krv naše obitelji, bila je na vama kad je umirao.

I Lucky je bio dobro raspoložen sve dok se nije sjetio svrhe svog putovanja. Pomisao da djevojku vodi Mattu Morganu svali mu se na ramena kao teško breme. Pri doručku

gotovo više nije mogao izdržati slušajući veseo razgovor starca s djevojkom. Odjednom skoči na noge i objavi:

– Kasnimo! Idem sedlati konje!

Da je znao što će ono dvoje razgovarati, možda bi zastao iza vrata i besramno prisluškivao. Djevojka je grčevito ispreplela prste i tiho zamolila:

– Zaustavite ga! Ne pustite ga, gospodine Tagliaferro, ja ne želim ići.

Starac se zapinje, ali ustade i pođe prema vratima.

– Ne! Nemojte ga zvati!

– Ali zašto ne, draga gospodice Aiken?

– On ne smije saznati...

– Što ne smije saznati?

– Zašto ne želim dalje?

Tagliaferro se ogleda i strogim pogledom otjera Georgea.

– Ispričajte mi, draga, što to ne valja. Kamo morate poći a ne želite? I zašto to Lucky ne smije saznati?

– Priča je duga... a on već sedla.

– Ne želim saznati vaše intimne stvari... recite mi toliko da vam mogu pomoći.

– Ah – uzdahne djevojka – bila sam sebična kukavica. Stid me je pričati, a mislim da mi ne možete pomoći.

– Možda me potcjenjujete – reče starac a na obrazima mu se pojave crvene mrlje. – Uvjeravam vas u jedno: ako mi date dobar razlog, Lucky vas neće odvesti ni koraka dalje.

– Gospodine Tagliaferro, posljednji koji ga je pokušao zaustaviti sad je mrtav. – Molly pokrije usta rukom. – Nećete to nikome reći?

– Da bi vam bilo lakše – reče Tagliaferro – objasnit ću vam što mislim. Ne sjećam se da mi se do-

sad i jedan mladi čovjek svidio kao Lucky. Ne, ne namjeravam poduzeti ništa što bi mu moglo naškoditi. Ali vi me iznenađujete, djevojko. Jednom riječju ga optužujete, drugom branite. Što to znači?

– Nisam ga optužila ni jednom riječi! Ali ne mogu poći!

– Čini se da me pamet pomalo ostavlja.

– Kad bih barem imala vremena da vam ispričam...

– George! George, zaboravi sva vrata. Evo, sad imate vremena.

– Nikakve brave neće ga zaustaviti ako odluči ući.

– Gospodice, moram vam reći da imate veliko povjerenje u sposobnosti tog mladića. Prije no što odete nadam se da ću i ja steći takav ugled u vašim očima. No, on će se još neko vrijeme zabaviti konjima.

– Evo što se dogodilo...

Jefferson Tagliaferro nije prekidao njenu priču. Ponekad bi kimnuo glavom u znak da razumije, a izraz njegova lica bio je, začudo, sve zadovoljniji.

– ...i tako smo stigli dovde. Ja ne želim poći Mattu Morganu. A ne usudujem se vratiti i suočiti se s ocem.

Starac kimnu kao da mu je ta priča odavno poznata.

– Imate li povjerenja u mene? – upita.

– Da, svakako.

– Onda, ostanite sa mnom. U ovom trenutku nema pravog savjeta, ali vrijeme je mudrije od bilo kog čovjeka. Ostanite i dopustite da prilike sazriju. S vremenom će se sve samo od sebe rasplesti. Bit će mi drago ako ostanete.

– Ostati ću ako me možete zadržati jer, čujte!

Luckyjev glas je javljao da su konji spremni.

– Ne dopustite mu da pride! – zavapi djevojka.

– Uvest ću ga i objasniti mu baš kao što ste vi objasnili meni.

– Ne, ne, ne! Zar niste shvatili kakav je on čovjek? Obećao je Mattu Morganu da će me dovesti i ništa ga u tome neće spriječiti.

Čuli su kako je pritisnuo kvaku, a onda žestoko potrese vratima.

– Hej, što je to? – poviče.

Tagliaferro pride vratima.

– Lucky, gospodica Aiken se predomislila. Ne odlazi s vama.

Slijedila je duga šutnja.

– Ja sam razuman čovjek – javi se Lucky napokon. – I volim svaku šalu, ali sad joj nije vrijeme ni mjesto. Recite Molly Aiken da je čekam.

– Ona to zna.

– Ako ne dode, razbit ću ova vrata i doći po nju.

– Jeste li pri sebi, gospodine?

– Svakako. I namjeravam prove-
sti to što sam rekao.

– U tom slučaju počinut ćete zločin provale.

– Ne brinem za to.

– A ja kao vlasnik kuće, ako provalite u nju, imam pravo da vas ustrijelim kao psa.

Nastala je kratka stanka. Starac pogleda djevojku, lice joj je bilo blijedo kao kreda.

– Gospodine Tagliaferro – reče glas tako tvrd i bezosjećajan da nije bio prepoznatljiv – ili sanjam ili ste vi poludjeli. Ali ja ću ući kroz ova vrata.

– Ako je tako – mirno će Tagliaferro – dajem vam riječ da ću vas ustrijeliti onog časa kad prijedete prag moje kuće.

Djevojka naglo ustane ali joj starac pokaže svoje prazne ruke.

– Tagliaferro, ne znam jeste li me ispravno procijenili – zareže Lucky. – Ali kad jednom krenem, ništa me ne može zaustaviti. Pa ni

ja sâm. Upozoravam vas, dolazim.

Vrata se zatresoše od strašnog udarca i raspukoše se od vrha do dna. Opet kratka tišina.

– Ući ću pucajući – upozori Lucky. – Ako me ne pogodite prvim metkom, gotovi ste. Molim vas, razmislite. Vi ste star čovjek, Tagliaferro, radije bih si odsjekao ruku no da vas taknem. No dao sam riječ i djevojka ide sa mnom!

Molly je zaprepašteno gledala kako Tagliaferro s klina skida dvocijevku i zapinje kokote. Odjednom se komedija pretvorila u smrtonosnu zbilju. Ona se trgne iz ukočenosti i baci se na vrata kao da će svojim krhkim tijelom zaustaviti Luckyja.

– Lucky – vikne očajno. – ne moli te samo gospodin Tagliaferro da odeš! Ja to želim! Ne mogu poći s tobom, ne želim da me predaš Mattu Morganu!

– Sve je to ludo – čula je kako on mrmlja, a onda vikne: – Molly, ne postoji žena na svijetu kojoj bih želio manje nauditi. Ali ja sam dao riječ Morganu. A tvoje obećanje?

– Mislila sam da hoću – zajeca djevojka. Mislila sam da mogu ali ne, neću!

– Zar si promijenila mišljenje o Mattu? upita izmijenjenim glasom.

– D...da – promuca Molly.

– Molly – uporno će on. Zar si zaboravila da smo na tvom putu do Matta već ubili jednog čovjeka da bismo si oslobodili put k njemu?

– Oh, Lucky! – kriknula je, – Ti to ne možeš razumjeti. Oprosti mi i čekaj... jednog ću ti dana objasniti.

Osjetivši da njene riječi za njega ne znače ništa, ona se sruši pod vrata i brizne u grčovit plač. Svakog časa vrata će se rasprsnuti, on će je odnijeti prema neželjenom cilju.

No, umjesto toga začuje njegov glas, opor i tih:

— Dužnost mi je da te odvedem. I da ubijem Tagliaferra ako me pokuša spriječiti. Izigrali ste me, a to nije u redu. Ali, ne mogu to učiniti, barem ne sad. Poći ću u Matta da vidim što on kaže sad kad si promijenila mišljenje. Ako kaže da ipak hoće, ako me drži za riječ, znaj da ću te naći, pa makar na kraju svijeta, i odvesti te k njemu.

To je bilo sve. Čula je njegove teške korake, konj je zafrktao podboden ostrugama i odjurio u daljinu.

* * *

Punu mjeru razočaranja Bud je doživio postupno, gledajući kako teku pripreme za lov na čovjeka. Slušao je kako teku dogovori, čuo je da će šerif postaviti zasjedu pokraj Morganove brvnare. Dovede li Lucky djevojku, sve će biti jednostavno: jedan hitac i djevojka je spašena. Bude li sâm, treba ga pustiti u brvnaru. Tamo će Matt pokušati saznati kamo ju je sakrio. Ako uspije ili uvidi da neće, dat će znak šerifovim ljudima. — U tami će biti svjetiljka pred prozorom, danju će zatvoriti kapak toga istog prozora. U tom času slijedit će juriš i Lucky će biti uhvaćen ili ubijen, svejedno.

Morgan je otišao prvi kolima.

Dječak je sve to pratio i još mu se učinilo nemogućim da upravo on, koji je sve to izmislio, neće sudjelovati.

— Dječače — mrzio je da ga tako zovu. To se šerif u svojoj žurbi na čas zaustavio — ne brini, dobit ćeš svoj dio nagrade. Uskoro ćemo šampati plakat, vidjet ćeš. Država daje dvije tisuće, Aiken još tri. To čini ukupno pet, a ti ćeš dobiti jednu desetinu. U redu? Pet stotina dolara! Što ćeš s tolikim novcem, sin-ko?

Još jedna riječ koju je mrzio.

— Prokleti novac! — odbrusi. — Želim sudjelovati!

Nevil se nasmijao, zagrohotali su i ostali članovi potjere. Pojahali su dobro raspoloženi. Njihovi posljednji pozdravi bili su upućeni Budu. Mahali su mu i zaklinjali se da će mu pribaviti tu nagradu. I onda su nestali u oblaku prašine.

Dječak se vrati u kancelariju i pogleda skicu potjernice. Slike nije bilo, samo kratak tekst koji je upozoravao da se traži čovjek poznat kao Lucky Bill (pravo ime nepoznato), živ ili mrtav. Kosa plava, oči plave, visina nešto viša od šest stopa, težina oko stotinu i devedeset funti. Nagrada iznosi dvije tisuće dolara.

— Ovako velikog momka — nije teško pogoditi — promrmlja.

— Bude, znam kako se osjećaš...

— reće glas iza njega.

Bud se okrenuo kao oparen i ugleda svećenika.

— Jesam li govorio na glas? — upita ljutito.

— Samo nekoliko riječi. Bude, kad budeš malo veći...

To je za dječaka bio završni udarac. Od šerifa je mogao mnogo toga podnijeti, ali da ga žali jedan svećenik! Osjeti da mu se grlo opasno steže, pa pojuri što ga noge nose.

Niz široku cestu, uz „Alcazar“, mimo dućana, brzo kao lastavica, sve do male nadstrešnice u kojoj mu je Buck Chapman dopustio da drži konja. Bjeloglavi pinto naglo okrene glavu i priljubi uši uz vrat, ali onda prepozna gospodara i odluči podići jedno uho u znak pozdrava. Bud steže rukama njegov vrat, zarine lice u grivu i poni začuđeno posluša čudne zvukove. Prvi put nakon mnogo godina, Bud je dopustio osjećajima da prevladaju. Jecao je i plakao i tek nakon nekog vremena užasne ga mogućnost da ga netko može čuti. Osvrne se prema vratima, ali tamo nije bilo ni-

kog. Prigušio je jecaje i polako se prišuljao vratima, a pinto pođe za njim i vrškom nosa gurne mu sombrero na oči. Bud proviri napolje. Na njegovo veliko olakšanje tamo je bio samo veliki Tompkinsov crni mačak koji se valjao i trenirao hvatajući šapama zamišljenog miša.

Bud se povuče u nadstrešnicu da obriše tragove suza. Od stida se nije usudio pogledati poniju u oči, kao da očekuje da će u njima vidjeti porugu.

A Pinto je bio jedini prijatelj. Bud nikad nije trpio djecu, tražio je samo društvo odraslih muškaraca. I u njemu se dobro snalazio, sve do danas kad su ga odbacili oni koje je smatrao prijateljima.

Bud nije želio pet stotina koje će oni zaraditi za njega. Zašto, zapravo, zašto mu ne bi pripala cijela nagrada? Kad bi, na primjer, on sâm uhvatio Luckyja Billa? Za pet tisuća može se kupiti sve što zaželi srce jednog dječaka – sedla, konji, divne čizme, oružje. Njegovo srce zadršće pri pomisli na divljenje koje će izazvati takav pothvat.

Bud opipa svoj stari revolver. Nosao ga je obješena oko vrata, ispod široke košulje, jer bi mu se inače djeca rugala. Onda pogleda svog mustanga.

Bio je uhvaćen u brdima tek prošle godine, a jedan je okrutni krotitelj gurnuo kamenčić pod njegovo prvo sedlo i mustang je podivljao od boli i straha. u svojoj je glavi povezao te osjećaje sa sedlom a ne s jahačem. Posljedica je bila da je zbacio četiriiskusna jahača zaredom i stekao glas divljaka. Vodili su ga s rodea na rodeo i nudili nagradu onome tko ga najduže jaše. Tukli su ga sve žešće, on je postajao sve divlji i kad je kaubojima dojadilo padanje, zatvorili su ga i zaboravili. Izgladnjeo i divlji više nikome nije

bio potreban pa su ga jednog dana pustili na slobodu.

Drugog jutra Bud ga je pronašao u ovoj nadstrešnici. Nekoliko šaka zobi i tiho, nježno tepanje, učinili su za nekoliko sati ono što udarcima i okrutnošću nije uspjelo mjesecima.

Mustang i dalje nije htio znati za sedlo, ali je bez većih teškoća primio pokrivač vezan remenom. Umjesto oglava i žvala Bud je upravljao komadom staroga konopa vezanog oko snažnog vrata.

Brižljiva njega i dobra hrana vratili su konju lijep izgled i snagu. Bud je imao najljepšega konja u Wheeleru, a povrh toga, jedini ga je on mogao jahati. Tompkins je jednom pokušao i odležao četiri tjedna.

Pripreme su bile jednostavne i brze. Nije prošlo ni deset minuta od odluke a pokrivač je već bio prebačen preko konjskih leđa, namirnice u vreći. Bud se popne u »sedlo«, navuče sombrero dublje na oči, a palčeve gurne u omče što su služile umjesto stremena. Odgalopirao je iz Wheelera prema planinskom lancu. Njegov cilj – Lucky Bill.

Još nije smislio plan kako će ga uhvatiti, ali osjećao je da je nepogrešivi šerif otišao na pravo mjesto i da je raširio mrežu u koju će se Lucky Bill sigurno uhvatiti. Bud zaključio da mora krenuti južnije i presresti bjegunca daleko od brvnare Matta Morgana.

Dječak je sve predvidio, pa i to kako će prepoznati Luckyja Billa. Podsjećajući se onoga što je pisalo na potjernici, u mašti je stvorio tako živu sliku revolveraša kao da ga odavno poznaje. Prije svega, bio je velik, golem. Kosa boje slame vjerojatno mu pada po ramenima. Orlovski nos, što je navedeno kao »posebna značajka« zacijelo je izgledao poput kljuna grabljivice. Po to-

me se dalo zaključiti da je Lucky Bill bio vrlo sličan starom kovaču Smithsonu, koji je imao golem, povinuti nos. Plave oči, zacijelo smještene uza sam taj veliki nos, četvrtasta brada, vjerojatno vire kvrgave kosti. Lice je bilo usko, vjerojatno upalih obraza i istaknutih jagodica, kao u Indijanca. Usta nisu bila spomenuta, ali da bi pristajala u tu sliku, zacijelo su bila vrlo široka i tankih usnica.

Cilj je bio jasan i nije ga mogao promašiti.

Bilo bi nepošteno reći da se Bud nije bojao. Naprotiv, bio je vrlo zastrašen. Nije li taj pouzdani šerif Nevil izjavio da je lov na čovjeka završen tek onda kad je netko napunjen lovom? Ipak, Bud se, s razlogom nadao. Tako velik muškarac bit će laka meta. A on, Bud, veoma sitna. Razlika u veličini morala bi izjednačiti različite sposobnosti.

Bud je prešao prvi lanac brežuljaka i pojahao širokom dolinom. Pronašavši poznat potok, zastao je da se najede. Bilo je već kasno poslijepodne, a on nije ništa stavio u usta još od rana jutra. Obrok nije bio bogzna kakav. Bud je bio zadovoljan komadom staroga kruha, koji je obilno zalio hladnom potočnom vodom. Bio je to njegov prvi obrok na tako važnom i opasnom zadatku i on se zbog toga osjećao vrlo svečano.

Prije no što je odlučio da nastavi, začuo je brz topot kopita na kame-nju s onu stranu brežuljka koji je malo prije prešao. Brzo se povukao iza mustanga i potražio rukom držak svoga teškog revolvera. A onda se na hrptu pojavi konjanik, veliki kauboj koji je upravo smaknuo šešir s glave i maramom obrisao čelo. Sunce zasja na njegovoj kosi boje zlata. Bio je to lijep prizor: kauboj s crvenom maramom što je leprša-

la o vratu, kauboj velikih, snažnih ramena i pravilna lica. Iskusnim je okom Bud ocijenio konja, a onda pratio koliko spretno jahač vodi svoju životinju između kamenih gromada. Bio je vrlo sposoban jahač i Bud nije našao na njemu ništa čemu bi trebalo prigovoriti.

Jahač je odmah opazio dječaka i ne smanjujući brzinu skrenuo ulijevo i dojahao do njega.

— Kamo si krenuo, strance? — upita došljak.

Prije no što će odgovoriti, Bud je do kraja proučio stranca. Upamtio je savjet šerifa Nevila da mudar čovjek nikad ne žuri s odgovorom. Iako je zaključio da se pred njim nalazi najpoštenije lice i najiskreniji par očiju koje je dosad upoznao, Bud odluči ostati suzdržljiv.

— Oh — odvrati nemarno — onamo nekamo...

Rukom je opisao barem četvrtinu obzorja.

— I ja idem u istom smjeru — odvrati stranac. — Hoćemo li zajedno da nam ne bude dosadno?

Bud je pretpostavljao da bi u lovu na čovjeka morao biti posebno oprezan, ali dobro raspoloženje došljaka sasvim ga je razoružalo.

— Pa... ne znam — odvrati polako. — Nemam ništa protiv.

I kad je čovjek krenuo, Bud potjera konja za njim. Ne točno iza njega, već malo po strani. Šerif Nevil ga je upozorio bude li ikad jahao sa strancem kojeg dobro ne poznaje, neka zadržava konja za dužinu vrata. To je omogućavalo razgovor bez velikog okretanja glave, ali je ujedno donosilo veliku prednost izbije li iznenada sukob.

Iz toga svog povoljnog položaja, Bud je nastavio odmjeravati stranca. Duge noge i ruke, jake šake, osjetljivi prsti nježno su se poigravali uzdama, lakoćom je vladao ko-

njem. Široka ramena bila su povijena unatrag, a izbočine su pokazivale gdje se sve nalaze skupine jakih mišića. Bud osjeti da se počeo diviti tom muškarcu iako ga je šerif Nevil upozoravao da čovjeka nikad ne smije suditi dok ga ne vidi na djelu. Razgovor je započeo stranac ocijenivši mustanga dugim, iskusnim pogledom:

– Ovaj je konj vrlo dobro građen.

– Možda... – nemarno će Bud iako nije mogao čuti draže pohvale.

– Vidio sam mnogo boljih.

Usput je oštro promatrao lice sugovornika. Njegova se usta nisu iskrivila u dobroćudan smiješak, izraz koji je Bud često vidio pri razgovoru i mrzio ga je više od ičeg na svijetu. Veliki čovjek pogleda ga u oči, ozbiljno i mirno.

– Možda jesi – kimnu. – Siguran sam da jesi. Ali, meni se sviđaju njegove stražnje noge. Baš su pod pravim nagibom, a ima i jaka, čista kopita. Dobro izrasle kosti, prijatelju, dobre kosti u tim nogama!

Bud zapjeva u sebi od oduševljenja. Čovjek je rekao prave stvari a da ga pri tom nije nazvao ni »dijete«, ni »mali«, i nije mu tepao. Nije ga upitao za godine da bi se nakon toga čudio uzrastu i bistrini. To što nije čuo dopalo se Budu više od cijele knjige slatkih priča. Kad od ovakvog čovjeka čuje »prijatelju«, Bud ne može ostati hladnokrvan.

– Istina je – prizna – Pinto nije sasvim loš. Oni koji ga ne poznaju drže da je loše naravi. Što o tome misliš?

– Ne znam – odgovori muškarac iskreno. – Ne mogu procijeniti čovjeka onog trena kad ga upoznam, a još manje konja po načinu kako hoda i zabacuje glavu. Ne mogu suditi o njegovu karakteru kad ga ne poznajem.

To se Budu vrlo dopalo. Prema

njegovu iskustvu odrasli su se uvijek stidjeli priznati da nešto ne mogu ili ne znaju, pogotovo mladem od sebe. Ovaj je bio potpuno drugačiji i Bud nehotice približi konja strančevu i počeo jahati usporedno s njim.

– Znaš li što ja mislim? – povjeri se. – Kad su ga krotili, netko mu je gurnuo kamenčić pod sedlo. Stoga poludi kad osjeti kožu na leđima.

– Samo bi podlac mogao to uraditi konju – progunda stranac.

Bud uzvрати prijateljskim pogledom. Nestade još jedne brane između njih.

– Jednog dana – reče smrknuto – sredit ću hulju koja je to uradila!

Tek što je to izgovorio, pobojavao se da je zvučilo kao isprazno hvalisanje. Ali na licu čovjeka nije bilo one sjenke koja daje na znanje da se suzdržava izraziti mišljenje ili sud. Pogled mu je ostao bistar i otvoren.

Neko su vrijeme jahali šuteći, a Bud je sređivao misli u potrazi za nekom temom. Jer, nije mogao znati kad će se njihovi putovi raskrstiti, a osjećao je da bi od tog stranca mogao čuti tisuću dobrih i vrijednih stvari. Sviđao mu se i njegov glas, dubok i mek. Napokon čovjek popravi pojas o kojem je visio revolver i Budu to pruži izliku za pitanje:

– Ne smeta li te to... mislim što si ga objesio tako duboko? – upita.

– Kad jašeš, bilo bi ti lakše da ga držiš u navlaci na sedlu.

– Da, ljudi to rade – pristane jahač. – Ali, meni je nekako stalo da svoje staro željezo uvijek nosim na istom mjestu. Privežeš ga za nogu i neće ti smetati, ne poskakuje. A uvijek je tu, ako ga zatrebaš, točno pod rukom.

– Dakle, i ja se s tim slažem. Vidi! Pokretom koji je vježbao satim Bud sune rukom pod košulju i jednim pokretom izvuče revolver i

uperi ga. Čovjek se malo trgne i pogleda dječaka, ali mu lice ubrzo poprimi uobičajen izraz.

– Ovo je prilično stari model. No, kako si ga uspio tako brzo izvući ispod te košulje?

– Sve je u vježbi – objasni Bud.

– Osim toga, košulja je široka, pod njom ima mnogo prostora. To nije tako teško kako se čini... ja se ne hvalim, stranče.

U njegovu glasu osjeti se neki prizvuk zbunjenosti i stranac ga pogleda znatiželjno.

– Što bi se hvalio? Pa ovo je stručan razgovor. No, izveo si to spretno, a revolver je starog tipa i vrlo težak.

– Ovaj revolver? – promrmlja Bud nastojeći da mu glas bude miran a ton nemaran, iako mu je tema bila srcu vrlo bliska. – Da, ovaj revolver je izrađen 75. godine.

– Ozbiljno?

– Sigurno. Nema nikakve sumnje. Znaš li kad je poginuo Custer?

– Ne baš sasvim točno. Kad?

– Bilo je to 76.

– Mogu li znati kakve to veze ima s ovim revolverom?

– Nema bogzna kakvu, osim što je to jedan od revolvera koje je Custer nosio toga dana.

– Jedan od Custerovih revolvera? Jesi li u to siguran, prijatelju?

– Prilično siguran. Brat moga oca bio je tamo, toga dana.

* * *

Bud je ostao ukočen. Tajna koju je tajio od svih na ovom svijetu odjednom mu je tako lako izmakla! I sad se nalazila u pamćenju ovog stranca kojeg poznaje nepunih pola sata!

Šerif Nevil često ga je zapitkivao o tom revolveru, ali Bud se nije mogao odlučiti da mu o tome priča. Posjedovao je samo dvije vrijedne stvari i do njih mu je bilo neizmjer-

no stalo: Pinta i ovaj revolver, koji je dobio od oca, a koji je toliko čuvao, njegovao i njime vježbao.

Sa strahom je pogledao stranca. Nije li svoju tajnu povjerio pogrešnom? No, istog trena se umiri. Taj je čovjek bio tako različit od svih koje je poznavao.

– Mogu li ga pogledati?

– Možeš – dječak ispruži ruku.

– Ali, bio bih ti zahvalan da ga ne uzimaš...

Čovjek ozbiljno kimnu.

– Mislim da je to ispravno stajalište. Reci, kako nosi taj Custerov revolver? Ravno ili zanosi?

Budovo srce zaigra. Ovo pitanje dalo mu je na znanje da je čovjek povjerovao svaku njegovu riječ. Od sreće i ganuća nešto ga stisne u grlu i morao je sačekati s odgovorom.

– Sigurno puca ravno. Pokaži mi cilj, pa ćeš vidjeti.

Odmah zažali, jer ozbiljni i odrasli muškarci ne gađaju tek tako, usput, dok jašu prema nekom cilju.

– Ona crna stijena – ozbiljno će stranac. – Ona s crvenom mrljom u sredini.

Bud smjesta podiže ruku, veliko oružje zatutnji, a na stijeni se pojavi bijela ogrebotina. Dječak zadržih, čekajući ocjenu. Oči su mu blistale jer to je bio brz hitac i dobar, pohvale vrijedan pogodak. Ali:

– Revolver je u redu, krivnja nije na njemu. Smijem li nešto primjetiti?

– Da, svakako – promuca Bud.

– Umjesto da pogodiš sredinu, poslao si kuglu gore i desno. Zašto? Jer si kažiprstom povukao otklon umjesto da stisneš cijelu šaku.

Lako je to bilo reći!

– Hoćeš li mi to pokazati? – upita Bud s malo zlobe u glasu.

– Pokušat ću – čuo je odgovor. Iako su već prošli mimo crne stijene koja je sad predstavljala težak

cilj, stranac se okrene u sedlu i istovremeno slobodnim i skladnim pokretom izvuče svoj kolt kalibra četrdeset pet i zapne kokot, pripravan na pucanje. Oružje je labavo ležalo u njegovoj šaci.

— Evo što ja o tome mislim — objasni. — Povučesh li samo kažiprst, iskrenut ćeš revolver. Ali ako odjednom stegneš šaku, povući ćeš otklonac a u isto vrijeme zategnuti držak, pa se cijev neće moći podići prema gore. Vidi!

Činilo se da gleda Buda, ali kad je revolver grunuo, s lica crne stijene nastane crvene mrlje. Bus usklikne od oduševljenja:

— Hej, od tebe bih mogao mnogo toga naučiti!

— Ne previše. Imaš brzo oko i mirnu ruku, to je glavno — stranac je napunio oružje i spremio ga. Bud je bio izvan sebe od sreće što je upoznao takvog čovjeka. Prvi muškarac čiju bi pohvalu želio i cijenio. Iznenada mu sine nova misao:

— Stranče, znam zašto si ovdje!

Bud se iznenadi kad se čovjek vidljivo trgne. Nije vjerovao da ga je lako iznenaditi.

— Ti znaš? Pa, napolje s tim!

Glas mu se izmijenio, u njemu se osjećala neka posebna tvrdoća.

— Ti si na trgu Luckyja Billu!

Čovjek se opet trgnuo i ispitivački ga pogledao.

— Pa onda?

— Oh, ništa.

— Da nisi možda i ti na tragu Luckyju Billu? — u njegovu glasu nije bilo ruganja.

— Možda i jesam — kimne Bud.

Čovjek ga pogleda odozgo, namrštena čela.

— Dakle, moram priznati — reče

— da sam zainteresiran za Luckyja barem koliko i ti.

Bud se nasmijao:

— Znao sam, odmah sam to pomislio! Ako se sukobite, ja se kladim na tebe, stranče! Ipak, nadam se da će se meni prvom pružiti prilika.

— Nikad se ne zna.

— Bojim se — veselo će Bud — da ćeš se ipak ti domoći tih pet tisuća.

— Pet tisuća? — vikne veliki čovjek i uspravi se. — Pet tisuća! — ponovi glasom koji je odavao iznenađenje i gorčinu koju Bud nije mogao osjetiti.

— Nisi to znao? — začudi se Bud.

— Ha, sad mi je jasno. Čuo si samo za one dvije tisuće koje nudi država. Ali, gospodin Aiken dodao je još tri tisuće. Zamisli što se sve može dobiti za tolik novac! Pedeset dobrih konja, ha?

Veliki čovjek zadržće, a onda se glasno nasmije. No, u tome nije bilo veselja već samo neke hladne žestine.

— Pedeset dobrih konja! — reče.

— Tko bi pomislio da jedan čovjek tak mnogo vrijedi? Pedeset konja za Luckyja Billa, živoga ili mrtvog. Dakle... prije ili poslije Luckyju se to moralo dogoditi. Tko zna koliko je protivnika ubio!

— Pa, nije samo to — upozori Bud. — On nije pošten borac.

— To pričaju za njega?

— Da, kažu da je prava zmija.

Čovjek ga je zamišljeno gledao.

— A nikad nisi čuo — upita — kako pričaju da Lucky uvijek drugome pruža priliku, da se uvijek pošteno bori?

Bud se počeo po glavi.

— Nisam baš siguran. Recimo da si mnogo brži od svih ostalih, pa onda, kad god zaželiš, počneš vrijeđati i izazivati i čovjek mora povući. Puštaš ga da prvi povuče jer si sigurno znaš da ćeš ga ubiti prije ne-

go što povuče otponac. Zar to nije ubojstvo?

Čovjek ovlaži blijede usne. Glas mu je bio promukao.

– Tko god se hvata za oružje, izlaže se brzoi i sigurnoi smrti.

– To pričaš samo tako – nasmiješ se Bud. – Ti znaš da imam pravo i da je Lucky Bill običan ubojica.

Čovjek je šutio.

– Osim toga – nastavi dječak – ubio je onog Harryja golim rukama. To je bilo čisto ubojstvo.

Nemilosrdan smijeh sledi dječaka.

– Dakle, to je posljednja stvar zbog koje bi trebali goniti Luckyja Billa – reče čovjek. – Vjerovao sam da je Landrie podmukao i nepošten čovjek i borac.

– Slažem se – reče Bud. – Ali, mislim da je za zakon svejedno kakvog si čovjeka ubio. Ubojstvo je ubojstvo.

Začudi se kad opazi da je lice stranca okupano znojem, usta čudno zgrčena, a pogled uperen u daljinu.

– Tko zna – promrmlja – možda ćeš jedanput gledati na to drugim očima?

– Čudno – primijeti dječak – krenuo si u lov na Luckyja Billa, a opravdavaš ga. Misliš li da je u redu to što smo svi krenuli u lov za Luckyjem?

– Možda – promrmlja čovjek.

– Ti si pošten borac – zaključi Bud. – Ako ga ja ne uhvatim, nadam se da će se tebi pružiti prilika da ga oboriš.

– Hvala na dobroj želji, prijatelju.

– Ja ovdje skrećem. 'videnja.

– 'videnja. Čuvaj se, i ako naletiš na Luckyja Billa sjeti se da treba stisnuti cijelu šaku a ne samo kažiprst.

I tako su se rastali.

Dječak odjaše u galopu, a Lucky ostane u mjestu, gledajući za njim smrknuta lica.

– Prokleta dijete!

Skrenuvši prema zapadnoj cesti, razmišljao je o razgovoru, prvom takve vrste. Odjedanput je svoj život vidio u sasvim novom, neprikladnom svjetlu.

– Promijenit ću se – reče.

Kad je kroz šumarke izbio na cestu, dan je već bio na izmaku. Uskoro je ugledao malu brvnaru dignutu na vrlo neprivlačnu mjestu. Potok, nazvan bez razloga Samovom rijekom, na tom se mjestu razlijevao i tvorio močvarni teren. Tek dalje, na jugoistočnoj strani ravnice, voda je opet prokopala dublje korito i odlazila u obliku zamuljena potoka. Sama močvara bila je sa tri strane okružena izlomljenim stijinama, uglavnom nepristupačnim i nesavladivim, a samo na nekim mogao bi se uspeti čovjek pa možda i konj. No, svjetlo je bilo već tako slabo da je Lucky vidio samo obrise i povjerovao da se na drugoj strani močvare nalaze brežuljci.

Rubovi močvarnog terena bili su obrasli vrbama. Njihovi žuti i svijetlozeleni tonovi bili su zamućeni večernjim isparavanjem i plavetnilom večeri što se spuštala. U tom okolišu bila je smještena Mattova brvnara. Cesta, bolje rečeno široka staza za Wheeler, malo je skretala, došla na tridesetak metara od brvnare da bi se opet izravнала i usmjerila prema gradu. Lucky Bill skrene sa staze i pojaše prema kući.

U vrbiku i iza humaka gdje su se sakrili šerif i njegovi ljudi uzbudjenje poraste. Čekanje je bilo dugo i mučno, pod žarkim suncem, na tvrdj zemlji. Koliko god se namještali i prevrtali, olakšanja nije bilo. A

kad ih je, napokon, spasila svježina večeri, u njihove se glave počela uvlačiti sumnja da se bjegunac nikad neće pojaviti. Pa ipak, došao je, jašući otvorenim terenom, dobro vidljiv. Svaka se šaka zategla oko puške, oko zažmirilo preko nišana. Svaki od devet kažiprsta željno se grčio nad otponcem, ali šerif je bio vrlo strog i određen – Lucky ne smije biti ubijen prije no što se Morganu pruži prilika da otkrije gdje je sakrivena Molly Aiken.

Promatrali su došljaka kako jaše ravno do brvnare i silazi s konja, a u istom se trenu na otvoru prozora pojavi svjetlo. Na tamnoj stijeni otvori se žuta ploha vrata, na kojoj se Lucky ocrtao kao nepogrešiv cilj. Onda nestane i njega i svjetla, osim tanke žute linije pri vrhu vrata.

U kući je postojala jedna jedina prostorija. Vrata, prozor, nova peć u jednom uglu, ležaj pribijen uz suprotni zid. Ostali namještaj bio je zanemariv. Matt Morgan ustane sa stolice da bi pozdravio gosta.

Lice mu je bilo vrlo blijedo, da li od gubitka krvi ili kao posljedica groznice. Njegova zdrava ruka steže Luckyjevo rame.

– A Molly? – prošapće. – Gdje je Molly?

– Što je s tobom? Zašto šapćeš, zar ima koga blizu?

Nasumce nabačena primjedba pogodila je posred cilja i Matt se vidljivo preplaši. No, Lucky to pripisuje rani.

– Sjedi, Matt – upozori. – Čuvaj tu ruku dok ne ozdravi.

– Rana nije teška – smrknuto će Morgan – a moja druga ruka je sposobna za sve. No, što je s Molly?

Lucky sjedne na neki sanduk i osloni se leđima na zid.

– Strpi se i nemoj se uzrujavati. Pronašao sam je i odveo iako mi

nije povjerovala na riječ. Prisilio sam je da ide. Onda je naišao onaj Landrie. Nije se htio boriti oružjem pa je završilo na šakama. Na kraju je pao, udario glavom o kamen i to je bio kraj.

– Hoćeš reći – Morgan će – da si ga udario kamenom po glavi? Nastavi, Lucky.

– Ne. Rekao sam nešto drugo. Rekao sam da je pao i udario glavom o kamen. S njim sam se borio pošteno i bez namjere da ga ubijem, jer bih inače ostao na revolveru.

– Sigurno, sigurno – Morgan će sumnjičavo se smiješeći.

– Nakon toga bilo mi je lakše s djevojkom, nije se više opirala.

– Od straha!

– Možda, ali ne vjerujem. Mislim da je mrzila Landrieja.

– Da. Gdje si je sakrio? I kako znaš da će čekati do tvog povratka?

– Čekat će. Rekao sam joj da ću je, ako zatreba, slijediti do na kraj svijeta i vratiti je natrag.

Matt Morgan ostane zbunjen. Vjerovao je Luckyju, još se jednom uvjerio u njegovo poštenje, ali ga zbog toga nije manje mrzio. Unatoč svemu nije mogao a da mu ne oda priznanje.

– Zaista si uradio mnogo za nekoga koga uopće ne poznaješ, Lucky.

– Mislim da to zaslužuješ – ustvrdi Lucky. – Da, siguran sam. No, sve ovisi o tome koliko ti je doista do nje stalo.

– Da – reče Morgan. – Naravno da mi je stalo. Lud sam za njom. Zašto je nisi doveo dovde? Bila je umorna?

– Da, prilično umorna – reče Lucky ne znajući kako da se izrazi.

– Žene su čudne, Matt. Pripravne da započnu i najveću ludost, a na-

kon kilometra, kad se umore, zamr-ze i onog tko im je dao ideju da kre-nu.

Morgan ga sumnjičavo pogleda:

– Što si time, zapravo, htio re-ći?

Lucky ga žalosno pogleda:

– Htio sam ti ublažiti udarac, ali ja sam loš diplomat, Matt. Ona te više ne želi. Predomislila se.

Na Morganovu licu samo se tre-nutak mogla naslutiti borba različi-tih osjećaja.

– Vjerovala je da je u tebe za-ljubljena, Matt, ali mislim da je to pretežno bila mržnja prema Lan-drieju. Sad kad ga više nema među živima, mislim da joj nije stalo ni do tebe, prijatelju.

Morgan korakne prema njemu, oštro ga promatrajući.

– Možda... možda joj je više stalo do nekoga drugog?

– Možda. Tko zna što se vrti u njenoj glavi.

– A možda si, taj netko – ti?

– Ja? Otkuda ti ovakva luda po-misao, Matt?

– Budi pošten, Lucky. Ja sam bespomoćan, desna ruka mi je one-sposobljena. Ne bojiš se valjda reći istinu?

– Govorio bih istinu – procijedi Lucky – pa da imaš i deset ruku, sinko. Što te sad muči?

– Mislim da ti se Molly prilično dopala – optuži ga Morgan.

– Više od bilo koje koju sam ikad upoznao.

Takav izravan i iskren odgovor zbuni Matta.

– Zato si tek sad stigao! Vodio si je naokolo i udvarao joj. Brz si na rukama, ali i na jeziku, Lucky.

Lucky polako ustane i nagne se nad njim:

– Slušaj i upamti, Matt. Nisam joj udvarao ni rekao ijednu prijaz-nu riječ. Sve što sam uradio bilo je u namjeri da ti je dovedem. Radio sam za tebe i radit ću i dalje, bez obzira na to kakav si zapravo.

To je potreslo Morgana.

– Zaista to namjeravaš?

– Ne igram se riječima, nikad to nisam činio – reče Lucky ponosno.

– Ali, Molly Aiken te više ne ljubi. Želiš li je imati, unatoč tome?

– U čemu je razlika? Danas mi-sli ono što jučer nije, a sutra, tko zna? Nisi li sâm rekao da su žene prevrtljive? Sutra će opet biti ludo zaljubljena u mene, Lucky. U sva-kom slučaju, vrijedi pokušati.

– Polako, Matt. Ne nagovaram te, ali promisli. Ovdje je lako pogriješi-ti, a to se više nikad ne može potpu-no ispraviti.

– Siguran sam poput stijene.

Promatrao je Luckyja, koji je pre-življavao unutrašnju oluju.

– Dobro – odluči Lucky. – Spremi se, povest ću te k njoj. Ne idem sâm, nisam sasvim siguran u svoje postupke.

– Reci mi gdje je, pa ću je sâm potražiti.

– Ja ću te odvesti, krećemo.

– Mislim da ću radije čekati do jutra. Samo mi reci gdje se nalazi, sâm ću to srediti.

– Mislio sam da izgaraš od želje da je vidiš – Lucky će zamišljeno – a sad odgađaš odlazak.

Morgan izgubi strpljenje.

– Hoćeš li mi reći gdje si je sa-krio ili nećeš?

– Ne znam – progunda drugi. – Ne volim ovakakv način razgovora i mislim da ti po pritiskom nikad neću reći gdje je. Odvest ću te, i to odmah ili ako ti nije stalo, idi do-vraga.

Izvan sebe od ljutnje Matt pogra-bi svjetiljku pripravan da je odnese do prozora i dade znak za napad. Ali, u posljednji trenutak se predo-mislio i stavio je na ormarić, točno nasuprot prozoru.

Matt Morgan okrene se da ga ne bi odao izraz lica. Odlučio je, došlo je vrijeme da Lucky Bill umre. Uza sve ostalo, poslije će nekako obja-sniti smrt Harryja Landrieja.

– Bolje je da odeš, Lucky, prije no što između nas dođe do sukoba. Idi s bogom, snaći ću se i bez tebe. Po-

sljednji put pitam: gdje je djevojka?

Dok je govorio, napregnuto je osluškivao, bojeći se da šerif i njegovi ne provale prije vremena. Jer, bude li Lucky još u kući, njegov prvi metak bit će za izdajicu.

— Posljednji put predlažem da kreneš sa mnom — Bill će. — Jer ako sad ne podeš, smatrat ću da nemam prema tebi nikakvih obaveza. Rekao je to vrlo uzbuđen.

— Radi što hoćeš. Laku noć.

Lucky kimne i pode prema vratima. Još jednom okrene glavu i opazi da Morgan zuri kroz prozor.

— Matt.

— Još si ovdje?

— Činiš mi se pretjerano zainteresiran za ovaj prozor.

— Lupaš gluposti, Lucky.

Bill mu pride dugim koracima.

— Previše se smješkaš, Matt. Takvima ne vjerujem. Što to spremaš?

— Čini se da tražiš izliku da bi započeo pucnjavu i likvidirao me.

— Ne znam — promrmlja Lucky.

— Nešto tu nije u redu. Gledao sam te kako premještaš svjetiljku... Matt, ti znaš da je na mene raspisana ucjena? Možda želiš jedan dio za sebe?

— O čemu ti to govoriš? Nemam pojma ni o kakvoj ucjeni.

— Kad si pošao iz Wheelera? Prošle noći?

— Da.

— Danas nisi cijelog dana ništa jeo?

— Što bi to trebalo značiti, Lucky?

— Odgovaraj bez izmotavanja?

— Dakako da sam jeo.

— Kava?

— Sigurno.

— Matt, lažeš kao zmija. Preko svega leži prašina, u peći se nije ložilo daniima. Što sve to znači? A položaj svjetiljke?

Morgan se polako povlačio pred sve tvrdim i sve tišim Luckyjevim glasom. Onda ramenima dotakne zid. Shvativši da više nema kuda, s njegova lica nestane boje.

— Kakav si ti podlac, Matt — divlje će Lucky. — Morao bih te prore-

šetati... ali ne mogu. Uvukao si me u stupicu, ha?

Dobro, sâm ću se pobrinuti za sebe, ali znaj, kad tvoja ruka opet bude sposobna za borbu, dolazim po tebe.

Lucky pograbi svjetiljku i razmrskala je pod Morganovim nogama. Potpuna tama smijenila je dosadašnje žuto svjetlo i Lucky iskoristi taj trenutak da bi se provukao kroz prozor. Iza njegovih leđa, u kući, zaigrali su plamičci na prolivenom petroleju i Morgan prestravljeno krikne.

Sagnut potrči prema konju, a naokolo iznikoše neke sjene i zaplamsaše pucnji. Kugle su udarale u stijenu brvnare. Strijelci su bili zbunjeni iznenadnom promjenom svjetla u tamu. I tek što su im se oči privikle, pačetvorina prozora opet plane jarko žutim svjetlom.

Lucky se već nalazio u sedlu. Po vatri oružja znao je da je odsječen od ceste, pa potjera konja u gusti vrbik, lomeći sve pred sobom. Iza njega zbrka psovki, dozivanja, pucnjeva i pucketanja plamena što je proždirao suho drvo.

Konj iznenada nagazi u močvarno tlo i počne propadati. Lucky povuče uzde i vrati ga na čvrsto tlo. Jak glas, koji je odmah prepoznao, upozoravao je progonioce:

— Imate ga, momci! — vikao je Matt Morgan. — Opkolite ga i čekajte! Gore ne može, vratit će se na ovu stranu!

Plamen je proždirao krov brvnare i osvjetljavao dobar dio okolice, ali nije ugrožavao Luckyja. Ako je istina to što Morgan kaže, neće se izlagati i noću ga slijediti u šipražje. Očekivat će da se pokuša probiti kroz močvaru, pa će se ili udaviti ili će ga ujutro imati pred nišanima kao metu na strelištu.

Lucky potjera konja do samog ruba vrbika. Brvnara je sad bila još samo velika lomača, kostur koji će se uskoro srušiti uz pravi vatromet iskara, da bi u sljedećem trenutku sve bilo obavijeno potpunom tamom. Lucky je nazirao članove potjere, koji su se razilazili, ne žureći

se, lijevo i desno, smatrajući da će bjeGUNac pokušati prodor tek u posljednjem trenutku i zacijelo na mjestu osvjetljenom požarom.

Noćni vjetroć skrene i potjera prema njemu gust oblak dima. Lucky nije oklijevao ni trenutka. Suzdržavajući konja, povede ga kroz dim, prema svjetlu požara. Ljudi koji su bili zabavljeni pronalaženjem najpogodnijeg mjesta za dugotrajno čekanje nisu ga čuli ni vidjeli. Tek kad je prevalio pola puta, začuje iznenadeni usklik. Lucky dotakne konja ostrugama i jurne divljim galopom, a olovne kugle nasumce su letjele zadimljenom ravnicom. Pucnjava prestane, progonioci su vikali da im se dovedu konji, a Lucky se nasmijao, znajući dobro prednosti svoje životinje.

* * *

Ne razmišljajući ni o čemu već kako će uhvatiti Luckyja Billa, Bud je tog poslijepodneva došao do nekoliko važnih zaključaka. Koliko god to bilo žalosno, procijenio je da uz šerifa Nevila i njegove ljude nema nikakvih izgleda da sâm uhvati bjeGUNca. Zatim se utješi pretpostavkom da će Lucky Bill, onako lukav i prepreden, sigurno izmaći zasjeđi. Običan razbojnik pobjegao bi tada u brda i trebalo bi ga tamo i dočekati. No, Lucky Bill bi se teško mogao smatrati običnim razbojnikom. On će otići gdje mu se najmanje nadaju.

Drugim riječima – u ravnici.

Malen ali oštar mozak, neopterećen iskustvima, dode na kraju do neočekivana zaključka. Ako Luckyja treba tražiti tamo gdje je to najmanje vjerojatno, tada postoji samo jedno logično mjesto – ukleta kuća.

Ukleta kuća starog Tagliaferra! Bud bi se radije suočio sa deset pušaka no da pokuca na ta vrata. Pa ipak, što se strah dublje uvlačio u njega, to je Bud bio sigurniji da će Luckyja Billa upravo tamo i pronaći.

Za dječaka je to bilo teško iskušenje. Već se sasvim smrklo, brda su izgubila svoje poznate oblike i

zadržala samo tamne, bezoblične obrise. Kako bi sad bilo udobno u postelji od slame na Tompkinsovu štaglju! Što ga sprečava da se vrati, ionako nitko ne zna da je pošao?

– Drugi nisu važni – odluči stisnuvši zube. – Važno je što ja mislim o sebi.

Skrenuo je konja i put kojim je pošao činio mu se najkraćim u životu. Mnogo prije no što je to želio ugledao je na mjesecini strašnu kuću. Krov je bio srebrnastobijeli, ali su zidovi bili tako crni da se nisu vidjeli ni vrata ni prozori. Sve je izgledalo sablasno i upozoravalo Buda da se vrati dok je za to još bilo prilike.

– Ne bojim se!

Pa ipak, ako sretne tajanstvenog vlasnika kuće, znao je da neće moći podići prst ili maknuti nogu. Bilo je opasno motati se oko kuće, ali još je opasnije ispasti kukavičicom u vlastitim očima. Spustio se na zemlju i neizmjereno oprezno počeo obilaziti kuću. Sve uokolo bilo je posuto starim daskama i suhim granama, pa je postojala velika opasnost da netko čuje njegove korake.

Sve je bilo tamno osim jednog prozora na stražnjem dijelu kuće. Napola skamenjen od straha Bud se ipak privuče i pogledao kroz ušasno zaprijano staklo. Neka se svjetiljka kretala prizemljem, u visoko podignutoj ruci neke prilike odjevene u bijelo. Bud zadrža dah i gotovo pobjegne, a onda prepozna lijepo lice Molly Aiken. Lice je bilo mirno i pomalo žalosno. Djevojka se popela uz neke stube, a Bud ostane dalje pod prozorom razmišljajući što da uradi s tim svojim velikim otkrićem.

Šerif to mora saznati!

Sad već sasvim oslobođen straha i ponosan na svoje otkriće, Bud se vrati mustangu, uzjaše i brzo ga potjera prema cesti za Wheeler.

* * *

Potjera je okončana prije no što je i započela. Razočarani neuspjehom, ljudi su ubrzo zaključili da je besmisleno jahati kroz noć kad se tragovi ne vide, a ne zna se ni cilj

bjegunca. Luckyja Billa nisu vidjeli nijednom otkako je izbjegao njihovoj vatri dok se probijao iz zasjede.

Lucky je neko vrijeme tjerao konja najvećom brzinom i onda na pogodnom mjestu stao i osluškivao. Znao je da ga ne mogu naći, pa je, više nagonski nego svojom voljom, krenuo prema kući Jeffersona Tagliaferra.

Nije znao kakav mu se doček sprema, hoće li ga djevojka uopće htjeti vidjeti nakon posljednjeg sukoba. Ostavivši konja pod nadstrešnicom, pošao je prema glavnom ulazu gdje ga, na njegovo veliko iznenađenje, dočeka George.

– Mas' Jeffson vas čeka u svojoj radnoj sobi – izjavi crnac i podiže svjetiljku.

– Čeka me...? – začudi se Lucky, ali je crnac već krenuo.

Starac ga dočeka u svojoj lijepoj sobi, gdje mu je u noći prije toga pričao o svojim precima.

– Čekali smo vas – reče poklo-
nivši se i pokaže stolicu.

– Mi? Tko?

– Gospodica Aiken i ja. Sjedili smo ovdje zajedno i razgovarali...

– Drago mi je što niste neprijateljski raspoloženi...

– Zbog čega? – začudi se Tagliaferro kao da za to ne postoje baš nikakvi razlozi. – Drago nam je što ste se vratili. No, zacijelo ste umorni i gladni!

– Ni govora. Maloprije sam bio, ali vaša izjava mi je odmah povratila snagu i raspoloženje.

Starac se dobroćudno nasmiješi.

– Biste li mi ispričali rezultat vaše misije?

– Morgan ne odustaje – promrmlja Lucky i bude mu nelagodno što mora loše govoriti o osobama koje nisu prisutne. – Nije samo to... pokazalo se da je taj čovjek prava hulja. Pripremio mi je zasjedu.

– Zašto?

– Vi vjerojatno još ne znate da je zakon ucijenio moju glavu na pet tisuća dolara, gospodine Tagliaferro. A to ujedno znači da svatko tko

mi pruža zaklon i pomaže dolazi u sukob s vlastima.

– Odmah sam znao da niste običan čovjek – promrmlja starac nakon nekog vremena. – Počasćen sam što pod svojim krovom mogu ugostiti čovjeka koji vrijedi pet tisuća – zakonu. U mojoj obitelji nije bio rijedak slučaj da pojedine članove goni bilo vojska bilo mornarica. Stoga se ovdje osjećajte kao kod kuće. No, što će sad biti s gospodicom Aiken?

– Sve je jasno – bez oklijevanja će Lucky. – Sobzirom na to da je nikako ne namjeravam predati Morganu, odvest ću je natrag kući, njenom ocu.

– Možda bi i ona htjela nešto reći o svemu tome.

– Vjerujem da bi. No, nije važno što će reći već što će uraditi. A ja znam što će – odjahati će zajedno sa mnom natrag na ranč.

– Prilično grubo ponašanje, mlađi prijatelju. Kad bih bio sklon kockanju, kladio bih se u značajnu svotu da do toga neće doći. Osim ako ste sasvim slijepi.

– Slijep? Što bi sad to trebalo značiti?

Starac u nevjerici zavrti glavom.

– Lucky, zar ne znate zašto nije htjela nastaviti put do Morganove kuće?

– Puhnulo joj je u glavu. Ne, ne mogu objasniti ni mnoge druge stvari, pa život ipak teče dalje.

– Znate li što je rekla kad ste jutros odjahali?

– Znam. »Hvala Bogu što je otišao«. Ili nešto slično.

– Naprotiv. Rekla je »vjerojatno je vrlo ljutit. Što vi o tome mislite?«. Sjedila je ovdje, sa mnom, gotovo cijelog poslijepodneva i brinula se nije li vam se što dogodilo. I kad je čula konja pobjegla je koliko su je noge nosile.

– Zar to ne pokazuje da je ljutita na mene?

Starac se ozbiljno razljuti.

– Prokleti glupane! To znači da je zaljubljena u vas!

– Gospode! – zastenja Lucky.

– Podite k njoj ujutro i zagrlite je.

– Što?

Tagliaferro odmahne rukom i bespomoćno se nasmiješi.

– Ova moderna mladež – promrmlja. – U moje vrijeme mladima i djevojkama tekla je u žilama krv a ne voda.

Kad je u zoru Budov umorni konj stao pred vratima šerifove kuće, i Nevil i njegovi ljudi već su čvrsto spavali nakon uzalud prebđevene noći.

– Moram ga odmah vidjeti! – izjavi Bud energičnoj kuharici koja je zauzela cijeli otvor vrata. – Riječ je o hvatanju Luckyja Billa.

Kao da je govorio gluhome. S obzirom na to da svada i vika nisu probudili šerifa, ožalošćeni Bud odvede konja u njegov štagalj. A kako je i sâm bio vrlo umoran, odmah zaspi i ne probudi se prije podneva.

Šerif se probudio nešto malo ranije. On i Aiken doručkovali su, pospani i loše raspoloženi.

– Kad ga uhvatimo – prasne odjednom rančer – želim da na čas okrenete glavu. Objesit ću ga na najviše drvo i ostaviti ga lešinarima.

– Neprekidno se pitam – Nevil će mirno – da li vam je više stalo do Luckyja ili do toga da spasite kćer?

– Dva puta mi je izmaknuo – odgovori rančer. – Ne bojim se baš previše za djevojku. Pošla je svojom voljom i prije ili poslije vratit će se kući. Ali on, on je javna opasnost.

– On je opasnost za moj dobar glas – reče šerif. – Moj će ugled biti srozan do temelja ako ga ne pronađem. Ipak, zabrinjava me najviše što Morgan nije uspio saznati gdje je djevojka.

– Je li taj Morgan pouzdan?

– Tko to može tvrditi? Što sad namjeravate, Aikene?

– Ostat ću mu na tragu sve dok se ne dokopam njegove kože.

Ispijali su kavu, zabavljeni svaki svojim mislima.

– Kad se sve sabere – promrmlja šerif – dječak je ipak imao pravo. Lucky je došao, samo smo mi zatajili.

– Tko je on?

– Ne znam, zapravo. Naprosto se jednog dana pojavio u Wheeleru. Neki tvrde da mu je porodica živjela u Brunu, ali su iznenada umrla oba roditelja ne ostavivši mu ništa.

– I tako ga je grad nekako posvojio.

– Posvojio? Buda? – šerif se nasmije. – Ne postoji ni grad ni čovjek koji bi ga mogao posvojiti. Ne, on se samo ovdje zadržava i zarađuje za svoj kruh. Lariat baca kao odrastao muškarac, dobar je strijelac a radi i mnogo teže poslove no što pristaju njegovu uzrastu.

U restoran hotela »Empire«, gdje su doručkovali, uđe svećenik Connell laka koraka i vedra lica.

– Nije mi jasno – šerif će nakon pozdrava – kako možete biti tako dobro raspoloženi.

– Zar očekujete da bih bio raspoložen da ste se vratili noseći ubijenog čovjeka?

– Kamenčić je kamenčić primijeti Aiken – i nije me briga što se s njim događa sve dok se nekako ne nade pod mojim sedlom. Tada ga se hoću što prije riješiti.

Šerif pokuca po staklu da bi privukao pažnju Buda koji je žurio sredinom ulice. Dječak pogleda i šerif mu dade znak da uđe.

– Zdravo – reče šerif i pokaže praznu stolicu. – Hoćeš li nešto pjesti?

Bud je pažljivo promatrao društvo sjedeći na rubu stolice kao da će svakog trena pobjeći. Jaja, slaniha, pita od jabuka i litra mlijeka nestali su u njegovu izgladnjelom tijelu. Napokon se zavalio i odahne:

– Nije bilo loše – reče šerifu. – Hvala.

– Moja domaćica tvrdi – Nevil će – da si rano jutros svratio i htio razgovarati sa mnom.

– Ja? Da, možda – otegnu Bud.

– Možda sam svratio.

Šerif se odmah uozbiljio. Znao je da se iza Budova nezainteresiranog

ponašanja uvijek nešto skriva.

– Usput, znaš li da si imao pravo? Lucky se pojavio kod Mattove brvnare.

– Zaista? – zjevnu Bud. – No, tada ste ga zacijelo uhvatili. Ili ubili.

– Mogli smo – zastenje Aiken.
– Kad je izišao iz kuće, bio je svima na nišanu, mogli smo ga poslati u pakao! Oprostite, oče Connell.

Svećenik uzdahne pažljivo promatrajući dječaka.

– Jučer sam sreo stranca – nastavi Bud. – Vrlo sposobnoga i najspretnijeg strijelca... ako ne računamo šerifa.

– Hvala – ozbiljno će Nevil.

– Dugo smo razgovarali i mislim da mi je ponudio da zajedno uhvatimo Luckyja Billa i podijelimo nagradu.

– Pola-pola? – upita šerif.

– Tako nešto, s obzirom na to da bih ga ja doveo do Luckyja Billa – otegne Bud.

– Mislim... do Morganove brvnare?

– Ne, čemu, to je tvoje lovište, šerife? – začudi se dječak. – Nadam se da ćeš idući put biti bolje sreće.

– Hvala – ljutito će šerif.

Svećenik je šutio i pažljivo proučavao Buda.

– Prijatelju – reče – mislim da nam ti možeš reći neke važne stvari.

– Nisam baš siguran da su važne... – otegne Bud.

– Slušamo.

– Sve ovisi o tome jeste li zainteresirani da pronađete i gospođicu Aiken. O tome nitko ništa ne govori.

– Imaš pravo. No, svakako smo zainteresirani – odvrati svećenik.

– Dobro. Ona je u kući starog Tagliaferra.

Muškarci su poskakali na noge.

– Kad si to saznao? – uzbuđeno će Aiken.

– Prošle noći.

– Prokleta štene... zašto nam nisi rekao?

Dječak ga hladno odmjeri od glave do pete.

– Zbog toga sam svratio šerifu

– reče – ali me nije mogao primiti. Spavao je.

Ne zna se tko je jače zastenjao.

– Mislio sam – nastavi mališan – da bi šerif htio znati gdje je Lucky.

– Da? – dahnu Nevil pun iščekivanja.

– Rekao bih da je i on tamo.

– Momče! – usklikne Aiken oduševljeno. – Odsad je moja kuća i tvoja kuća!

– Ako je riječ o kućama, svatko to gleda na svoj način – odbrusi Bud. – Štakor voli rupu, a lešinar visoko drvo.

Nitko nije obratio pažnju na ovu tajnovitu izjavu.

Šerif je već izdavao zapovijedi i pripremao potjeru.

– Ovaj put ćeš me možda ipak povesti sa sobom – upita Bud šerifa. – Za sreću!

– Još o tome razmišljaš, Bud? Ne. Nisi ni dovoljno star, ni dovoljno odrastao. Ne bih te želio nositi na savjesti.

I tako se dogodilo da je šerif još organizirao svoju potjeru, a Bud je već bio na konju i jahao prema kući starog Tagliaferra.

* * *

Te noći Lucky nije baš tvrdo spavao. Dvaput je nastojao navesti vlasnika da mu priča o djevojci, ali bez uspjeha.

Tagliaferro je očigledno smatrao da je dovoljno rečeno i uvijek bi spretno svrnuo razgovor na neku drugu temu. Lucky je odustao od bezuspješnih pokušaja i smjestio se pod nadstrešnicom, uz konja, jer u kućni nije bilo drugih kreveta.

Ujutro je s velikom zebnjom očekivao susret s Molly. No, djevojka se ponašala normalno, veselo i srdačno, hvaleći lošu hranu, smijući se od srca nekoj blijedoj šali. Lucky je cijelo vrijeme šutio vrlo zbunjen.

Sa strahom se pitao što će se dogoditi poslije doručka, kad Molly iznenada ustane i izjavi da se mora prošetati. Lucky se tako smrkne da se Tagliaferro od srca nasmijao.

– On je slijep kod zdravih očiju!

– usklikne. – Podi i ti, momče, nađi je.

– Znae što mislim – primijeti kauboj pokušavajući spasiti ostatak dostojanstva. Ona želi biti sama!

– Ludače! – uzdahnu starac. – Hoćete li da vam kažem što morate uraditi?

– Što? – upita Lucky vrlo ponizno.

– Pronađite je i recite joj da je volite!

Doslovce je izgurao Luckyja iz kuće. Veliki momak nabije šešir čvršće na glavu i krene u potragu za djevojkom. Izgledao je prilično odlučan, ali srce mu je gotovo prestalo udarati.

Pronašao ju je u dubini staroga, golemog štaglja. Molly je naizgled bila vrlo zainteresirana tom konstrukcijom.

– Ovdje su mogli držati stotinu konja! A grede su još čvrste i...

– Možda vas zanima što se jučer dogodilo?

– Zanima me. Molim vas, ispričajte mi.

Sjela je na rub velikog valova u koji su nekad stavljali hranu za životinje.

– Dakle, otišao sam k Mattu i rekao mu da vi... da nećete...

– Jadni Matt! – usklikne djevojka. – Kako njegova rana?

To uzdrma Luckyja.

– Rekao sam mu sve – zbunjeno će kauboj – a onda me je napao šerif Nevil i tucet njegovih pomaćaka.

– Šerif Nevil?

– Na žalost. Raspisali su ucjenu na moju glavu.

– Oh, gadovi, kukavice! Lucky...

Odjednom Bill shvati da je stari Tagliaferro mudar i iskusan čovjek. Jer njene su oči divno sjale, a u isto vrijeme bile lako zamagljene, a onda učini čudan pokret kao da ga želi zaštititi svojim malim rukama. Luckyju se zavrtilo u glavi od sreće.

– Ništa zato – izjavi bezbrižno proći će prilično vremena prije no što zarade tih pet tisuća. Iskočio sam kroz prozor i pobjegao. Potje-

rali su me u vrbik, ali sam se probio napolje. Imao sam mnogo sreće.

– Skočio kroz prozor... pobjegao u vrbik... probio napolje! Lucky, što se dogodilo? Što si uradio? Jesi li nekoga...

– Nikoga ni taknuo – reče on ponosno. – I neću tako brzo opet pucati u čovjeka. Putem sam sreo dječaka, koji me je opisao kao da se gledam u zrcalu. Nije to bila lijepa slika. Mali je bio bolji od propovjednika.

– Ali, spasio si se, nisu te ranili?

– Ni slučajno. spasio me požar...

– Kakav sad požar! – usklikne Molly očajno. – Lucky, ispričaj mi redom, od prvoga do posljednjeg slova, sve što se dogodilo!

– Ne znam...

– Sve!

Kad je završio, lice mu je bilo oznojeno. No, djevojčine oči su blistale:

– Zašto si od njega zatražio da pođe s tobom?

– Nisam se usudio da ti sâm pridem.

– Ah!

Taj usklik mogao je značiti sve ili ništa. I dok je Lucky prestravljen čekao, djevojka tiho upita:

– Zašto ne, Lucky?

– Jer sam se bojao... jer sam znao da ću ti priznati... priznati da te volim, Molly.

Djevojka je sjedila spuštene glave, nervozno preplećući prste. Kad ga je pogledala, bilo je to ispod skupljenih obrva, kao da nije dobro čula što je rekao.

– Moraš shvatiti – zagrije se Lucky, – ne bih rekao ni riječi da nisam otkrio... taj Matt je pravi kojot!

– To je ružna riječ! – uskliknula je udarivši nogom o tlo. – Matt Morgan je... bio je moj prijatelj.

– Njemu i pristaju samo ružne riječi – odbrusi Lucky.

– Mogao bi baš biti malo suzdržaniji!

– Da nisam suzdržan – divlje će Lucky – napunio bih ga olovom!

– Želim se vratiti u kuću!

Ustala je vrlo ukočena, stisnutih usana.

— Čini mi se da te u tome ne sprečavam — procijedi Lucky pre-križivši ruke ne prsima.

— Ti si običan grubijan! — dah-nula je i protrčala prema kući.

Kada se oporavio od stresa, Luc-ky slomi šakom nekoliko trulih da-saka na vratima štaglja. U tom tre-nu njegova jedina velika želja bila je da Tagliaferro poraste za tride-setak centimetara i pomladi se za oko pedeset godina.

— Vidim da ste sve pokvarili — nasmijao se starac kad ga je ugle-dao. — Što ste joj, zapravo, rekli?

— Ne znam. I neka sam proklet ako me to zanima. Nije nimalo ra-zumna.

— Povrijedili ste joj osjećaje, momče.

— Osjećaje? Ona ih nema. Samo sam rekao da je Morgan kojot i od-mah se uzбудila.

— Zar to nije čovjek u koga je bi-la zaljubljena? Ili je to vjerovala?

— Što ja znam? Da!

— I njoj u lice rekli ste da je ko-jot?

— On je i mnogo gore! — uzbudi se Lucky. — On je obični...

Tagliaferro je mirno saslušao po-drobni opis Morganova karaktera, a onda upita:

— Koji je grad najbliži osim Wheelera?

— Waterton, valjda. Zašto?

— Sunce zalazi, ali to i nije važno. Osedlajte konja i jašite za Water-ton. Do jutra se možete vratiti.

— Ali, što ću tamo?

— Izvadit ćete dozvolu za vjenča-nje.

* * *

Bud se približavao ukletoj kući ispunjen osjećajem da se ovaj put mora nešto dogoditi. I prije dva da-na uspio je predvidjeti Luckyjevo kretanje, pa nema razloga da sad bude drugačije. uzbuđenje je bilo pomiješano s oduševljenjem, jer ako se njegova pretpostavka poka-že točnom, ugled među odraslim građanima Wheelera znatno će mu porasti. Možda će ga čak i svrstati među odrasle.

Ali, kad se sasvim približio kući, oduševljenje ustukne pred strahom. Šteta što šerif nije brže pronašao nove ljude za potjeru. Oni od pret-hodne noći nisu više htjeli s njim. Uloga prethodice više nije bila tako privlačna, sad kad je večer izgubila svoje boje i sve je odjednom postalo tamno i sivo. Bud zauzme pogodan položaj iza kuće i šćućuri se pod jednim grmom. Nigdje svjetla, a on ionako nije znao što bi u ovakvom slučaju trebalo poduzeti.

Odjednom ga trgne jaka buka. Vrata su zalupila, teški koraci za-toptali po rasklimanim daskama i iza ugla kuće pojavio se visok mu-škarac. Dječaku je izgledao golem dok se približavao velikim koraci-ma, gotovo trkom. Lice mu je bilo u sjeni, gotovo crno, kao da nosi ma-sku, a Bud se skameni iako je ste-gao držak svog revolvera. Bio bi to najlakši hitac u njegovu životu, pa ipak, dječak ga nije mogao ispali-ti. A znao je da je to Lucky Bill. Bio je sasvim siguran.

Gledajući za sjenom koja je brzo odmicala učini mu se da u njoj pre-pozna je nešto već viđeno. A onda čovjeka nestane u tami.

Noć se ispuni zvucima. Ono neza-mjenjivo »flop« kad sedlo pada na konjska leđa, škripu kože koja se zateže, cvilenje vrata. Zar je mogu-će da je Lucky upozoren i da sada bježi? U nekoliko skokova Bud se nađe kraj svog mustanga. Drhtao je, ne od straha već od jada, jer mu je lovina upravo bježala ispred no-sa. Začuo se topot teških kopita kad je konj krenuo u galop a Bud, zaste-njavši tiho, baci se Pintu na leđa i zabubnja petama.

Čovjek pred njim jahao je punim galopom i nije ga mogao čuti. Bud pusti konju na volju da sam prona-lazi najbolji put, a znao je da Pitnu, na ovakvom terenu, nitko nije ra-van. Postiden zbog maloprijašnje slabosti, koja ga je spriječila da pu-ca, odlučio je slijediti bjegunca sve do nekoga otvorenog terena gdje će mu približiti i otvoriti vatru. Možda se nekog brežuljka čini bude do-voljno zvjezdana svjetla.

Razmislivši o smjeru, Bud se malo zabrine. Tim putem mogli su stići jedino do Watertona, a Lucky valjda nije tako lud da gurne glavu u lavlje ždrijelo? No, kilometri su prolazili i sumnji je bilo sve manje mjesta. Prije no što se Bud mogao približiti i ostvariti svoju namjeru, Lucky je dojahao do posljednje uzvisine nad gradićem i bez oklijevanja se spustio u dolinu.

Zbunjeni Bud uspori mustanga. Imao je dvije mogućnosti. Da uzbuđi stanovnike Watertona i pokuša, zajedno s njima, uhvatiti Luckyja. Ili da mu se približi i sâm ga napadne. Sam! To bi bilo ono pravo, ono što dječaka u jednom jedinom danu učini muškarcem! Nakon toga šerif ga neće moći odbiti kad opet organizira potjeru. Sami će ga pozivati i moliti. Cijelim područjem prepričavat će se njegov pothvat, znat će se ime onoga tko je savladao Luckyja Billa.

Odlučivši se, Bud potjera konja nizbrdicom.

Lucky je sad jahao lakim kasom, pa dječak ubrzo skoči s konja i povede ga do prve ograde i tamo ostavi neprivezanog. Onda nečujno potrči niz jednu široku ulicu grada Watertona. Nije bio ni deset metara od Luckyja Billa kad on priveže konja o ogradu i pokuca na kućna vrata.

Čovjek sa svijećom u ruci dočeka Luckyja i nakon kratka razgovora pusti ga unutra. Siguran da je tako otkrio i Billova tajnog saučesnika, Bud polako pride kući uhvativši rukom držak revolvera. Svjetlo se premještalo s prozora na prozor da bi se zadržalo na jednom na stražnjoj strani kuće.

Bud opipa daske verande, najprije rukom pa nogom. Bile su čvrste pa on zakorači i približi se prozoru. Razbojnik je stajao, okrenut leđima, a ruke su mu bile lako oslonjene na bokove. Za stolom je neki debeli čovjek nešto pisao. Onda se Lucky polako okrene licem prema prozoru i Bud prepozna stranca kojeg je sreo u brdima, čovjeka kojemu se toliko divio, učitelja koji mu je po-

kazao kako treba da puca iz revolvera. Sva snaga ishlapi Buda i on se nemoćno spusti na verandu.

* * *

Dva – tri brza koraka čula su se s one strane prozora. Bud je očekivao da će se odnekud pojaviti dugačka, snažna ruka koja će ga ščepati za ovratnik i povući visoko u zrak. No, nije morao i nije se bojao. Bio je izvan sebe od žalosti i prezira. Prema samom sebi. Nije li namjeravao pucati u ovog čovjeka iz zasjede, kao na divlju zvijer? Sjetio se kako je taj visoki momak pokušavao opravdati Luckyja Billa i kako je, na kraju, sav pokunjen primio Budove optužbe. On je sâm bio Lucky Bill. Njega je Bud progonio i na njegov trag je naveo šerifa! A jedan mali Luckyjev prst bio je vredniji od cijele potjere zajedno sa šerifom Nevilom na čelu.

– A mlada? Kako se zove? – upita debeli čovjek brišući čelo.

– Molly... ne, Martha Aiken. Molly je vjerojatno nadimak. Čovjek završi pisanjem i gurne papir preko stola.

– Evo. Čini se da vam se žuri s tim vjenčanjem?

– Zao mi je što sam vas probudio. No, bez tog papira ne ide.

– Čekajte, da potražim bugaćicu. Čovjek izvuče ladicu ali Lucky je već uhvatio papir objema rukama i puhnuo da osuši tintu.

– Nije važno – reče. – Osušilo se. Recite mi koliko moram platiti...

Bud se trgne videći kako debeli muškarac naglo izvlači ruku iz ladice u kojoj je ležao veliki revolver.

– Podigni ruke! – zapovijedi oštro. – Ti si Lucky Bill!

Pokušati nešto bila bi ludost čak i za takvog borca kakav je bio Lucky. Cijev revolvera bila je dva metra od njegova trbuha, a činovnik je objema rukama stezao držak i potpuno umirio oružje. Lucky polako podigne ruke iznad glave.

– Nisi to loše izveo, momče – prizna Lucky, a Bud se samo mogao diviti njegovoj hladnokrvnosti. – No, tko ti je stavio u glavu takvu

ludu zamisao?

Čovjek se nasmije.

– Nećeš me smesti – upozori. – Poznam te. Pročitao sam Nevilove proglase, ali odalo te je, zapravo, ime djevojke. Svi već znaju da si pobjegao s Molly Aiken. Hej, diži tu ruku ili ću te probušiti. Ne šalim se.

Lucky posluša.

– Takve stvari možeš izvoditi u Wheeleru. Ali ne kod nas, u Water-tonu. Mi ne spavamo kao oni preko.

– Ovo ti može osigurati lijepu hrpu novca – reče Lucky, dobro raspoložen. – Ali, ako si uhvatio pogrešnu osobu, rugat će ti se do kraja života. Moji prijatelji raspuknut će se od smijeha kad čuju da si me proglasio za Luckyja Billa.

Tako se veselo nasmijao da se Bud lecnuo, a debeli muškarac širom otvorio oči.

– Ipak, ovo ću provesti do kraja! Onaj opis ti savršeno odgovara – izjavi čovjek namršteno. – Pridi zidu i okreni se.

– Čekaj malo, debeljko! – reče Bud.

Čovjek se sav zgrči od straha, a ipak, nije se usudio ni časka svrnuti pogled s Luckyja. Bilo bi to za revolveraša dovoljno da munjevito trgne svoje oružje.

– Tu sam, s druge strane prozora – objavi Bud, koji je počeo uživati u ovoj pustolovini. – Moja pučaljka uperena ti je ravno u glavu. Jedva susprežem svoj kažiprst, koji bi se htio savinuti oko okidača.

– Oh, gospode! Oh, gospode! – zavapi debeli junak.

– Ako svrneš okom, zagledat ćeš se ravno u otvor moje cijevi. Preporučujem ti da sad spremiš revolver natrag u ladicu, podigneš ruke iznad glave i okreneš leđa mom prijatelju. Sve to vrlo polako ako ne želiš da ti kugla doleti kroz prozor.

Čovjek se preobrazio u drhtavu ruševinu. Poslušao je svaki Budov zahtjev.

– Prijatelju! – zavapi. – Ne zamjeri, nisam htio...

– Bez brige – prekine ga Lucky. – Samo ću te malo svezati i začepiti

piti usta, pa neko vrijeme nećeš uzbuđivati susjede. To je najmanje što ti se može dogoditi.

Bud se gotovo ugušio od muke, pa pokuša s drugom temom:

– Oženit ćeš se onom djevojkom, Bille?

– Da, ako pristane.

– Nadam se da ćeš uspjeti. Ali, s djevojkama se nikad ne zna.

Lucky se tiho nasmije. Nakon nekog vremena upita:

– Kako to da si se našao u ovoj kući, Bude?

– Lucky, moram ti priznati... nisam se šalio tamo u brdima. Nisam znao da si Lucky Bill. Krenuo sam da te ulovim.

– Istina?

– I to nije sve. Kad saznaš, zamrzit ćeš me. Mislio sam da je Lucky Bill veliki gad. Otimač djevojaka i sve to... mnogo su pričali. Onda sam razmišljao gdje bi se takav čovjek mogao sakriti i sjetio se kuće starog Tagliaferra. Njuškao sam naokolo i ugledao djevojku. Tako sam saznao da ćeš i ti prije ili poslije doći u tu kuću. Lucky... hoćeš li mi ikad oprostiti?

– Samo pričaj, prijatelju. Tebi mogu mnogo toga oprostiti. Šti si onda uradio?

– Onda sam... odjahao sam u Wheeler i sve ispričao šerifu.

Nije bilo ni psovke ni jauka ni bilo čega osim duže šutnje, koja je Buda zaboljela više od neke teške optužbe.

– Noćas će doći onamo – nastavi Bud slabim glasom – Lucky, dao bih desnu ruku da to nisam napravio...

Čekao je. Tek mnogo poslije kau-boj će umornim glasom:

– Kad netko za mene uradi to što si učinio ti, ne treba se ispričavati.

– Ali, što ćeš sad? – upita Bud zagrizavši usnu da ne bi drhtala.

– Vraćam se Tagliaferru.

– Usprkos šerifu?!

– Usprkos šerifu i desetorici takvih!

– Ako je tako... ja idem s tobom, Lucky!

– Marse Lucky se vraća – oslušne George. – Predomislio se.

– Lucky nije od onih koji će se vratiti prije no što obavi posao – smrknuto će Tagliaferro.

Molly Aiken ustane izmijenjena lica.

– Tko bi to mogao biti?

– Uskoro ćemo saznati.

Vrata se zatresu pod udarcima.

– Tko je?

– Zakon. Otvorite u ime zakona!

– Ovdje zakon nije potreban! – zagrmi Tagliaferro. – Odlazite odavde!

– Šerife, srušite vrata! – zaurla netko.

– To je otac! – zavapi Molly.

Tagliaferro korakne prema vratima kao da će ih razvaliti i ljude koji su došli smetati raspršiti kao suho lišće. Onda stane i uzdahne.

– Želite li ga vidjeti, gospodice Aiken?

– Radije bih umrla!

Netko počne lupati.

– Strpite se, gospodo, da donesemo ključ.

– Ali, neka to bude brzo. Jerry, Grundy, opkolite kuću!

– Dobro, Molly – tiho će Tagliaferro – želite li ostati ili pobjeći?

– Pobjeći!

– Da biste mogli pronaći Luckyja i upozoriti ga na zasjedu?

– Ja? Luckyja? Nikad...

– Molly – govorio je sve brže – ako vi ne podete k njemu, on će doći ovamo pa čekalo ga i stotinu neprijatelja. Jedino ga možete spasiti tako da mu podete u susret.

– Ja... hoću! Ali kako da pobjegnem?

– Tako da ih prevarite! Recite im da ga mrzite! Neka otac misli da vas je spasio... razumijete li me?

Vrata se razletišu s praskom i dvojica muškaraca izvališu se zajedno s njima. No, preko njih počeli su preskakivati drugi, s uperenim oružjem i napeta lica. Potrčali su lijevo i desno, a neki i uza stube vođeni šerifovim ostrim zapovijedima.

Molly je trenutak oklijevala, a onda s vriskom krene porma velikom

muškarcu prosijede kose i tvrda lica. Bacila mu se u naručje, a Tagliaferro znatiželjno promotri njegovo lice koje se izobličilo od poplave različitih, suprotnih osjećaja.

– Jesam li te uhvatio, ha? Mlada gospodice, naučit ću ja tebe pameti! Hvala bogu što ti majka nije živa... ti bi je otjerala u grob! Zaboga, Molly, prestani plakati, zbog tebe sam sasvim osijedio. Molly, draga, sve je u redu, ja ću te čuvati, nitko te više neće odvesti.

Molly je jecala od ljutnje i uzbuđenja, ali to je znao samo stari Tagliaferro. Otac je primi za ramena i upita:

– Molly, jesi li pobjegla jer voliš onog tipa ili samo da meni napakostiš?

– Ne znam.

– Zar tako?! – zagrmi Aiken.

– Oh, tata, nikad ti neću zaboraviti što si me pronašao.

– Hmmm – udobrovolji se rančer. – Znači, još trebaš svog oca? Još nije sasvim nepotreban?

– Što sam mogla? Odveo me si-lom!

– Ogulit ću mu kožu! Šugavo pseto! – onda je sumnjičvao pogleda. – Ali, zašto si uopće izišla iz kuće?

– Ja? Čekala sam ga da mu kažem da sam se predomislila.

– A on te je ipak odveo! Platit će to! Jadni kojot!

– On nije kojot! – bijesno će Molly.

– Štooo? Nije?

– Počela je udarati nogom o pod.

– Ne, ne i ne!

Tagliaferro stane između njih.

– Tko ste sad vi, dovraga?! – zagrmi Aiken.

– Gospodine Aiken, zar ne vidite da vaša djevojčica ima histeričan napadaj?

Molly se pribra, shvati i brizne u plač. Tagliaferro je obgrli oko ramena.

– Mrzim ga – prošapće Molly.

– Ako kaže i jednu riječ protiv Luckyja, neka se čuva!

– Što je to sad?! – vikao je Aiken.

– Molly želi da vam objasnim. Shvatit ćete da je mnogo toga preživjela. Budite strpljivi, gospodine Aiken.

– Dabila je što je tražila – zagunda rančer. – Ako opet pokušam...

– Nećemo tako! – vrisne Molly.
– Ako on...

– Mirno! – zapovjedi strog ali miran glas. I otac i kći postidiše se pred svećenikom. – Molly, ušuti. Henry, povuci se. Dodi, dijete, porazgovarat ćemo u miru.

Pošli su u kut velike prostorije.

– Sve je to laž, oče – Molly počeo brzo šaptati. – On nije ubio Harryja, borba je bila poštena, a Harry je slučajno udario glavom o kamen. Ja... ja... volim ga i neću se smiriti dok ga opet ne pronađem!

– Ako ga voliš, dijete – tiho će svećenik – zbog toga ne trebaš brinuti. Sve će se na kraju dobro svršiti.

– Ali ako tada sazna, on će...

– Neće saznati. Bar ne sad. No, Lucky Bill je sad izopćenik, pa bi bilo bolje vratiti se kući i čekati da se sve smiri.

– Oče Connell, zar ne shvaćate? Ja ne mogu čekati!

– Bojim se... da shvaćam, Molly.

– Hoćete li mi pomoći?

– Bojim se da... da hoću.

* * *

U »ukletoj« kući došlo je do zatišja. Progonioci nisu znali što da poduzmu sad kad je bilo jasno da je ptičica opet izmakla. Svi su bili pripravnici da se vrate osim šerifa, koji je teško priznavao još jedan neuspjeh.

Stari George, koji se bavio nečim izvan kuće, potraži gospodara i obavijesti ga da neki maleni stranac želi s njim razgovarati. U predvorju Tagliaferro upozna dječaka koji je nosio preveliki sombrero.

– Vi ste ovdje gazda? – upita dječak.

– Rekao bih.

– Zovete se Tagliaferro?

– Da.

– Ja sam Bud.

– Drago mi je. Kako si, Bud?

– Nije loše. Imam poruku za vas. Dječak ga odvede u najudaljeniji ugao i, ogledavši se, prošapće:

– Njegovo ime je Villiam Tagliaferro. Znači li vam to nešto?

Značilo je tako mnogo da je starac ustuknuo, kao da je pogoden strašnim udarcem.

– Dječake – reče problijedivši.

– Tko te je podučio da se tako glasno šališ?

– Šalim? To se ne biste usudili reći onome tko me je poslao! – Opiši ga! – zapovjedi Tagliaferro.

– Visok, širokih ramena, plavih očiju. Mislim da ima oko dvadeset i pet godina.

– Vрати se ludi koja te poslala – zapovjedi Tagliaferro. – Reci mu da sam star ali da još nisam podjetinjlo.

– Znao sam da od toga neće biti ništa – ustvrdi dječak. – Ali reću ću vam jedno... vi ste prvi koji je za njega rekao da je lažac.

– Čekaj – trgne se starac. – Ima li taj čovjek neko drugo ime?

– Ima, a to baš nije osobito popularno među budalama. Lucky Bill. Tagliaferro pogleda uvis.

– Slutio sam to – prošapće. – Slutio sam od prvog časa kad sam ga ugledao. Znači, istina je.

– Slušajte, prijatelju – reče dječak. – Teže je od Luckyja čuti lažno pronaći stablo jabuke u pustinji.

– Znači, porodica Tagliaferro neće izumrijeti. Ja nisam posljednji!

– Gospodine – ozbiljno će dječak. – S obzirom na sve ove ljude i njihovo oružje čini se da od toga neće biti ništa.

– Psst, dijete.

– Hm? – uvrijedi se Bud.

– Gdje je sad?

– U velikom štaglju iza kuće.

– Moram ga smjesta vidjeti.

– Poslije – odluči dječak. – Mogli bi vas slijediti. Treba ih nekako zabaviti.

– Možda su umorni, gladni...

– Oni? Svaki od njih može provesti četrdeset osam sati u sedlu bez hrane i još dobro pucti. Ne... imate li viskija?

– Na žalost, mladi prijatelju. Samo nešto vina.

Starac uzdahne. Radije bi im dao vlastite krvi.

– Možete me uvesti – nastavi Bud. – Šerif misli da sam na njegovoj strani.

I tako ga stari Tagliaferro uvede u biblioteku. Aiken ga prvi spazi i zagrli ga sa suzama u očima.

– Ti si zaslužan što smo spasili Molly, Bude. Šerif to također tvrdi. Molly, ovo je dječak koji je nadmudrio Luckyja Billa, moraš mu biti zahvalna.

Ali Molly je bila čudno šutljiva i probola je Buda pogledom kakav se upućuje otrovnici. Tagliaferro objavi poziv na piće, a šerif pozove stražare da im se pridruže. Lucky je ionako kliznuo kroz mrežu. Stari George uskoro se pojavi noseći naramak uskih zaprašenih boca.

– Nije ni tako loše – začudi se Rusty John nakon prvoga opreznog gutljaja. – Malo vodnjikasto, ali kad siđe dolje, osjetiš toplinu. No, čemu čaše, šefe? Za mene je boca. U vaše zdravlje!

Pograbivši novu bocu, iskapi je u dva duga gutljaja. Tagliaferro zastanje, a Aiken zagrmí:

– Što će nam okus? Neka nas zagrije!

Bud pride djevojci koja je sjedila u jednom kutu.

– Mislim da najradije ne biste sa mnom razgovarali – izjavi.

– Podi ocu – reče Molly. – On će ti ispričati koliko sam ti zahvalna.

– Nije loše – nasmiješi se dječak. – Lucky mi je rekao da si kao papar!

– Što to govoriš? – prošapta djevojka. – Tko ti je...

– Ne šapćite – namršti se Bud. – Odmah će opaziti. Govorite glasno, oni slušaju samo sebe. Lucky vas želi vidjeti. U velikom je štaglju.

– Idem... odmah – dahnu djevojka. – Oh, dragi Bude!

– Hmm – zbuni se dječak i porumeni. – Ovaj, ako pođeš sama, mislit će da te moraju pratiti. Kako bi bilo da zamoliš ovog svećenika?

On nije loš momak.

– Neće li nas odati?

– Siguran sam da neće.

Molly je pošla k svećeniku i ovaj odmah ustane. Ali, kad su došli do vrata Aiken ih zaustavi. Pazit će na kćer kao na zjenicu oka i neće je više ispuštati iz vida.

Molly mu prilično odlučno objasni da ni njoj ni svećeniku nije mjesto na ovakvoj pijanci i da će prošetati oko kuće.

– Ni slučajno! – zagrmí Aiken.

– Ostat ćeš ovdje gdje te mogu čuvati.

No sad je Tagliaferro priskočio u pomoć.

– Dragi gospodine Aiken – upita ljubazno. – Mislite li da Lucky Bill stoji pred kućom punom progovornika i čeka vašu kćer da bi je odveo?

Sobom zaori gromoglasan smijeh.

– Ta je dobra! – vikne šerif i započne pjesmu kojoj su se odmah svi pridružili. Aiken je uskoro grmio u zboru i udarao takt, što omogućiti djevojci da se nezapažena izvuče sa svećenikom.

Bud je sve to pažljivo pratio. Slušao je hoće li se izvana čuti svećenikovi protesti. Kad je prošlo dovoljno vremena, dječak pride šerifu.

– Šerife – vikne mu u uho – moram ti nešto reći!

– Reci sinko, slušam.

– Ne ovdje.

– Prokletstvo, Bude, zar je to neka tjana?

– Samo šala, šerife. Ali moraš izići.

Nevil uzdahne ali ustane. Sjetio se da jučer nije imao vremena za Buda pa tako nije saznao za Luckyjevo skrovište. Izišli su i dječak zatvori vrata.

– Dolje u predvorju, šerife.

Nevil zagunda, ali se uputi opasnim stubama.

– Moramo izići pred kuću.

– Bude, kakve to gluposti izvođiš? Ili mi reci ovdje ili čekaj do sutra!

– Šerife, bolje je da poslušáš.
– Prestani lupetati, Bude!
– Kad je tako... – dječak se odmakne korak, a njegova ruka pojava se ispod košulje sa zapetim revolverom generala Custer. Trzaj je bio brz i sad je oružje mirovalo kao da se nalazi u jakoj muškoj šaci.

– Ruke gore – zapovjedi Bud. Šerif opsuje, ali shvati ozbiljnost situacije.

– Brže! I digni ih visoko. Prvi nerazumni pokret i okusit ćeš olovo. Jasno?

– Bude, zar si sišao s uma? – zavapi šerif koji se na brzinu sasvim otriježnio.

– Ne. Ali odlučio sam da čuješ moju šalu. Okreni se i izidi. Ne tako brzo. Ne spuštaj ruke!

Šerif zastenje ali posluš. Pri dnu leđa osjećao je lagan pritisak i znao da mu život ovisi o pokretu dječakova kažiprsta.

– Bude, što imaš protiv mene?

– Sad više ništa. Da si me primio u potjeru, ništa od ovog ne bi se dogodilo. No, vjerujem da smo izravnali račune. Naprijed, do onog štaglja!

Kad su stigli do vrata, Bud tiho pozove:

– Lucky! To sam ja, Bud!

Šerif se trgne, ali ga umiri pojačani pritisak revolvera. Šibica zastruže i slabo svjetlo otkrije iznenađujuću sliku: Svećenika Connella, Molly Aiken i Luckyja Billa, koji je u jednoj ruci držao revolver, a drugom je podigao šibicu.

Plamićak zamre ali se nitko ne pomače.

– Jesi li spreman? – upita Bud.

– Jesi li pripravan, Lucky?

– Za što, prijatelju?

– Za ženidbu!

– Što?

– Čini mi se da ništa ne manjka – objavi Bud. – Imaš dozvolu, mladu, svećenika i svjedoke. Zar ti je još nešto potrebno?

Nekoliko začuđenih usklika, a onda djevojčin tih ali odlučni glas reče:

– Ja sam pripravna.

– Oče Connell – javi se Bill ne-

sigurnim glasom. – Jeste li ih čuli?

– U ovim okolnostima – nasmi-je se svećenik – teško da mogu bilo što odbiti.

– Lucky Bill – oštro će šerif – radite svi što vas volja, ali na mene ne računajte.

– Šerife – upozori ga Bud gurnuvši cijev malo jače – ne ponašaj se lijepo u društvu gospođice Aiken.

– Bude – zavapi Nevil – ako se potpišem kao svjedok na ovom vjenčanju, gotov sam. Samo je vražja pamet mogla izmisliti nešto takvo!

– Oh, to je moja vlastita zamisao – objavi Bud. – Lucky, zapali još jednu šibicu da otac Connell može početi.

Slabo svjetlo osvijetli svećenika koji je već iz džepa izvukao malu knjižicu. Djevojka je stala kraj Luckyja i uhvatila njegovu slobodnu ruku. Zaneseno su se promatrali.

– Pogledaj ih, šerife – prošapće Bud. – Zar ti on liči na podlog ubojicu?

– Izgled je jedno, a činjenice drugo – zagunda šerif.

– Prijatelju – uzdahnu Bud – sklonio sam revolver s tvojih leđa. Možeš slobodno otići, Lucky neće pucati. Pozovi pomoć ako hoćeš. ali, misliš li da bi Molly pošla za čovjeka koji nije na svom mjestu?

– Zavrtio joj je glavom!

– Što imaš protiv Luckyja? Molly je jedini svjedok i može potvrditi da je Harry poginuo nesretnim slučajem. A kad vjenčanje bude obavljeno, stari Aiken vjerojatno će povući nagradu. A ti možeš nagovoriti guvernera da povuče optužbu. Pitam te što bi ti bilo draže – da vidiš Luckyja mrtvog, izrešetanog ili da ti bude prijatelj i priskoči u pomoć kad god zatreba?

Šibica se ugasi i sve obavije tama.

– Šerife, pusti neka se vjenčaju i odjašu. Za deset dana Lucky više neće biti ucijenjen i oni se mogu vratiti. Sve što od tebe tražim jest da potpišeš onaj komadić papira.

U potpunoj tami svećenik započ-

ne i završi obred. Onda opet plane šibica.

– Da bi sve bilo po zakonu – upozori svećenik – potrebno nam je samo još vaše ime šerife.

– Dakle, oče Connell – šerif će čudnim tonom – retpostavljam da vas mogu slijediti.

Poslije je sve brzo obavljeno. Konji su osedlani i izvedeni. Mladi par je već sjedio u sedlima.

– Bude, ideš li s nama?

– Ostajem. Sve ću srediti tako da se možete mirno vratiti.

– Ti si pravi prijatelj, Bude, Ali još nisi poljubio mladu.

Jake ruke pograbile su ga ispod pazuha i podigle. Prije no što se snašao od zaprepaštenja meke usne dotakle su mu obraz.

Dok su se jahači gubili u tami, Bud je skamenjen stajao, pokrivajući dlanom vrući obraz.

– Osjećam se kao da me je pogodilo olovo!

– A sad, oče Connell – ljubazno će šerif – mislim da je vaša dužnost da onima unutra objasnite što se dogodilo.

– Moja dužnost? – usklikne Connell. – Dragi šerife, bojim se da nije tako. Ja sam, vidite, na neki način bio prisiljen da to obavim. ali, tko će ikad povjerovati da bi strašni šerif Nevil mogao biti natjeran da surađuje protiv svoje volje?

Šerif glasno zastenje. Iz kuće zao-ri pjesma vođena moćnim Aikenovim glasom.

– Momci – reče Bud – podite za mnom. Ja ću govoriti.

U PRIPREMI:

Mat T. Borrow:

ZVALI SU GA GROBAR

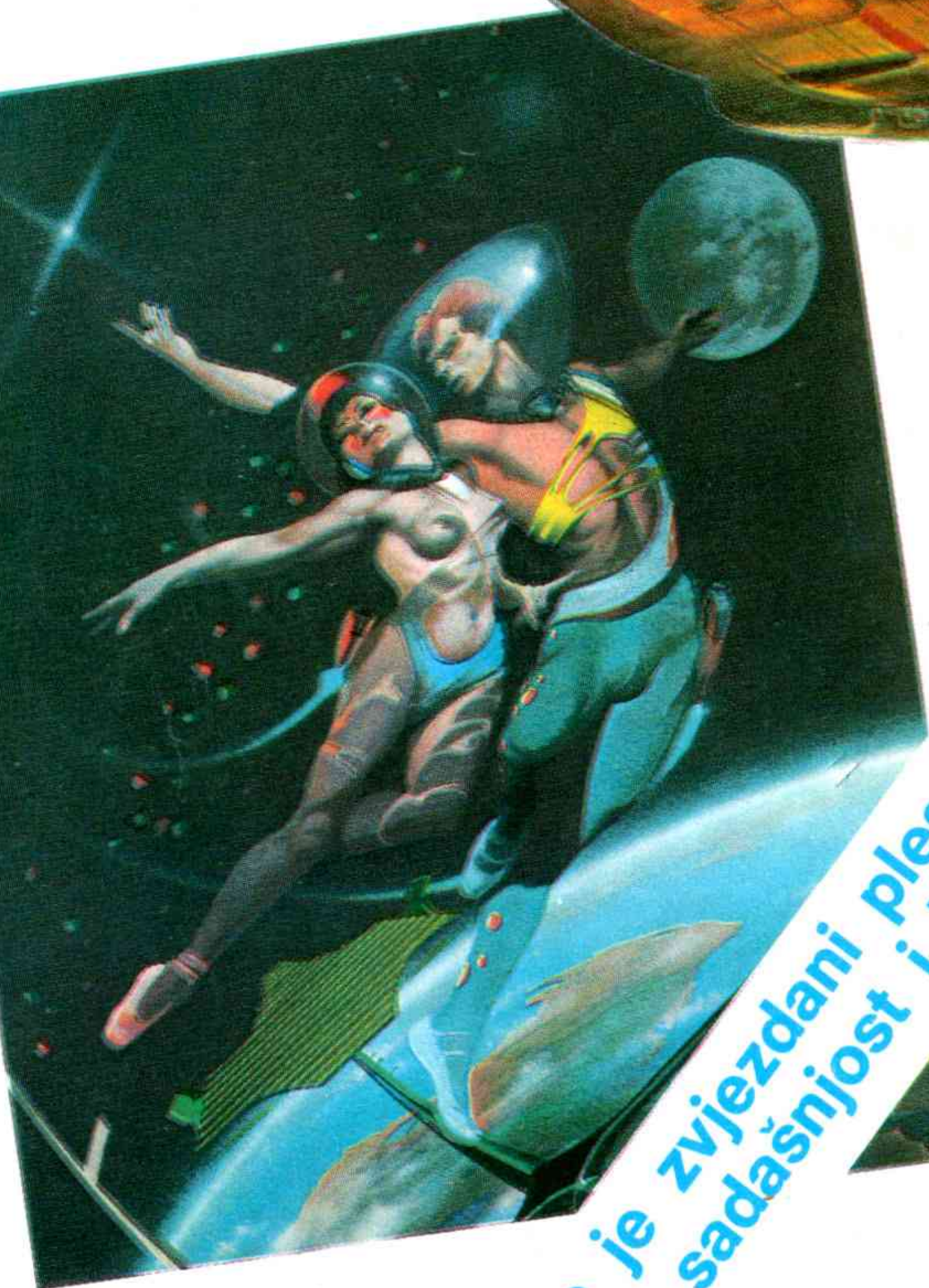
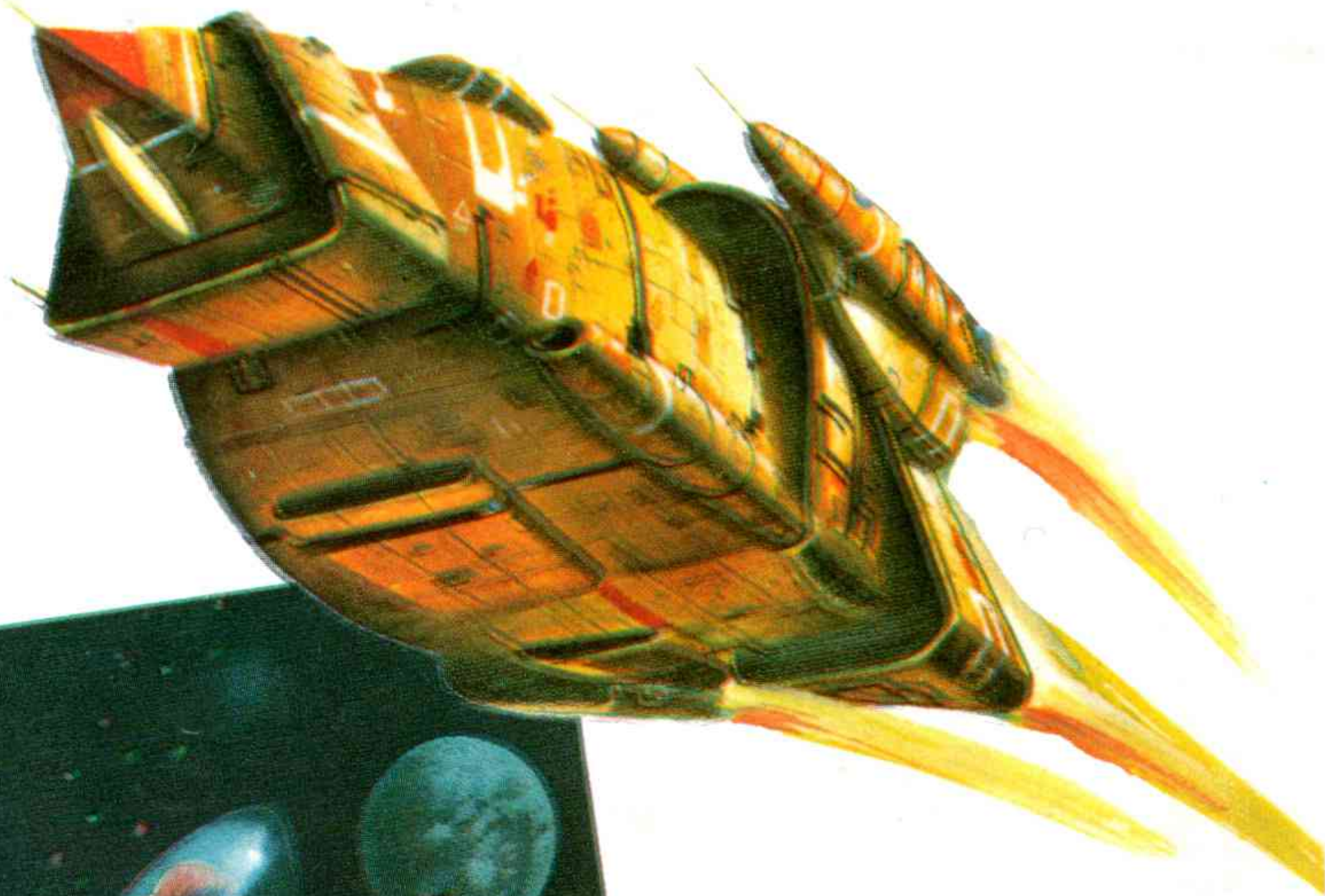
Cijena pretplate za godinu dana iznosi 7020 d, a za šest mjeseci 3510 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216, za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni račun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26. XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

to je zvjezdani ples kroz prošlost,
sadašnjost i budućnost

51415

biblioteka znanstvene fantastike

Svakog 5. u mjesecu